Alex Amoq

CA O LEGENDĂ

CUPRINS:

I. Moştenirea Seniorului 6
II. Despre necesitatea Inchiziţiei 22
III. Samba. 33
IV. Mai multă doctrină 42
V. Dacă. 52
VI. Danubia. 60
VII. Mraconia. 66
VIII. Mirabel. 72
IX. Palmyra. 81
X. Seregenti. 90
XI. Kibo. 101
XII. Eyasi-Olduvai 113?

I. MOŞTENIREA SENIORULUI

1. 20.11.1997. Eclesiastul 1.3. „Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare?”

Isabela, în prima mea scrisoare oficială pe care mă simt dator să ţi-o scriu, am ales, în loc de motto, un verset din Vechiul Testament; de fapt, toate scrisorile pe care ţi le voi trimite vor fi precedate de pilde din Eclesiastul.

Ştiu, vei fi puţin indignată când aceste confesiuni vor vedea lumina tiparului. Tu eşti o fiinţă raţională şi preferi să ne încadrăm în normalitate. Noi doi. Ca o adevărată familie ce ar trebui să fim. Dar nu poţi, desigur, din cauza mea, pentru că te-am părăsit în urmă cu şapte ani, după mai bine de 11 ani de căsătorie. Sunt de acord, eu am fost de vină şi, dacă vrei, eu voi fi întotdeauna de vină. Ştii bine, îşi donez tot venitul meu, îţi dau tot ceea ce pot, din punct de vedere material, în limita resurselor mele modeste de funcţionar al unui stat centralizat, sau de magister prost plătit, sau de consilier al municiplităţii Florentine… Oricum, membrii Inteligentsiei – este o sintagmă

produsă în Rusia secolului al XIX-lea – au fost întotdeauna prost plătiţi; dar nu pot să-ţi dau sufletul meu, personalitatea mea, speranţele mele, credinţa mea şi libertatea mea intelectuală.

Ştii bine că îl iubesc pe fiul meu (pe fiul nostru, dacă vrei) şi tocmai de aceea nu pot să cedez.

Nu pot să fiu sclavul tău, nu pot să mă las plimbat în lesă ca un căţel ascultător de casă, pentru că ard... Şi pentru că singura moştenire pe care o pot lăsa lui Theo este doar aceasta: speranţa mea într-un viitor mai bun, credinţa mea într-un stat de drept la temelia căruia unul dintre stâlpi sunt şi eu, zidit de viu, şi siguranţa neclintită că voi învinge, că voi reuşi tot ceea ce mi-am propus. Am jurat cândva, într-o zi de martie (28) în faţa mormântului lui Napoleon, la Domul Invalizilor, că voi contribui decisiv la consolidarea democraţiei (in aeternum) în Republica noastră Florentină şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. Să fie aceasta o doză imensă de egoism din partea mea? Nu ştiu şi nu mă interesează. Nu mă mai interesează. Există pentru fiecare din noi un destin absolut pe care îl urmăm fie că dorim sau nu. Acum sunt convins că Jean Calvin a avut dreptate împotriva tuturor bisericilor consacrate. Nu există liber arbitru sau, dacă există, el alege momentul declanşării acţiunii, dar niciodată acţiunea în sine.

Aceste pagini sunt îmbinate cu lacrimi. O părticică din mine s-a rupt în dimineaţa aceasta când am dialogat. Noi doi. Ceea ce trebuia să văd de şapte ani mi-a străpuns acum coloana vertebrală cu o lamă rece şi bine ascuţită: separarea noastră definitivă.

Atunci când un om este căzut la pământ şi rănit cumplit are nevoie de un cuvânt bun; doar atât. Dar dacă îi pui sare pe răni cu o încrâncenare diabolică, dacă îi reproşezi că cele două romane anterioare nu i s-au publicat, că este un nimic şi că nu va reuşi niciodată să facă ceva bun, nu te mai poţi aştepta decât la separarea definitivă. Fiecare va merge pe drumul său: înapoi spre viitor.

Mă gândisem, mai demult, să scriu Jurnalul apocrif al lui Nicolo Machiavelli sau Savonarola permutând evenimentele trăite în aceste vremuri moderne către acel spaţiu florentin al sfârşitului de secol XV, în acea Toscană frământată de invazii străine, de lupte fratricide, de facţiuni şi gonfalonieri, de sublim şi ridicol, într-un cuvânt, de artă. Pentru că, se ştie, singurele

societăţi care produc artă (cultură în general) sunt societăţile decadente, în descompunere, morbide, dacă vrei. Este vorba, desigur, de ceea ce rămâne peste secole în acel stat planetar etern şi nu de încercări cantonale sau tribale.

V-aţi întrebat vreodată de ce Japonia este un pitic în domeniul artei? Oare de ce japonezilor le plac mai mult filmele americane decât propriile producţii?

Sfârşitul istoriei al lui Francis Fukuyama este de fapt un nou început, spre oceane, spre spaţiul cosmic, spre împlinire.

Spunea cândva, frumos, Emil Cioran, despre poporul maghiar, că „este un popor de conchistadori ce a devenit crescător de porci”. Nu este o afirmaţie răutăcioasă; dimpotrivă.

În fiecare din noi zace un conchistador care, din nefericire, este ţinut în lanţuri de societatea noastră, aşa-zis civilizată. Ei bine, dragă Isabela, eu nu accept să stau în cuşcă. De aceea îndrăznesc să-ţi scriu aceste pagini având insolenţa să fiu încredinţat că se vor publica alături de primele două romane ale mele şi că vor fi un succes imens. Oricum, în istorie voi merge singur, fără tine. Îţi povesteam, cândva, despre Renate Olsen şi Sören Kirkegaard. Şi despre istorie… Totuşi, cine mai ştie acum câte ceva despre Renate? S-a măritat cu un burghez anonim, a avut moştenitori, la fel de anonimi, a dus o viaţă liniştită, la fel de anonimă, cu câteva mici excepţii când în toamnele umede, daneze şi reci, fantoma lui Sören bântuia castelul de la Hellsingör şi visele singurei sale muze.

Există, atât în viaţa cetăţenilor, cât şi în viaţa noastră, a celor aleşi, momente de inflexiune când nu mai avem de ales: ardem şi producem acea lumină extraordinară de la care se adapă, spiritual, secolele.

Acum, m-am liniştit, nu mai regret că am fost dat afară în temeiul articolului 130, litera i, din Codul Muncii, nu mai regret că s-a încercat asasinarea mea morală, că s-a reuşit, cel puţin provizoriu, discreditarea mea profesională, pentru a fi terminat pentru orice eventuală candidatură la vreo funcţie de conducere în partidul Seniorului, nu-mi pare rău că am devenit, pentru o perioadă de timp, oarecare, un simplu cetăţean particular, ca Napoleon, în exil, în insula Elba. Comparaţia mea este, desigur, hazardată, dar îmi place mult. Parcă mă simt mai puternic aici, în acest hău gravitaţional: republica noastră.

Nu este normal ca, la un an de la acele faimoase alegeri din 3 şi 17 Noiembrie, spaţiul nostru geografic să se scufunde lent, metodic şi fără ieşire spre acea mlaştină definitivă unde dispare speranţa; pentru totdeauna. Eu unul nu sunt de acord. Cu atât mai mult cu cât sunt un gauleiter al noii puteri. Greşesc: un fost gauleiter. Încă nu m-am obişnuit cu noul meu statut de cetăţean particular.

Nu este normal ca, la un an de la acele alegeri, să nu existe o direcţie clară în care se va îndrepta republica noastră, nu este normal să guverneze un prim-ministru-păpuşă de care trag diverse facţiuni, nu este normal ca succesorul Seniorului – un bătrânel bonom şi total depăşit de treburile statului, şi în plus avar după funcţii – să patroneze acest jaf naţional de proporţii nemaiîntâlnite, când o parte din hopliţii Seniorului au cooptat la guvernare hoardele persane şi s-au afundat în frişca tortului naţiunii până peste ochi, uitând de nevoile celor mulţi. Şi asta în mai puţin de un an. Desigur, istoria nu uită şi nu iartă… Nu este normal să existe mult mai mulţi şomeri decât în vechiul regim, fără nici o urmă de speranţă, din ce în ce mai mulţi cerşetori, debusolaţi, rătăciţi…

Se spune că este mai puţin important, acum, faptul că eu sunt, de două zile, mai puţin decât şomer; de-abia în acest moment realizez gravitatea acestui fapt, dar nu e mare lucru pentru mine: am mai fost şomer pe o lungă perioadă de timp în Ungaria, am fost csövess în gara Ferenczvaros din Budapesta, am lucrat într-o fabrică de pâine la Bicske unde m-am convins că iadul este într-adevăr fierbinte, am lucrat într-o echipă de constructori de case la Tatabánya, mereu sub ameninţarea şomajului, am străbătut Europa cu autostopul, am dormit în pădurile Germaniei şi am scris o carte pe care prietenii o consideră extraordinară, sub cerul luminos al Franţei…

Mai mult, acum, şomer fiind, scriu o altă carte, pe care o doresc best-seller fără să-mi pese de ziua de mâine. Pentru că simt o forţă extraordinară în mine care mă călăuzeşte spre un ţărm pe care vom poposi împreună, prietenii mei. E adevărat, barca mea, în care v-am adunat pe toţi, ia apă multă, are deja o mie de găuri. Dar sunt convins că vom ajunge cu bine la mal…

Sunt ultimul cal din derby-ul de la Ashton, sunt Pharnaces al V-lea din piesa „Omul şi mârţoaga”. De fapt, sunt mârţoaga la propriu, în acest moment. Dar o mârţoagă ce va deveni cal-

înaripat deîndată ce va mânca jăratec. Această convingere absolută mi se trage, poate, de la binecuvântarea patriarhului mormon al Franţei.

Ei bine, fiţi siguri, adversari ai mei, că ştiu, pot şi vreau să fac tot ceea ce-mi propun. Voiesc să contribui la schimbarea înfăţişării acestei republici balcanice.

O doză apreciabilă de moralitate în politică: mereu ne coborâm la exemple – să fie normal ca parlamentarii să-şi crească veniturile când cetăţenii mor de foame?

Sistem uninominal în două tururi de scrutin la Camera Deputaţilor şi sistem de listă naţională la Senat…

Pragul minim de 5% din voturile electorilor pentru intrarea partidelor în Parlament şi în Consilii judeţene şi locale…

Responsabilitate ministerială şi legea funcţionarului public…

Pentru că, mai presus de toate, cred în justiţie, cred că republica noastră este un stat de drept, cred că eu, simplu cetăţean particular (ex-director), îl câştig în proces pe ministrul meu, un stâlp al statului. Toate acestea le cred pentru că sunt marcat spiritual; sunt unul dintre discipolii-succesori al Seniorului.

2. 21.11.1997. Genesa 1.3. „Dumnezeu a zis „Să fie lumină!„. Şi a fost lumină.”

Deşi ieri am vărsat o lacrimă pe paginile albe în momentul declanşării Primelor 200 de zile? după înnegrirea lor cu semnele gândurilor mele, m-am mai liniştit devenind cel dintotdeauna: zâmbitor, bolnav de optimism, încrezător în viaţă. Aşa că m-am putut concentra asupra tehnicii acestei scriituri. Fac parte din zodia peştilor, cu toate binefacerile şi nefericirea ce decurge de aici. Sunt în mine doi peşti care înoată în direcţii diferite: un peştişor de apă dulce, fitofag, blând şi naiv, şi un rechin care doarme, mereu, dar care este trezit la intervale lungi de timp, înghiţind tot ce întâlneşte în cale. Dacă aţi văzut filmul Fălci, cu acel rechin gigantic, vă puteţi forma o imagine. Cel care va fi înghiţit este deputat şi se numeşte Ulpiu Goldiş. Povestea lui Abel şi Cain ilustrează perfect relaţia noastră.

Acesta este al treilea roman holografic, în sensul larg: fiecare capitol poate fi de sine-stătător, fiecare secvenţă poate fi mutată într-un alt capitol…

Cele 12 capitole – după modelul Eclesiastului – cuprind, fiecare, câte 4 secvenţe sau subcapitole care, de data aceasta, au o structură ideatică, multiplă, astfel că temele majore, cum ar fi scrisorile către Isabela, eseurile biblice, ancheta jurnalistică a lui Theo Abado şi eseurile politice, se întrepătrund organic în primele trei secvenţe ale fiecărui capitol, iar a patra secvenţă conţine extrase din presa centrală şi locală – un fel de anexă exemplificatoare a faptelor întâmplate unui Iov modern care s-a trezit în mijlocul unui vârtej fără să o caute cu lumânarea.

Mereu, recursul lui Napoleon: „totul este politică”. Pentru sfârşitul celui mai urât secol al istoriei este într-adevăr aşa. În spaţiul nostru spiritual-balcanic, totul este politică. În urmă cu un an am sărbătorit împreună, dragi prieteni, acea fiestă politică extraordinară, în faţa televizoarelor, în acea noapte de 17 spre 18 Noiembrie, la sediul PNŢCD (pe atunci aveam sediu, tocmai fuseserăm în opoziţie; acum suntem la putere şi nu mai avem), când primele proiecţii pe calculator indicau victoria clară a lui Emil – alesul nostru.

Am urmărit cu sufletul la gură discursul domnului profesor în faţa mulţimilor adunate în Piaţa Universităţii şi sufletele noastre se umpleau, parcă, de împlinirea istoriei; ne simţeam ca centurionii lui Scipio pe ruinele Cartaginei fumegânde, nişte aleşi ai zeilor, stăpâni ai idealurilor noastre ce aveau să fie împlinite de la sine de Emil.

Şi acum, după un an, ce simţim?

Aceeaşi dezamăgire imensă ca în iarna lui '90, când ne-am trezit, cu violenţă, după manifestaţiile din 28-29 Ianuarie… Încotro ne îndreptăm?

Tempo-ul alert al acestui alt roman holografic ar trebui să fie menţinut de însemnările zilnice; aparent, este un fel de jurnal de front a cărui piatră de temelie a fost pusă a doua zi după cataclism, adică după demiterea mea. Acest mod de scriitură mă determină să-l termin foarte repede, în vreo 7-8 săptămâni, astfel ca să-l pot publica în timpul evenimentelor fierbinţi: sunt în proces cu ministrul şi vreau să-l înving în justiţie pentru a demonstra că se poate avea încredere în statul nostru de drept. Am însă şi un mare avantaj: am cel mai bun avocat – decanul baroului cetăţii noastre. Nu pot să nu fiu maliţios: Socrate a fost condamnat la moarte de o democraţie.

Jorge Luis Borges a fost demis din postul de director al Bibliotecii Publice din Buenos Áires de către Juan Peron prin anii '49-'50 şi transferat disciplinar în calitate de administrator al Pieţelor marii metropole australe. A considerat cea mai mare umilinţă, deşi, din unghiul nostru de levantini, ar părea o afacere fabuloasă. Pentru un spirit de talia lui Borges, era, evident, o incompatibilitate funciară.

Recent am vorbit cu editoarea mea, a fost încântată când i-am spus de această carte. Aveam nevoie de scandal pentru a-mi lansa romanele holografice. Este un alt pariu nebunesc pe care l-am făcut. Isabela n-a avut curiozitatea să-mi citească vreodată un rând şi-mi reproşează pierderea timpului meu cu literatura. Trebuie să mi-o scot din gând…

Şi totuşi, ce este politica? Doar o metresă de calitatea a II-a? Sau mai mult decât atât? Sau şi altceva? Ei bine, la aceste întrebări şi la altele de genul acestora vom răspunde împreună, secvenţial, printre picături şi povestioare cu care ne vom delecta împreună, sper, pe parcursul celor vreo 100 de pagini. Pentru că sunt sigur că vă place să jucaţi cu mine ruleta rusească: aceasta ar fi una dintre definiţiile politicii.

3. 22.11.1997. Eclesiastul 7.11. „Înţelepciunea preţuieşte cât o moştenire şi chiar mai mult pentru cei ce văd soarele.”

Pe la 1314 A. D., Jacques de Molay, marele maestru al Ordinului Templierilor (ultimul mare maestru), era dus la rug din porunca regelui Franţei, Philippe al IV-lea cel Frumos, în cetatea Vienne, în urma unui proces ţinut la limita legalităţii inchizitoriale şi având girul Papei Clement al V-lea, un protejat al regelui. Înainte de aprinderea rugului, Jacques de Molay a retractat toate acuzaţiile pe care le recunoscuse sub tortură şi a pronunţat un blestem ce avea să se împlinească mai rapid decât se aşteptau contemporanii săi. Într-adevăr, după câteva luni, Philippe le Bel se stingea, în chinuri groaznice, lăsând moştenire o Franţă în agonie, murindu-i cei trei fii, stingându-i-se dinastia şi urmând un război lung şi pustiitor de mai bine de un secol. Într-adevăr, după puţin timp de la execuţia lui Jacques de Molay, Papa Clement al V-lea murea subit şi el, deschizând schisma bisericii latine între Roma şi Avignon. Urmaşii spirituali ai Marelui Maestru, refugiaţi în Scoţia, aveau să pună bazele celei mai importante ramuri a francmasoneriei.

Mi-am amintit de această întâmplare pentru că mi se pare simbolică pentru a explica ce-nseamnă iertarea creştină. Vă amintitţi, cu siguranţă, că se spune că atunci când un duşman îţi dă o palmă trebuie să întorci şi celălalt obraz. Se spune în Noul Testament dar, cum Biblia trebuie interpretată în întregul său şi cum, prin exemple multiple, toate bisericile creştine au preluat această versiune, eu nu pot decât să o continui: întradevăr întorci şi celălalt obraz pentru a verifica insolenţa celui care te-a pălmuit, şi dacă îndrăzneşte şi a doua oară, nu mai are nici o şansă mai bine de zece secole. Iubirea ta creştină îi purifică sufletul (şi trupul, care este mai puţin important) prin rugul aprins, având grijă să nu lase pe suprafaţa Pământului şapte generaţii din neamul acela perfid.

Diferenţa dintre iubire şi ură nu există. Este ca un curent alternativ care îşi schimbă semnul, mereu, la circulaţia printr-o reţea. Iubire creştină înseamnă, în acelaşi timp, şi pedeapsă creştină. Iar pedeapsa creştină o cunoaştem bine. Este încercarea de salvare a sufletelor după o baie de flăcări. Ura creştină nu există pentru că iubirea o cuprinde integral. Un adevărat creştin este ca femela-scorpion, care, după consumarea ritualului împerecherii, îşi devorează masculul, purtându-i, însă, moştenirea genetică şi reproducând o societate dură ca cea în care trăim, noi, aici şi acum.

Aşa că fiţi siguri, dragii mei prieteni deputaţi, vicepreşedinţi de Consiliu, subprefecţi, preşedinţi de Cameră, consilieri, politicieni de toate culorile, nu veţi scăpa 1.000 de ani de iubirea mea creştin-democrată. M-aţi sacrificat fără să am nici o vină, numai din teama de a nu vă lua locul. Nu m-am gândit niciodată să vă concurez la vreuna din funcţii, dar, acum, nu mai putem merge în aceeaşi direcţie. Aţi încercat să mă asasinaţi moral şi veţi da socoteală: la fel ca Philippe le Bel şi Clement al V-lea.

În Ungaria, lucrând noaptea într-o fabrică de pâine – scoteam din cuptor câte 6 pâini cu lopata brutarului – m-am convins că iadul este fierbinte, uscat şi îmbibat de fum înecăcios. Veneam dimineaţa în lagărul de refugiaţi şi beam câte trei pahare mari de apă rece cu esenţă de lămâie. Slăbisem, îngrijorător. Mi s-a prezis că nu mai am mult de trăit. Din fericire, după vreo cinci săptămâni, am fost concediat.

Poate că, şi acum, nu am fost concediat degeaba. Trebuia să scriu această carte, trebuia să strig din vârful piramidei puterii că ceva nu merge, că nu se poate construi nimic durabil fără o doză minimă de onoare pentru fiecare dintre noi – subiecţii scenei politice. Mişelia dusă la rangul de metodă eficientă în lupta politică, lovitura de cuţit aplicată pe la spate într-un prieten naiv, nu pot duce la nimic bun pentru că, până la urmă, şi acel prieten naiv ce tinde spre prostie se trezeşte şi atunci nu mai există scăpare pentru conjuraţi…

Miercuri, 29.10.1997. Cotidianul Datina.

Totuşi, pentru cine este incomod directorul de la Mediu?

— Domnule director Alexandru Popescu, dacă ar fi să dăm crezare unui post de radio local, nu mai sunteţi director la Agenţia de Protecţie a Mediului.

— Deocamdată continui să fiu, în ciuda „prietenilor” noştri comuni. E adevărat că eu am spioni în cadrul ministerului de resort şi ştiu că în foarte scurt timp va veni ordinul de destituire a mea de pe acest post. Oficial, însă, nu există nimic.

— Deci mai rezistaţi câteva zile?

— Sper.

— După care?

— Voi acţiona potrivit legilor în vigoare.

— În instanţă, bănuiesc. Mai întâi haideţi să lămurim o chestiune: ce vi se impută?

— Când eşti incomod nici nu trebuie să ţi se impute ceva. Cazul Datinei este cel mai edificator. Dar cel mai bine ar fi să aşteptăm ordinul de destituire, care este nul de drept. Pentru că domnul ministru a făcut o imensă eroare, care o să îl coste. Cu siguranţă că nu s-a uitat când a semnat ordinul de destituire a mea cu nr. 851 din 10.10.1997, ordin care face referire la un act de constatare înregistrat la minister în 14.10.1997. Înseamnă că dL. Ministru ştia că urma să apară acel act de constatare înregistrat cu acea dată.

— Puteţi să-i înţelegeţi şi pe miniştri. Şi ei mai pot semna ca primarii.

— Se prea poate, nu vă contrazic.

— Totuşi, cineva este interesat de postul de director la Mediu, ori aţi incomodat nişte mărimi şi acum trebuie să trageţi ponoasele?

— Dacă am împărţi aur, dacă am concesiona terenuri pentru petrol, ar fi explicabil. Nici salariile n-ar tenta aici. Totuşi, nişte explicaţii ar exista. Foarte multe unităţi economice au nevoie de autorizaţie de mediu, iar pentru a o obţine trebuie să fie în legalitate şi nu întotdeauna sunt. Pe de altă parte, există câteva benzinării amplasate pe malul Dunării şi care, în mod normal, nu trebuiau să primească aceste autorizaţii, dar au primit.

— Înainte sau după venirea dvs.?

— Înainte, de la biroul de „reglementări”. Există apoi suficiente unităţi economice care, printr-o serie de culoare, iarăşi au primit autorizaţii, bineînţeles parte din acestea patronate, în mod indirect, de nişte persoane importante…

— Şi cu foarte mulţi bani…

— Da, şi cu foarte multe corelaţii în Bucureşti. Dar să nu intrăm în detalii până nu avem probe. Obligaţia mea era, dacă tot s-a votat schimbarea, să încerc să fac ordine în instituţie.

— Şi, până să faceţi, v-o fac ei. Iar dumneavoastră, neorientat „politic”, vă pornirăţi să faceţi ordine întâi în biroul „reglementări”, unde, între alţi salariaţi, se află şi soţia unui consilier guvernamental.

— Recunosc că de aici am pornit, pentru că semnalele cu privire la unele necazuri către acest birou duceau.

— Şi iată unde aţi ajuns. A propos, cine spunea că „legile sunt pânze de păianjen prin care trec muştele mari şi se prind cele mici”?

— Malraux.

— Vă mulţumesc pentru informaţii şi… Fruntea sus!

Florin Andriţa.

P. S. Aflu că ieri, 28 octombrie, domnul Dragoş Ispirescu, şef birou „reglementări”, a venit la domnul director Popescu cu autorizaţia de mediu nr. 2 din 17.06.1997 pentru a o contrasemna, după ce, în prealabil, autorizaţia fusese semnată de contabilul-şef şi de catre domnul Ispirescu, deşi directorul se afla pe funcţie. Dar pentru Ministerul Mediului aceasta nu constituie o ilegalitate, ci un act normal. Coincidenţa face ca domnul Ispirescu să fie propus pentru funcţia de director interimar.

4. 23.11.1997. Revista presei ateniene – Pitagora: „Legiuitorule! Nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea şi onorurile!”.

Revista de Sud-Vest – Noiembrie. 1996.

Editorial.

Emil.

La sfârşitul lunii august 1994 aşteptam comunicarea rezultatului la un examen de specialitate la parterul Facultăţii de Geologie – Geografie din Bucureşti.

Se deschide uşa de la Geologie pe care ies Victor Ciorbea şi Emil Constantinescu care zăbovesc puţin, povestind aprins.

Mă holbez şi parcă nu-mi vine să cred. Este chiar Emil? A. P.

* * * „Deşi aparenţele sunt destul de neconvingătoare, n-am renunţat la ideea că România se îndreaptă, încet, dar sigur, spre normalitate. Nimic din ceea ce se întâmplă astăzi nu ne-ar îndreptăţi să tragem această concluzie, dar speranţa pe care n-am abandonat-o niciodată şi intenţia poporului român, însoţită de degetul lui Dumnezeu care intervine din când în când în istoria unui popor nenorocit, mă îndreptăţesc să cred că ne vom scutura de mizerie, de catastrofele cu care se confruntă ţara şi că mergem spre bine…”

Corneliu Coposu.

Revoluţia de catifea? A doua revoluţie? Sfârşitul eternităţii? Începutul normalităţii? Sau Emil? A. P.

Îmi observă privirea şi-mi zâmbeşte. Fac câţiva paşi şi întreb, inutil şi stânjenit, „domnul Emil Constantinescu?”. Îmi întinde mâna însoţită de acelaşi zâmbet devenit clasic. În schimb, Victor Ciorbea rămâne sobru şi reţinut. Îl invit la Turnu-Severin în calitatea pe care o aveam pe atunci (vicepreşedinte al PNŢCD Mehedinţi). Îmi promite că o va face. Ei doi ies din clădirea Universităţii. Eu rămân reflectând la această întâmplare.

Acum, la mai bine de doi ani de la acel moment, toată această evoluţie spre bine a ţării noastre este materializată de un spirit tutelar pe care mi-ar plăcea să-l numesc Emil. A. P.

* * * „Noi vom sprijini toate iniţiativele de natură democratică şi reformatoare. Ceea ce nu înseamnă, Doamne fereşte, că vom fi, măcar un ceas, un ziar al puterii.”

Sorin Roşca-Stănescu.

Director al ziarului Ziua.
Editorial.
Sfărşitul eternităţii.

Într-o celebră nuvelă S. F., Isaac Asimov, doctor în biochimie şi profesor la Universitatea Columbia din New York, descria, în stilul său inegalabil, prăbuşirea unei ideocraţii imuabile, eterne, prin puterea celor trei valori fundamentale ale Greciei antice: adevărul, binele, frumosul, precum şi prin puterea dragostei, o valoare pe care creştinismul ne-a impregnat-o fiecăruia dintre noi…

În noaptea de 3 spre 4 noiembrie, la o secţie de votare fiind, am avut o revelaţie. Am fost convins, atunci, că domnul Ion Iliescu va fi, din 18.11.1996, senator de Bucureşti. Această convingere mi se întăreşte pe măsura scurgerii timpului.

Dar pentru că spaţiul tipografic pentru editorialul meu este limitat, voi încerca să fiu lapidar, punctând câteva tendinţe asupra viitorului.

Pornesc de la premiza că domnul Emil Constantinescu trebuie să fie preşedintele Republicii. Sunt convins de această evoluţie pentru că Dumnezeu nu este pedeserist.

Iată câteva dintre ideile pe care aş vrea să le comentăm împreună, dragi prieteni cititori, pe parcursul numerelor viitoare ale Revistei de Sud-Vest:

Hopliţi şi persani; Depedeserizarea; Forma de stat: Repubica Parlamentară;

* * * Reforma electorală; CDR – o evoluţie graduală spre coaliţie PNŢCD-PNL; Vue de droite versus vue de gauche; PRM contra PUNR; PS, PSM, Roman 2000; Adrian Năstase contra Marţian Dan sau sfârşitul PDSR-ului etc.

La Termopile, un grup de 300 de hopliţi spartani au ţinut piept unor forţe persane imense; au fost, totuşi, învinşi, printr-o trădare. Morala este că noi, cei de azi, învingătorii, ne considerăm nişte spartani care au învins la Termopile, dar întindem o mână prietenoasă învinşilor noştri, persanii, acceptându-i în cetatea noastră, cu condiţia să respecte regulile democraţiei care ne guvernează. Pe împăratul lor, însă, îl vom exila într-o insulă îmbelşugată…

Pentru a ieşi din arena politică!

Iar pentru noi, învingătorii, va rămâne sugestia lui Pitagora: „Legiuitorule! Nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea şi onorurile!”.

Cu siguranţă că istoria se repetă. Când Dumnezeu l-a exilat pe Adam (împreună cu Eva) din rai, cu siguranţă că a dorit să-i dea un alt statut fiului său spiritual decât acela de asistat care-l avusese acolo. Este o reacţie omenească aceea de împotrivire la o directivă ce pare a fi impusă.

Adrian Păunescu a avut dreptate când se referea la „pedeserizarea” României. Rezultatul a fost contrar celui aşteptat. Aproape toţi oamenii directorilor pedeserişti au votat împotriva superiorilor lor ierarhici.

Iubesc enorm un animal: „catârul”. Probabil că toţi îl iubim.

Domnul Adrian Năstase este un antitalent psihologic. Nu ştiu din ce motiv mi-l imaginez pe împăratul roman Tiberius cu chipul şi înfăţişarea domnului Adrian Năstase. O fi vreo reîncarnare?

Informaţia Mehedinţiului – Noiembrie. 1997. – * * *

În decurs de numai două săptămâni, Alexandru Popescu a fost destituit de două ori.

După cum se ştie, în urmă cu câtva timp directorul Agenţiei de Protecţie a Mediului, dl. Alexandru Popescu, a fost victima unui scandal de proporţii încheiat cu destituirea sa. Asupra deciziei s-a revenit ulterior pentru a se preveni o contestaţie în justiţie şi chiar un scandal politic.

Aşa a fost atunci, pentru că acum suntem în măsură să vă informăm că ministrul Ioan Crisan a semnat al doilea ordin de destituire. Dl. Popescu crede că opera apaţine de fapt unui consilier guvernamental, care doreşte să-şi impună în teritoriu, prin fel de fel de subterfugii, o politică proprie de cadre.

Secretariatul M. S. Regelui

22. Decembrie.1992.

Stimate Domnule Popescu, Mă simt onorată să vă înştiinţez că Majestatea Sa Regele a primit scrisoarea DvS. Din 7 Octombrie a.C. Pe care a citit-o cu interes şi mi-a dat însărcinarea de a vă mulţumi atât pentru scrisoare, cât şi pentru manuscrisul în limba franceză.

Majestatea Sa Regele nu a uitat nici un moment legământul pe care, ca Rege, l-a făcut în faţa lui Dumnezeu şi a

poporului român de a sluji binele Patriei. De aceea va face tot ce-i stă în putinţă pentru readucerea libertăţii adevărate în ţara noastră.

Mulţumindu-vă, încă o dată, vă rog să primiţi, Stimate Domnule Popescu, odată cu cele mai calde urări pentru Crăciun şi Anul Nou, expresia deosebitei consideraţiuni a Secretariatului Casei Regale.

Ss. Raluca Sandu.

II. DESPRE NECESITATEA INCHIZIŢIEI

1. 24.11.1997. „A căuta adevărul şi a-l spune aşa cum îl gândeşti nu poate fi niciodată o crimă. Nimeni nu trebuie silit să aibă o anumită convingere. Convingerea e liberă.”

Scrisoarea I (pentru un înalt ierarh)

Între Pere Joseph şi Miguel Servet.

În urmă cu mai bine de un an, autorul acestor eseuri politice se gândise să alcătuiască a treia carte a sa… Două romane holografice, nepublicate încă: Dincolo de Styx, roman de sertar, din 1988, şi Călare pe Tsunami, din 1991, roman de călătorii scris la Versailles – dar, probail că nu venise, încă, vremea…

Şi iată că, de curând, a venit o provocare ce a stimulat, în sfârşit, această întreprindere.

Probabil că Dumnezeu nu a fost psiholog atunci când i-a impus lui Adam (şi Evei) interdicţia de a consuma „fructul oprit” sau, ceea ce este mai posibil, a vrut să-l exileze (împreună cu Eva) din Paradis, dar a preferat o formă indirectă, subtilă. Deci, în acest mod de interpretare, putem concluziona că Dumnezeu a fost perfid, pentru că, în nemărginita-i înţelepciune, era convins că Adam, făcut după chipul şi asemănarea sa, va încălca interdicţia.

Pe alt plan, consecinţa acestui mod de interpretare este evidentă: orice zid al Berlinului va fi, cu siguranţă, dărâmat, orice canon va fi contestat, orice autoritate va fi pusă sub semnul întrebării, orice ierarh va fi răsturnat şi înlocuit cu atacatorul său.

O altă consecinţă logică: necesitatea Inchiziţiei.

Acest fapt presupune ridicarea ştachetei şi concentrarea şi coagularea nemulţumirilor spre acest fericit paratrăsnet social, politic, ştiinţific şi, dacă vreţi, stimate ierarh, şi religios (în

sensul larg de mamă a tuturor activităţilor intelectuale), Inchiziţia.

Desigur, orice inchizitor ar trebui să să ştie că el este doar o unealtă, ce are un mandat limitat, numai că, din nefercire, cei mai mulţi au murit în post fără să-şi facă probleme de conştiinţă.

Mai mult, cei mulţi mai inchizitori (doar în Evul Mediu) au avut o pregătire deosebită: au fost doctori în teologie.

Este, deja, un lucru constatat ca un om, cu cât are o pregătire mai înaltă în planul minţii, cu atât este mai dezumanizat. Aş vrea să nu fiu interpretat greşit: mă gândeam doar la Torquemada.

Am impresia că am lungit-o prea mult, prea-iubitul meu ierarh (dar o voi mai face) şi nu v-am povestit de ce mi-am luat şi libertatea să vă scriu.

Pentru că v-am admirat mult (continui să o fac) şi nu aş dori să fiu dezamăgit.

Pentru că alcătuirea sufletului meu complicat presupune doze variabile din Pere Joseph şi Miguel Servet. Astfel, încerc să fiu un politician din ce în ce mai cinic (şi reuşesc deseori), dar sunt apucat, uneori, de procese de conştiinţă, care mă determină să-mi descarc angoasele pe paginile albe.

Şi acum, ceva foarte concret:

Cum de v-aţi gândit că nişte articolaşe de ziar cu tentă critică la epigonii din cadrul actualei guvernări ar putea avea vreun efect acum, în democraţia noastră? M-aş fi bucurat dacă mi-aţi fi sugerat aceasta în urmă cu 10 ani, pe vremea Marelui Tiran (dar atunci nu ne cunoşteam). Ei bine, eu am făcut-o atunci, cu trei ani de consecinţe. Sau poate aţi vrut să satisfaceţi orgoliile unor piticoţi politiceni contestatari? În acest caz mă pregătesc să devin un alt Torquemada.

Şi să ne cufundăm puţin în acest prezent, ce reprezintă acum, acest „partid majoritar”?

Pentru mine este doar o amintire.

Şi acest prezidenţialist ce va fi în scurt timp senator şi care este poreclit (sau nu?) Ilici?

Un fel de Barnave fără consecinţe majore asupra istoriei noastre sau un micuţ Cain ce se cramponează pe un ogor prea obosit pentru el.

Dar, pentru că m-aţi provocat, voi continua: despre Abel şi Cain, despre Clasa politică, despre Reformă.

Notă:

Pere Joseph – eminenţa cenuşie a cardinalului Richelieu.

Miguel Servet – medic spaniol arestat şi condamnat la ardere pe rug din ordinul lui Jean Calvin, în Geneva protestantă, devenind astfel un simbol al libertăţii de conştiinţă.

Acest eseu a apărut în august 1996 în Gazeta de Severin; a fost reluat în Revista de Sud-Vest pentru că este baza celorlalte eseuri. Deşi predicţia s-a împlinit (dl. Iliescu este senator), autorul nu doreşte să fie o Casandră.

2. 25.11.1997. Eclesiatul 11.9.: „Bucură-te tinere, în tinereţea ta, fii cu inima veselă cât eşti tânăr, umblă pe căile alese de inima ta şi plăcute ochilor tăi; dar să ştii că pentru toate acestea te va chema la judecată Dumnezeu.”

Cotidianul Datina.

„Unii ajung să se înţeleagă perfect Când e vorba de împărţirea tronului.”

Domnule Alexandru Popescu, cu câteva zile în urmă mai eraţi director al Agenţiei pentru Protecţia Mediului. Demiterea n-a mai fost o surpriză pentru dumneavoastră, o aşteptaţi. Cineva v-a „ajutat” să nu mai fiti director?

Acelaşi „prieten” comun căruia cândva i-am spus mandarinul. Este vorba despre acelasi consilier guvernamental care îşi foloseşte prietenia cu unii lideri PNŢCD Mehedinţi în scopuri „măreţe”. Nu intru în amănunte, le-am oferit la timpul potrivit, altceva surprinde, anume modul în care unii ajung să se înţeleagă perfect când e vorba de împărţirea tortului. Numai că nu observă cum se cufundă în frişcă, le acoperă ochii şi nu mai văd realitatea cotidiană. Aşa a început şi PDSR-ul în 1992. Ghinionul d-lui Iliescu a fost că… N-a fost o mână suficient de forte, aşa cum se întâmplă şi acum în PNŢCD. Zic de aceea că până la urmă nu se poate ca pe termen lung să se meargă la infinit cu şmecherii şi scamatorii.

— Am divagat puţin. Debarcarea dvS. S-a preconizat a fi spre vară…

— Da, în luna august, a doua oară în octombrie.

— Şi a treia a reuşit. Ce spune dL. Ministru Crisan în adresa de demitere?

— Domnul ministru a copiat din ordinul din octombrie şi a mai adăugat un codicil. Bineînţeles că îl voi acţiona în instanţă, unde sper să câştig. În acest caz, „prietenii” nu mi-au făcut

decât bine, în sensul că îmi măresc cota de popularitate. Pentru că sunt optimist în privinţa procesului, am încredere în justiţia română.

— Să revenim la motive…

— Trebuie să remarc, e drept, cu puţină maliţiozitate, că ministrul Mediului este un om cu o coloană vertebrală de cauciuc dacă îşi pune semnătura pe o adresă care abundă în inexactităţi. Îmi place stilul d-lui Băsescu, tot PD-ist ca şi ministrul Crisan, iar în munca mea am încercat să preiau modul de lucru al domniei sale, dar… Domnul ministru Crisan nu a schimbat nimic în minister. Ba nu, o singură persoană, or, cu asemenea mentalitate, toate vor merge ca până acum.

— Domnule ex-director, dacă ar fi să găsiţi un punct de plecare pentru câte se întâmplă azi în România, unde l-aţi căuta?

— În planul moralităţii. Eu am totuşi credinţa că linia lui Corneliu Coposu este necesară şi în planul politicii. Din nefericire, trebuie să constat, cu regret, că şi în conducerea PNŢCD de la Bucureşti s-a cam uitat de linia Corneliu Coposu.

— Să revenim la demiterea dvs…

— Mi se pare normal ca orice acuză să fie verificată şi bazată pe nişte documente. Or, aşa ceva nu s-a întâmplat în Mehedinţi. Eu zic că pe timpul desfăşurării procesului voi demonta fiecare cap de acuzare.

— Ce nu trebuia să faceţi pentru a fi şi azi director la Agenţia de Protecţie a Mediului?

— În primul rând, trebuia să nu mă prezint la concurs, apoi să nu încerc vreo schimbare, să las lucrurile să fi mers de la sine, în virtutea inerţiei.

— Aţi rezistat totuşi vreo şase luni. De ce aşa mult?

— Am făcut prinsoare cu cineva din PNŢCD că voi rezista cel puţin 3 luni şi o zi, când acea persoană nu-mi dădea decât două luni. Am câştigat eu. Am insolenţa să cred că voi câştiga şi acest proces şi voi reveni pe post, după care mă voi transfera la Colegiul Universitar. Pentru că vreau să plec când vreau eu, nu când vrea un ministru mai mult sau mai puţin competent, prost sfătuit de unii de pe la noi.

— Sunteţi şi secretar general al PNŢCD Mehedinţi, iar în urma valurilor pe care le-aţi făcut, slabe speranţe să mai prindeţi vreo funcţie în partid.

— Slabe, într-adevăr, pentru că cei care s-au ocupat de mine au vrut mai întâi să mă „asasineze” moral, pentru a nu mai emite vreo pretenţie în vreo funcţie. De fapt, nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva, dar poate mă voi răzgândi până la conferinţa judeţeană.

Florin Andriţa

3. 26.11.1997. Eclesiastul 9.11.:„...Toate atârnă de vreme şi de împrejurări”.

Februarie, 1997 – Revista de Sud-Vest.

Editorial.

Moştenirea Seniorului

Motto: „La umbra unui stejar bătrân nu creşte iarba.”

Brâncuşi către Rodin.

I. Preliminarii.

Fiecare dintre noi, cei de azi, ne regăsim de-o parte sau de alta a unei baricade imaginare ce se află în sufletele noastre, fiecare dintre noi, cei de după 17 Noiembrie 1996, ne reportăm voit sau nu, la acel spirit imens ce planează, protector, asupra României; trăim la umbra Seniorului.

Noi, cei de azi, care am votat schimbarea şi l-am ales pe discipolul Seniorului la prezidenţia Republcii, suntem clasificaţi în câteva categorii şi interpretăm diferit moştenirea sa. Sensul acestui eseu este de a clarifica, sau măcar de a stimula dezbaterea asupra câtorva dintre ideile-forţă ale testamentului politic al marelui dispărut...

Noi, cei de azi („am pornit împreună, continuăm împreună”), nu putem decât să apreciem aceasta aserţiune a d-lui Ion Iliescu care admira sinceritatea şi franchеţea Seniorului referitoare la problema monarhiei constituţionale, cu atât mai mult cu cât opinia sa tranşantă părea a avea impact redus asupra populaţiei.

Noi, cei de azi, care am fost alături, sufleteşte, de marele împuşcat de care mulţi dintre noi s-au lepădat formal, ne simţim în bătaia vântului istoriei. Şi, chiar dacă noi-înşine am duce-o foarte bine, nu mai poate fi acelaşi lucru, pentru că, atunci, pe vremuri, doar noi o duceam bine, doar noi nu stam la cozi şi primeam totul acasă, doar noi, după terminarea facultăţilor, aşteptam liniştiţi pensia, în această imensă paranteză existenţială necerându-ni-se decât ascultare, obedienţă.

Diavolul i-a spus lui Faust: „opreşte-te!”.

Ei bine, aceasta a fost societatea pe care noi, cei câţiva de azi, o idolatrizam; şi până la urmă stagnarea înseamnă osificare, împietrire, dematerializare şi, cu timpul, mit. Noi-înşine suntem doar o amintire, nu mai contăm pe scena istoriei…

Dar ceilalţi?

Martie 1997.

În umbra lui Corneliu Coposu.

Interviu cu dl. Alexandru Popescu, secretar genral al PNŢCD Mehedinţi.

— Domnule Alexandru Popescu, ştiu că identificaţi în Corneliu Coposu un model de conduită morală şi politică.

— Fiecare dintre noi, cei de azi, ce ne regăsim pe de o parte sau de alta a unei baricade imaginare ce se află în sufletele noastre, asupra României. Trăim în umbra Seniorului. Iuliu Maniu şi Corneliu Coposu au fost, printre puţinii oameni politici ai României, nişte giganţi.

— Care e starea de spirit în PNŢCD?

— S-a creat impresia că PNŢCD are o conducere colectivă şi, într-o anumită măsură, aceasta este realitatea. Seniorul, la vremea sa, superviza strategia partidului şi marile sale orientări, dar nu se amesteca în detalii. Modul acesta de conducere este unul dintre marile avantaje ale PNŢCD. Totuşi, la Congresul al III-lea al partidului, va trebui să se reformeze profund pentru a obţine acea flexibilitate adaptată noilor realităţi, precum şi pentru o coeziune îmbunătăţită între Centru şi organizaţiile judeţene.

4. 29.11.1997. Oare de ce am revenit din Franţa? (Scrisoare deschisă pentru domnul Emil Constantinescu)

Stimate Domnule Preşedinte, Am avut plăcerea să ne întâlnim în holul Facultăţii de Geologie din Bucureşti, la sfârşitul lui august 1994. Ieşeaţi, împreună cu dl. Victor Ciorbea, de la Mineralogie. V-am văzut, v-am zâmbit, Domnia Voastră mi-a răspuns, de asemenea, printr-un zâmbet, m-am apropiat, v-am salutat, mi-aţi întins mâna… V-am invitat la Turnu-Severin şi aţi acceptat. Pe-atunci eu eram vicepreşedinte al PNŢCD Mehedinţi, iar Domnia Voastră eraţi preşedinte al Convenţiei Democrate; eu eram profesor de geografie la Liceul „Traian” şi proaspăt doctorand în hidrologie şi protecţia mediului, participând la un examen didactic la Universitatea din Bucureşti, iar Dumneavoastră eraţi profesor universitar şi rector.

După acea scurtă conversaţie, m-aţi făcut fericit. Am adus cu mine, la Severin, mesajul de speranţă pe care mi l-aţi transmis prin acel zâmbet cald, prin acea strângere de mână, prin acele cuvinte convingătoare şi prin acea privire senină.

Dar e mult de atunci. Am avut şansa să trăiesc, până în aceste clipe când vă scriu, câteva experienţe-limită.

Mi-am permis să o fac dând curs sugestiei Dumneavoastră din 28.11.1997, când, la Conferinţa de presă, aţi afirmat că oricine poate să vă scrie şi că cei care se simt nedreptăţiţi trebuie să se adreseze justiţiei şi vor câştiga, cu siguranţă. Ei bine, unul din motivele pentru care vă scriu este faptul că sunt în proces cu dl. Ioan Crişan – ministru al Mediului – care m-a demis, abuziv, din postul de director al Agenţiei de Protecţie a Mediului Turnu-Severin. Vom demonstra la proces, avocatul meu şi cu mine, nevinovăţia mea şi abuzul săvârşit de către dl. Ioan Crişan. Veţi putea urmări în presă desfăşurarea procesului. Dar nu aceasta este problema, ci cârdăşia dintre un grup de ţărănişti locali, coordonaţi de către dL. Deputat Ulpiu Goldiş, preşedinte al PNŢCD Mehedinţi, şi dl. Virgil Mandreş, vicepreşedinte al Consiliului Judeţean Mehedinţi, împreună cu dl. Consilier guvernamental – din clanul d-lui Ion Iliescu.

Acum, la mai bine de trei ani de când ne-am cunoscut, eu am devenit şomer, deşi sunt în faza terminală a doctoratului meu, pentru că un „complot al vrăjitoarelor” a dorit aceasta. E adevărat, sunt un şomer ilustru şi o mare speranţă. Am intrat în mijlocul acestui vârtej fără să o doresc, dar, acum, nu mai pot să uit şi să iert „asasinatul moral” la care m-au supus câţiva dintre colegii mei de partid.

De câteva săptămâni am înţeles mai bine semnificaţia „Mioriţei” şi a poveştii lui Abel şi Cain.

Dar nu vă scriu pentru a vă ruga să mă ajutaţi, pentru că nici nu puteţi, conform limitelor Constituţiei – şi este bine aşa – doar justiţia este cea care dă verdictul şi eu am deplină înceredere că voi câştiga împotriva acestui ministru incompetent care este dl. Ioan Crişan; vă scriu pentru a vă ruga să reflectaţi, în timpul extrem de limitat pe care-l aveţi, asupra destinului poporului nostru la cumpăna dintre secole şi a încerca să cârmiţi corabia României spre largul oceanului, evitând stâncile care o mai ameninţă, încă. Sunt convins că doriţi, dar va

trebui să găsiţi şi metodele eficace, în scurt timp, pentru că mai aveţi doar trei ani de mandat.

Veţi începe, desigur, această autoanaliză de la întrebarea dacă veţi mai candida sau nu pentru un alt mandat. Cred că, în profunzimea sufletului Domniei Voastre, nutriţi speranţa să obţineţi şi un al doilea mandat. În acest caz, fie veţi schimba legea electorală, fie veţi candida independent. Apoi, în al doilea mandat, veţi propune, poate, Republica Parlamentară, unde preşedintele va fi ales pentru un singur mandat de 6 ani, de către Parlament, şi unde va avea doar un rol reprezentativ, şeful executivului fiind primul-ministru, în conformitate cu tradiţia noastră.

Desigur, aceasta ar presupune o reformă electorală radicală: introducerea sistemului uninominal pentru Camera Deputaţilor într-un singur tur de scrutin, după modelul englez, pentru 300 de circumscripţii electorale, şi nu în două tururi de scrutin. România va avea nevoie de guverne puternice foarmate doar din membrii unui singur partid. Preşedintele partidului de guvernământ va fi în acelaşi timp şi prim-ministru. De asemenea, România va avea o opoziţie puternică, care este foarte necesară. Membrii Senatului vor putea fi aleşi în sistem de listă naţională cu un prag electoral de 5%. Asta ar presupune că seniorii partidelor şi-ar găsi locul în Senat, având o retragere onorabilă din viaţa politică şi, în acelaşi timp, neputând bloca, prin hiperconservatorismul lor, o adaptare din mers a „clasei politice” la doleanţele electorilor.

Sunt extrem de nemulţumit de evoluţia PNŢCD după dispariţia Seniorului nostru. Tare mă tem că acest partid, la alegerile naţionale din anul 2000, dacă nu va dispare, va deveni un pigmeu politic.

Mă bucur că strigătul meu de mânie la adresa actualei linii politice a PNŢCD nu s-a materializat în aceste pagini. Mă bucur că am reuşit să fiu moderat. Ştiu că sunteţi de acord cu mine: este cumplit să fii străpuns cu pumnalul pe la spate de către cei pe care-i crezi prieteni.

De aceea mă-ntreb, uneori, de ce am revenit din Franţa?

Poate pentru că am jurat, la Domul Invalizilor, într-o după-amiază de 28 Martie 1992¸ în faţa mormântului lui Napoleon, că voi contribui la schimbarea înfăţişării spaţiului nostru geografic, în bine, în sensul consolidării democraţiei.

Poate pentru că, deşi un paradis terestru pentru mine, Franţa nu este, totuşi, a mea; am ajuns acolo la o vârstă prea înaintată.

Poate pentru că destinul mi-a dictat că trebuia să fiu prezent la moartea mamei mele, aici, în această ţară pe care o iubim imens…

Şi poate pentru că aici este lupta mea, pentru că, până la urmă, pentru mine, această ţară înseamnă oamenii săi de o diversitate genetică incredibilă. Acum sunt convins că au dreptate chinezii cu zodiacul lor. Fiecare dintre noi suntem nişte copaci mai mult sau mai puţin falnici. Cu siguranţă că avem rădăcini adânci, înfipte în acest pământ. De aceea, poate, e greu să fim transplantaţi pe malul Atlanticului.

Dacă nu v-am plicitisit prea tare, poate că vă voi mai scrie.

Din fericire, trăim într-o democraţie…

Al dumneavoastră, cu prietenie, Alexandru Popescu Doctorand în hidrologie, secretar general al PNŢCD Mehedinţi, şomer.

III. SAMBA

1. 30.11.1997. „Poţi avea totul când ai ceva de dat în schimb.”

Mihail Manoilescu.

Corelaţii ale reformei electorale – Martie 1997 – - 1 -

— De ce este necesară o reformă a statutului PNŢCD?

La prima vedere, răspunsul la această întrebare ar trebui să fie pur tehnic, formulat impecabil de către un jurist de profesie.

Totuşi, el va fi diferit, pentru că semnificaţia sa este mult mai profundă, mai umană şi ţine de acele resorturi interioare ale celui care are vocaţie pentru arta politicii. Aţi văzut vreodată un mare romancier care este critic literar de profesie? Este o imposibilitate. Ei bine, acesta trebuie să fie spiritul noului statut al PNŢCD – înaripat pentru cei exilaţi, poetic pentru cei sensibili, precis pentru cei rigizi, lapidar pentru cei grăbiţi, întrun cuvânt… Inspirat.

Dar nu are sens să vorbim despre cum ar trebui să fie noul statut; va trebui doar să-l scriem, încet, cu calm, pe parcursul a doi-trei ani, până în preajma celui de-al III-lea Congres.

Dar nu am răspuns la întrebare. Să încerc s-o fac, acum.

Va trebui să pornim cu explicaţiile imaginându-se viitorul apropiat, spre orizontul anului 2000 şi să revenim, apoi, în prezent, pentru ca modelul nostru teoretic imaginat să se plieze pe acel viitor. Până acum această metodă nu a dat greş…

— 2 – Să pornim de la următoarele trei elemente de legătură între sensul evoluţiei statului şi răspunsul dat de PNŢCD aşteptărilor electorilor noştri: scopul, termenele şi responsabilităţile noastre.

— Scopul nostru este puterea politică; cucerirea şi menţinerea ei cât mai mult timp posibil, dar trebuie să subliniem un anume aspect pe care nu vom înceta niciodată să-l repetăm: nu puterea în sine, ci puterea ca mijloc pentru a schimba înfăţişarea acestei ţări nefericite, în bine, adică în avantajul majorităţii electorilor. Şi, pentru că trăim cufundaţi în metode şi nu în scopuri, vom dezbate pe larg tehnicile de cucerire a puterii prin intermediul unui sistem electoral cât mai potrivit mentalităţii noastre latine.

— Termenele noastre pornesc de la un moment Zero din viitorul apropiat (probabil Mai sau Iunie 2000, când vor avea loc viitoarele alegeri naţionale) şi se ramifică spre trecut (adică spre momentul când gândim aceste modele) şi spre primul deceniu al secolului viitor. Ne vom referi doar la corelarea a trei momente importante: anticiparea datei viitoarelor alegeri parlamentare, a datei Congresului al III-lea, precum şi a datei aprobării noului Statut al PNŢCD.

— Responsabilităţile noastre de autori ai noului statut sunt imense şi pentru faptul că cea mai mare parte a „baronilor” PNŢCD sunt extrem de ocupaţi cu responsabilităţile guvernamentale de care va depinde (în plan economic, în primul rând) şi creşterea forţei noastre.

— Trebuie să amintim, cu teamă, că Winston Churchill a câştigat războiul dar a pierdut alegerile. Noi, însă, suntem obligaţi de istorie să câştigăm alegerile din anul 2000…

— 3 – În succinta noastră analiză va trebui să pornim de la ansamblu spre detalii pentru a le reuni, apoi, cu convingerea că se vor îmbina perfect, în ceea ce va insemna armonia legislativă a statului nostru.

Să considerăm două modele de alegeri legislative:

A. Camera cu 300 de deputaţi aleşi după sistemul uninominal în două tururi de scrutin şi

B. Senatul cu 100 de senatori aleşi în sistem de listă naţională la care s-ar adăuga reprezentanţii minorităţilor naţionale;

Sau:

A. Camera cu 300 de deputaţi aleşi după sistemul de listă naţională şi

B. Senatul cu 100 de senatori aleşi după sistemul uninominal în două tururi de scrutin la care s-ar adăuga reprezentanţii minorităţilor naţionale.

Nu comentez decât prima variantă, acum.

Aceasta are avantajul că produce o majoritate clară cu atât mai mult cu cât pragul de 5% va trebui să fie aplicat pentru admiterea atât în Parlament, cât şi în Consiliile Judeţene şi Locale (pentru sistemul de listă), şi să permită intrarea în turul al II-lea doar a primilor doi clasaţi la primul tur, dar care fac parte din partide ce au depăşit acest prag.

S-ar crea astfel o clasă politică puternică, stabilă şi responsabilă.

Sistemul uninominal în două tururi de scrutin pentru Camera Deputaţilor este, probabil, sistemul ideal pentru sufletul nostru latin.

Totuşi, adoptarea acestui sistem presupune mare curaj din partea Conducerii PNŢCD pentru că implică un risc. Dar dacă situaţia economică va fi bună în anul 2000 acest sistem va duce la obţinerea unei majorităţi absolute pentru partidul nostru (sau pentru actuala coaliţie).

— 4 – În primăvara anului 1999 cel târziu, Convenţia Democrată Română va trebui să se autodesfiinţeze prin acordul părţilor componente care vor forma aceeaşi coaliţie actuală: PNŢCD + PNL + USD + UDMR.

Astfel, trilaterala actualei puteri ar deveni un patrulater. Dar nu forma este importantă, ci faptul că aceste partide ar candida singure în alegerile din anul 2000 şi ar obţine în Camera Deputaţilor peste 90% din locuri împreună, după sistemul uninominal în două tururi de scrutin. Vă imaginaţi ce impact constituţional ar putea avea dacă ar forma o coaliţie?

Iar pentru cei 21 membri ai Comitetului Naţional al PNŢCD (fostul BCCC) locurile în Senat ar putea fi garantate prin sistemul de listă naţională, pentru că PNŢCD va depăşi mereu 20% dintre voturile electorilor, la care se vor adăuga şi resturile.

Apoi, nu va mai exista problema spinoasă de acum prin trimiterea unor candidaţi de la centru în judeţe pe care le-au văzut prima dată în alegeri.

Şi, în sfârşit, buletinele de vot ar putea avea culori diferite, pe partide, iar urnele ar putea fi transparente, ca în Franţa. Şi n-ar fi rău, poate, ca electorii, printr-un singur buletin, să aleagă (în primul tur de scrutin) reprezentanţii partidului în toate forurile: Cameră, Senat, Consiliile Judeţene şi Consiliile Locale.

Actualul sistem, când votul de la Cameră poate fi diferit faţă de cel de la Senat, produce încurcături inutile.

Probabil că în Mai sau Iunie 2000 vor avea loc alegeri simultane: atât parlamentare, cât şi locale. Oricum, va fi foarte important să se formeze un guvern puternic bazat pe o majoritate care să organizeze alagerile prezidenţiale din Noiembrie 2000.

Pentru că drumul României nu poate fi decât spre civilizaţie, spre bunăstare, spre împlinire, într-un cuvânt, spre Vest.

2. 01.12.1997. Isaia 1.4.: „Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânţă de nelegiuiţi, copii stricaţi...”.

Informaţia Mehedinţiului – Nr. 99 (28.11. – 04.12.1997).

Alexandru Popescu acţionează în judecată Ministerul Mediului

Mandarinul – o persoană diabolică.

Într-un interviu acordat publicaţiei noastre de Alexandru Popescu, proaspătul ex-director al APM Mehedinţi, face câteva referiri la un cunoscut personaj politic. Iată textual declaraţia: „Îl admir pe domnul consilier guvernamental pentru că este vârful unui aisberg care nu admite să piardă. Are o răbdare extraordinară de a duce în spinare câteva zeci de procese. E diabolic şi, personal, îi admir maleficitatea, în sens negativ, desigur. Dacă am folosi un apelativ, ar trebui să-i spunem „Mandarinul„, după denumirea acelor guvernatori ai Chinei antice şi medievale, care erau un fel de stăpâni absoluţi ai unor regiuni. În judeţul nostru, „Mandarinul„ se visează a fi stăpân absolut, dar ar trebui să ştie că puterea şi imperiile sunt etern condamnate să dispară.”

Proaspăt demis de la conducerea APM Mehedinţi, Alexandru Popescu acţionează în judecată Ministerul Mediului.

Ex-directorul se consideră victima unui şantaj politic.

În numai o lună de zile, directorul APM Mehedinţi a fost demis de două ori. Motivaţia celor două decizii se bazează pe acuze, pe care ex-directorul le consideră, în mare parte, fanteziste. Acuzele ar fi următoarele: semnarea a două autorizaţii pentru o firmă exportatoare de ciuperci, folosirea telefonului agenţiei pentru convorbiri erotice cu Germania de 7 milioane şi prin intermediul unei anonime este incriminat pentru relaţii de tip homosexual. Despre acest din urmă aspect apare chiar şi un articol în Evenimentul Zilei din 9 august '97, cu titlul „Un homosexual şi un beţiv conduce APM Mehedinţi”. Acuzaţiile mai sunt şi altele. Ce spune dl. Popescu în apărarea sa: a semnat autorizaţii în perfectă legalitate, cele 7 milioane de lei datorate Romtelecomului sunt în mare parte raporturi a mai multe luni anterioare numirii sale pe funcţie. Despre capitolul homosexualitate, dl. Popescu afirmă că este cea mai fantezistă acuzaţie, deoarece, pe lângă faptul că este tatăl unui copil de 7 ani, poate demonstra oricui că întreţine relaţii sexuale de tip hetero, iar în timpul unei şederi de 9 luni în Franţa a fost cooptat de Biserica Mormonă şi în urma unor teste a fost declarat Melchisedek Priest, adică preot mormon, această calitate fiind de departe incompatibilă cu homosexualitatea. Mai susţine dl. Popescu că datorită efectuării unor schimbări în structura APM şi-a atras ura soţiei consilierului guvernamental, care i-a purtat sâmbetele pe la Bucureşti. Ex-directorul APM susţine că, atâta vreme cât ministrul Ioan Crişan a semnat „ca primarul” tot ce i-a fost băgat sub nas, înseamnă că nu are coloană vertebrală.

Considerându-se nedreptăţit, victima unui şantaj politic, asasinat moral de colegii săi din PNŢCD Mehedinţi, Alexandru Popescu a acţionat în judecată Ministerul Mediului, iar avocatul său este nimeni altul decât reputatul maestru al Baroului, dl. Alexandru Bălănescu.

Romeo Crâşmaru.

3. 03.12.1997. Faptele Apostolilor 9.3.: „Pe drum când (Pavel) s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui.”

În sfârşit, câteva momente libere. Aveam de gând să aştern câteva pagini, ieri, dar nu am reuşit: din cauza emisiunii de la TV Datina, în direct, autorul acestor rânduri, încă secretar general al PNŢCD Mehedinţi contra d-lui Dumitru Vidoe, preşedintele Organizaţiei Municipale PNŢCD.

De ieri, multe s-au schimbat; în primul rând, Ministrul Mediului. I-am transmis vechiului minstru, prin intermediul presei, că noi doi nu putem lucra în acelaşi minister. A ţinut cont de sugestia mea şi m-a demis. De ieri, nici domnia sa nu mai lucrează acolo. Eu, însă, sper să revin în urma deciziei Curţii de Apel.

În al doilea rând, modul de scriere al acestui manuscris; era gândit să fie un fel de roman-eseu şi se transformă, chiar în aceste momente, într-un fel de jurnal sau poate într-o „fiţuică doctrinară”, pentru că tot ieri, la capătul a două luni de meditaţie, m-am hotărât să-mi schimb apartenenţa politică. De ce? Pentru că îmi place scriitura lui Constantin Argetoianu, pentru că epigonii lui Corneliu Coposu conduc spre prăpastie PNŢCD-ul, pentru că Ticu Dumitrescu este cel ce are dreptate împotriva lui Ion Diaconescu, pentru că sunt un străin în Organizaţia Municipală, unde trei pătrimi sunt foşti pedeserişti, aduşi de Ulpiţă şi Virgilius. De ce spre PD? Pentru că îmi place dinamismul d-lui Roman, pentru că remarc faptul că stânga politică are un potenţial imens, care va trebui unificat sub stindardul Uniunii Social-Democrate, pentru că, aici, în judeţul nostru, PD este un pigmeu politic care va deveni un gigant, vreau să cred şi prin contribuţia mea, şi pentru că sunt prieten cu preşedintele Organizaţiei Judeţene.

Probabil că acest aşa-zis jurnal va abunda de modele şi scenarii asupra evoluţiei politicii la nivelul anilor 2000. De ce? Pentru că „totul este politică”.

Ce reprezintă data de 2 Decembrie? Mă întrebam înainte de a începe acest text. Acum voi da răspunsul, pentru că m-am mai întrebat şi asupra semnificaţiei lui 19 Noiembrie şi am uitat să explic. Dacă-mi amintesc exact, parcă s-a încoronat Napoleon I, la 1804, şi cred că şi Napoleon al III-lea a urmat exemplul ilustrului său înaintaş, la 1851. S-ar putea să greşesc, dar nu-i important. În societatea noastră, de tranziţie, am văzut mulţi tineri, licenţiaţi a două facultăţi, şomeri. Ce sens are să ne mai mirăm? Trebuie să recunosc că mă deconectează ţinerea acestui jurnal. Este un tratament extraordinar; ia cu mâna orice posibilă nevroză.

Îmi vin tot felul de asocieri în minte, cum ar fi linia curbă în pictura renascentistă: de aici frumuseţea feminină. Dar, despre toate acestea vom privi prin ochii avizaţi ai lui René

Huyghe de la Academia Franceză, pentru că, în dezastrul cotidian pe care-l trăim, poate că o dâră de lumină spirituală este binevenită…

4. 06.12.1997. Romani 12.21.: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.”

Stimate Domnule Profesor Iosif Ujvari, Iertaţi-mă că vă scriu despre alt subiect decât cel referitor, strict, la teza mea de doctorat. Vă scriu, acum, pentru că simt nevoia s-o fac. Am o doză de speranţă prin numirea noului ministru al mediului, în sensul revenirii mele pe post; am primit şi un mesaj de la Senat pentru a prezenta nişte materiale în sprijinul meu.

Am fost asasinat moral de colegii mei din PNŢCD Mehedinţi şi doresc, enorm, să-i înving prin revenirea mea în fruntea executivului. Totuşi, curios, nu le păstrez nici un fel de sentimente negative. A fost o experienţă extraordinară, pentru mine… În scurt timp, va trebui să-mi „procur” poezia lui Rudyard Kipling, If (Dacă), în traducerea lui Corneliu Coposu, cea care se referă la seninătatea olimpiană rezultată la capătul unei experienţe-limită, şi s-o recitesc, cu detaşare, în fiecare seară.

Am mai avut şansa, de asemenea, de a-mi cunoaşte „prietenii”. Cei mai mulţi s-au înclinat după cum bătea vântul politicii.

În schimb, câţiva, foarte puţini, au preferat să meargă până la limita absolută. Este un sentiment foarte reconfortant să-i observi pe adevăraţii luptători, hopliţii de la Termopile…

Cred că aveam nevoie de această experienţă…

Ştiu, aveţi dreptate; trebuie să accelerez redactarea tezei mele de doctorat. De altfel, trebuie să împlinesc testamentul moral al mamei mele: de a obţine titlul de doctor în ştiinţe ale Pământului cu o teză remarcabilă. S-a împlinit, deja, un an de la moartea sa.

Simţeam nevoia să vă scriu, domnule profesor.

Am avut o şansă extraordinară: susţinerea constantă şi discretă a tatălui meu.

Dulce este gustul victoriei!

Cu cele mai alese sentimente, Al Dumneavoastră, Alexandru Popescu.

IV. MAI MULTĂ DORINŢĂ

1. 07.12.1997. Romani 12.14.: „Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc, binecuvântaţi şi nu blestemaţi.”

Abel & Cain.

Ce dulce este gustul victoriei! Îmi place enorm! Am fost sacrificat, ritual, de către fratele meu Cain şi am informaţii foarte recente că voi fi înviat în lumea aceasta., reală, în carne şi oase, în secolul nostru şi în cetatea noastră, măcinată de lupte fratricide între politicieni mărunţi şi corupţi, împinşi de patimi meschine; am fost înviat de Creatorul Universului, de părintele spiritual al nostru, al tuturor.

Povestea mea (varianta ei modernă) este oarecum subiectivă, în primul rând, pentru că v-o spun eu, cel sacrificat, cel jignit, cel alungat de aşa-zişii prieteni. Cât m-aş strădui – şi fiţi siguri că încerc din răsputeri – să înţeleg toate acţiunile „haitei” ce l-a direcţionat pe fratele meu să mă ucidă, tot păstrez o uşoară undă de dispreţ sau, poate, de nemulţumire. Asta nu înseamnă că el (Cain) nu ar avea nici o vină. Dar trebuie să privim lucrurile complex şi organic, în interdependenţă.

Şi pentru a înţelege mai bine povestea mea modernă, vă rog să mă urmaţi de-a lungul timpului şi de-a latul spaţiului, pentru a parcurge, împreună, încarnările mele anterioare; apoi vă voi spune şi ultima versiune materializată aici, în acest spaţiu mioritic, pe care toţi îl iubim şi, poate de aceea, îl considerăm centrul lumii.

Aşadar, să începem…

Versiunea I: Abel maestru al lui Cain.

În Statele Unite ale Americii, pe vremea lui Ronald Reagan, trăia şi muncea, cu mare folos, un vestit „killer” (asasin de profesie), al cărui nume, iniţial, fusese Abel Bronx. Era, într-adevăr, un profesionist. Prelua contracte prin intermediul unei firme fictive, se pregătea intens şi apoi le executa cu sânge rece, fără greş. Tariful său minim era de 200.000. Tariful maxim nu a depăşit însă, niciodată, 5.000.000. Avea conturi secrete în insulele Cayman, avea zeci de paşapoarte cu cărţile de identitate specifice (Green Card) pe nume diferite, era maestru în arta deghizării. De fapt, era licenţiat în medicină generală, specialitatea chirurgie, la Universitatea Harvard-Massachusetts, dar nu avea practică îndelungată. După intrarea „în pâine” în calitate de Killer, şi-a perfecţionat cunoştinţele, prin practică pe subiecţii contractelor sale. A studiat temeinic şi dreptul, având

şansa unor conversaţii de specialitate cu un prieten al tatălui său – membru al Curţii Supreme a SUA. Tatăl său murise în copilăria sa. Provenea, de altfel, dintr-o ilustră familie aristocrată (din Noua Anglie) de magistraţi, iluştri WASP (white-anglo-saxon-protestant) şi, desigur, membri ai GOP (Partidul Republican). Mama sa murise când el terminase primul an de facultate. Ultimele resurse financiare ale familiei se epuizaseră odată cu absolvirea sa de la Harvard. În timpul studiilor, onorase primele trei contracte: ucisese mărunţi mafioţi cu o artă desăvârşită şi-şi încasase cecurile fără a lăsa semnătură. De-atunci i se trage porecla „Killerul invizibil”.

Avusese o iubită care îl părăsise. Îşi jurase-n barbă că-şi va schimba viaţa şi s-a ţinut de cuvânt: a devenit Killer. Era, totuşi, un sentimental, prefera legăturile stabile, permanente. Îşi pregătise un fel de surogat de familie. În fiecare mare oraş unde avea afaceri îl aştepta o „pseudosoţie” care, în afară de „ars amandi”, îi întreţinea şi o anume atmosferă de calm şi tandreţe familială. Dar era un surogat şi el se plictisise.

Cain Mckenna era singurul fiu al faimosului Steve Mckenna, bossul distribuţiei drogurilor pe Coasta de Est. Mama îi murise în copilărie. Fusese crescut de guvernante fără pic de tandreţe. Era o catastrofă. Tatăl său nu-i refuza nimic în plan material, dar nu avea priceperea de a-i dărui acel ferment obligatoriu al relaţiilor între părinţi şi copii, acel acord fin al comunicării care zideşte sufletul, adică „puţină dragoste şi înţelegere”, după cum spunea Gilbert Becaux întro faimoasă melodie… De aceea, ei doi erau doi străini.

Întro seară de sfârşit de Noiembrie, în preajma sărbătorii Halloween, Abel şi Steve şi-au făcut plimbarea săptămânală pe colinele din Long Island. Steve simţise ceva şi i-a comunicat prietenului său. Se simţea vânat. Colegii săi de rang inferior îi vânau postul: leader al mafiei de pe Coasta de Est. Abel nu mai putea; a simţit nevoia să se destăinuie. I-a spus lui Steve că el era călăul, că este Killer şi că nu a mai avut scăpări sentimentale, dar nu există nici o şansă de scăpare. Steve l-a rugat să aibă grijă de fiul său, Cain, să-l înveţe o meserie şi el se va lăsa împuşcat având sufletul împăcat. Abel i-a jurat şi a apăsat pe trăgaci. Era, totuşi, un profesionist.

Cain îşi ducea zilele din petrecere în petrecere cu tot felul de prieteni care de care mai deochiaţi. Roiau în jurul lui ca

fluturii în jurul lămpii. Ştiau că are bani şi că nu le refuză nimic. De fapt, el îşi plătea un fel de cursuri: le observa comportamentul, îi citea. Era un psiholog înnăscut, ca şi tatăl său. De aceea ajunsese boss. Distracţiile lor începuseră să devieze în ciudăţenii. Piscina vilei lui Cainny era umplută pe jumătate cu unt de cea mai bună calitate şi tinerii săi prieteni, surescitaţi de muzică şi băutură, se aruncau acolo continuându-şi amorul. El îi privea, pierdut. Era un fel de Gatsby al lui Scott Fitzgerald.

Astfel că vizita lui Abel a fost ca o revenire la realitate, ca o trezire dintr-o beţie existenţială. I-a oferit un scop: căutarea ucigaşului tatălui său. A acceptat cu bucurie să devină discipolul lui Abel, care se destăinuia mult peste limita prudenţei. Nu mai rezista presiunii psihice în care se autoclaustrase atâţia ani.

În sfârşit, după o serie de aventuri reuşite împreună – adică executarea unor contracte dificile – după ce Cain şi-a vândut vila şi şi-a făcut o mulţime de identităţi, au participat la rezolvarea unui ultim contract împreună, la Napoli, după care au avut o ultimă conversaţie, pe plajă. Abel era fericit; i-a transmis toate cunoştinţele sale lui Cain, i-a dat o meserie, şi-a împlinit jurământul făcut tatălui său şi s-a plicitisit, s-a săturat să mai ucidă. Cartuşul lui Cain era o binecuvântare.

Cain, însă, şi-a atins scopul, şi-a terminat misiunea existenţială. Ce avea de făcut în continuare, să rămână un „profesionist” desăvârşit? Să se oprească? Morala este ambiguă. Nimeni nu este absolut rău sau absolut bun. În fiecare din noi există doze variabile de Abel şi Cain, în acelaşi timp, ca într-un coctail perfect. Probabil că acesta este farmecul lumii: doza de ubicuitate, de clar-obscur. Nu avem de făcut decât să ne urmăm destinul…

2. 14.12.1997. Ioan 1.5.: „lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o.”

Presidenţia imperială.

Continuăm să plutim, şi acum, la mai bine de un an de la schimbarea de regim, într-o ambiguitate consituţională ciudată, într-o lentoare legislativă de neînţeles, într-o eternă tranziţie ce va deveni sinucigaşă, în 2-3 ani.

Va trebui să răspundem, împreună, la câteva întrebări ale căror soluţii, dacă vor fi date de către majoritatea membrilor Parlamentului, în timp util, adică în timpul actualului mandat,

vor constitui fundamentul unui stat european, modern, în care se va putea trăi decent, în plan economic, şi se va putea visa în voie la marile cuceriri ale viitorului (oceanele şi spaţiul cosmic) unde vom lua parte şi noi, în plan ideatic, pentru început.

Pentru că politica înseamnă cucerire şi organizare: cucerire a spaţiului potenţial locuibil şi comprimare a timpului de valorificare a acestei cuceriri; organizare a noului imperiu ce fusese imaginat, iniţial, în creierele unor „visători” prin metodele şi mijloacele cele mai potrivite pentru menţinerea unei proporţii benefice între o stabilitate instituţională suficientă şi conservatoare, în sens pozitiv, şi o adaptare a modernităţii în toate planurile pentru o comunitate umană ce dispune de o medie ridicată a coeficientului său de indiferenţă.

Iată câteva din întrebări:

— Ce dorim să fie România, republică sau regat?

— Dacă am prefera republica, am dori-o de tip parlamentar sau prezidenţial?

— Spre ce ne îndreptăm, spre ce fel de societate, neoliberală, social-democrată etc.?

Toate celelalte întrebări se vor deduce din demersul ce urmează de-a lungul paginilor de mai jos.

Ţara noastră a avut o veche tradiţie monarhică, binecunoscută. Republica I a fost adusă de tancurile sovietice şi a durat din Decembrie 1947 până în Martie 1974, când Nicolae Ceauşescu s-a proclamat preşedinte, inaugurând Republica a II-a de o nuanţă prezidenţială şi s-a prăbuşit la 22 Decembrie 1989. Apoi a urmat un scurt interregn, care s-a încheiat la 8 Decembrie 1991 prin referendumul care a aprobat noua Constituţie şi unde se menţionează forma de stat, implicit.

Totuşi, într-un viitor apropiat va trebui organizat un referendum care va stabili explicit forma de stat. În conformitate cu tendinţa sondajelor va rezulta Republica. Ar fi frumos ca toţi foştii şefi ai statului să devină senatori pe viaţă. Asta ar presupune ca şi Majestatea Sa Mihai I să fie senator al Republicii. S-ar stinge, poate, un conflict artificial şi inutil.

Noua republică va trebui să fie parlamentară, adică preşedintele să fie ales de către Parlament. Pentru poporul nostru ar fi un sistem mult mai bun, pentru că nu s-ar mai personaliza, la intensitatea actuală, campania electorală prezidenţială şi pentru că s-ar încheia cu acest hibrid nefericit

care este republica semiprezidenţială şi unde responsabilitatea glisează imprecis între preşedinte şi primul ministru (cu titulatura clasică de preşedinte al Consiliului de Miniştri), care va fi, în acelaşi timp, şi membru al Camerei Deputaţilor şi preşedinte al partidului majoritar sau al coaliţiei câştigătoare în alegerile parlamentare.

Aici este problema esenţială a noastră: sunt prea multe coaliţii şi prea multe partide. Haideţi să le reducem printr-un sistem mai suplu, dar mai stabil: mai exact, printr-o reformă electorală.

3. 15.12.1997. Evrei 11.5.: „Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe Pământ, ca să nu vadă moartea.”

Pentru a putea fi aplicată, Reforma electorală va avea două etape. Mai întâi, în actuala legislatură, prin aprobarea sa de către actuala majoritate, uneori îmbătrânită, osificată sau obedientă mai degrabă propriilor privilegii decât doritoare de înnoire benefică pentru ţară. Se vor putea obţine, acum, următoarele revendicări:

? Pragul electoral, atât pentru alegerile naţionale, cât şi pentru cele locale, va trebui să crească la 5% în scopul accederii în Parlament şi Consilii ale partidelor sau coaliţiilor;

? Primul-ministru să fie, obligatoriu, membru al Camerei Deputaţilor;

? Miniştrii să demisioneze din Parlament (dacă au fost aleşi) ocupându-se doar de Executiv (sistemul francez este mai potrivit decât cel englez);

? Defalcarea alegerilor, cu mandat fix de 4 ani, între Cameră şi Senat, care s-ar desfăşura la intervale de 2 ani, în aceeaşi lună (Iunie, să zicem); să analizăm un exemplu: să considerăm că în anul 2004 (luna Iunie) ar avea loc alegeri pentru Camera Deputaţilor, dar şi pentru primari, pentru un mandat de 4 ani; la jumătatea sa, adică în 2006 (tot în Iunie) ar avea loc (tot pentru un mandat de 4 ani) alegeri pentru Senat dar şi pentru Consiliile Judeţene şi Locale.

Ar fi un sistem mai potrivit care, prin stabilirea pragului electoral de 5%, ar conduce la formarea clasei politice româneşti.

În etapa a doua, adică în legislatura 2000-2004, va fi extrem de necesar să se obţină:

? Reducerea numărului de parlamentari şi păstrarea lui pe termen lung;
? 300 membri ai Camerei Deputaţilor şi 100 membri aleşi ai Senatului, la care s-ar adăuga senatorii pe viaţă şi preşedinţii comunităţilor minorităţilor naţionale;
? Aplicarea sistemului uninominal, în două tururi de scrutin, pentru Camera Deputaţilor (ca şi pentru primari) şi a sistemului de listă pentru Senat şi pentru Consiliile Judeţene şi Consiliile Locale;
? Alegerea preşedintelui Republicii pentru un singur mandat de 6 ani de către membrii Parlamentului;
? Transformarea funcţiilor executive ale preşedintelui în funcţii reprezentative protocolare; preşedintele să devină doar un simbol al statului.

Criteriile calitative, obligatorii în viitorul apropiat, pentru membrii noii clase politice, vor putea fi stabilite de către partidele politice. Vor fi necesare, pentru că un deputat sau un senator trebuie să fie mult mai mult decât o simplă rotiţă a unei „maşini de vot”, aşa cum se întâmplă acum cu mulţi privilegiaţi semianalfabeţi ai clasei politice.

Cu siguranţă că optimismul lui Corneliu Coposu a fost justificat.

4. 19.12.1997. Aquarius: „Nu ezitaţi niciodată să renunţaţi la soluţiile complexe în favoarea celor simple până când totul pare atât de evident încât oamenii vor spune că oricine putea concepe aşa ceva. Şi niciodată nu vor şti prin ce aţi trecut sau prin câte a trecut Dumnezeu până când a obţinut atomii de hidrogen, firele de iarbă şi ouăle.”

R. Bukminster Fuller.

Pornind de la aserţiunea care se potriveşte timpurilor noastre şi care subliniază că „totul este politică”, va trebui să analizăm scopul demersului nostru în planul politicii, să stabilim obiectivele pe care le vom îndeplini cu obstinaţie şi să alegem cele mai potrivite metode şi mijloace de parcurgere a acestui drum alunecos dintre scop şi obiective.

Scopul nostru de politicieni este, pentru moment, puţin deviat, în sensul că ne concentrăm să cucerim puterea şi să o menţinem cât mai mult timp cu putinţă; asta înseamnă că am pierdut din vedere obiectivul iniţial – în cazul în care l-am avut vreodată – trăind cufundaţi în metode. Preluarea şi menţinerea

puterii este doar un mijloc, nu un scop în sine, indiferent de culoarea politică.

Scopul nostru trebuie să fie crearea unui imperiu, adică extinderea puterii guvernării noastre asupra unui spaţiu imens, asupra unui timp îndelungat, asupra unei configuraţii neuronale pe care dorim s-o vedem crescând exponenţial. Şi pentru că formularea de mai sus este imprecisă şi are conotaţii „imperialiste” la prima vedere, va trebui să explicăm toate afirmaţiile de care am pomenit.

Cucerirea spaţiului este demult încheiată în accepţiunea clasică. Ultimul mare imperiu colonial al Lumii s-a prăbuşit de curând, din el rezultând un stat gigantic, Rusia. Mentalitatea agrară şi vetustă continuă, însă, să domine în minţile multor politicieni. Este, totuşi, cântecul de lebădă al unor mentalităţi revolute. Comparaţia ar putea ilustra, exact, sensul evenimentelor actuale: în Egiptul antic fierul era considerat impur, murdar, de neatins, poate pentru că Seth era zeul cel rău cu care nu trebuia să ai de a face şi patronul prelucrării fierului; la confruntarea cu Imperiul Hitiţilor, înarmaţi cu săbii de fier (contra săbiilor de bronz ale egiptenilor), rezultatul a fost evident, în favoarea tehnologiei, a inteligenţei, a modernităţii, în detrimentul conservatorismului, solidităţii şi stabilităţii egiptene.

Ei bine, aici apare punctul Zero pentru noi, cuceritorii viitorului: nu ne interesează spaţiul continental actual, ci spaţiile libere şi pustii, în acest moment, ale tehnologiilor mileniului următor, în primul rând spaţiul cosmic, dar, pentru că nu putem ieşi, încă, din imensul puţ gravitaţional în care se află Planeta noastră, vom rătăci vreo patru decenii prin „pustiul Sinai împreună cu Moise”, pentru ca apoi, după ce vom fi acumulat motivaţia spirituală şi forţa financiară necesare, vom putea să pornim spre altele. Până atunci, însă, ne vom concentra asupra transformării „acestui Sinai” într-o grădină a paradisului. Cea mai mare parte a eseului „Aquarius” se va ocupa de necesitatea orientării noastre, de la clasa politică până la cel mai dezinteresat cetăţean, spre cucerirea şi valorificarea oceanului planetar, alături de ceilalţi parteneri potenţiali. Această aventură spaţială ne va schimba existenţa şi se va plia perfect pe amprenta noastră genetică de „păstori”.

Se spune că la început (unul dintre începuturi) am fi fost culegători, apoi vânători şi pescari şi, la un anume moment, ne-

am fi diferenţiat în agricultori (cultivatori ai pământului) şi păstori (crescători de animale). Probabil, de aici a apărut acel conflict iniţial dintre Cain şi Abel. Păstorii au avut, într-o proporţie mai mare, „factorul 11”, pe care-l regăsim din abundenţă la astronauţi şi la geografi şi care presupune înclinaţia spre explorare, spre descoperire, spre risc motivat. Agricultorii, în schimb, au devenit legaţi de obiectul muncii lor, conservatori, de la care a dispărut simţul aventurii, al cuceririlor.

Această cucerire a oceanelor presupune o schimbare radicală de mentalitate din partea noastră pe care o vom adopta fiind urmaşii unor păstori.

Deşi autorul acestor rânduri studiase, cu mult timp în urmă, modalităţile de cucerire a spaţiului extraatmosferic, doar recent a avut posibilitatea de a găsi „veriga lipsă” financiară pentru această extrem de costisitoare întreprindere: mai întâi excursia de la Constanţa la platformele de exploatare a petrolului situate la vreo 50 km în larg, cu vaporul, în 4 septembrie 1997, împreună cu directorii Agenţiilor de Protecţie a Mediului şi apoi, în octombrie 1997, achiziţionarea cărţii lui Marshall T. Savage, „Proiectul Millenium”, al cărui prim capitol, „Aquarius”, propune soluţia ideală de exploatare economică a oceanelor, în zona ecuatorială, şi care va fi pe larg prezentat şi comentat.

Totuşi, spre deosebire de Marshall T. Savage, autorul acestui eseu consideră că rolul naţiunilor, nu numai că nu este depăşit, ci de-abia începe, că modul de organizare politică a acestor colonii oceanice (un fel de viitoare departamente de peste mări ale Franţei) trebuie să fie democraţia reprezentativă, şi nu democraţia participativă…

Dar, fiecare idee va fi comentată la vremea sa…

V. „DACĂ”… „Dacă-ţi rămâne minte când cei din jur şi-o pierd şi, findcă o ai, te-apasă sub vorbe care dor; dacă mai crezi în tine când alţii nu mai cred şi-i ierţi şi nu te superi de îndoiala lor;

Dacă de aşteptare nu osteneşti nicicând, nici de minciuna goală nu-ţi clatini gândul drept, dacă, izbit de ură, nu te răzbuni urând şi totuşi nu-ţi pui mască de sfânt sau de-nţelept;

Dacă visezi, dar visul stăpân de nu ţi-l faci sau gândul, deşi judeci, de nu ţi-e unic ţel; dacă-ncercând triumful sau prăbuşirea taci şi poţi, prin amândouă trecând, să fii la fel;

Dacă înduri să afli cinstitul tău cuvânt răstălmăcit, naivii să-i ducă la ispită; sau truda vieţii tale, înspulberată-n vânt, de poate iar s-o-nalţe unealta-ţi prea tocită;

Dacă poţi strânge toate câştigurile tale ca să le joci pe-o carte şi să le pierzi aşa şi iarăşi de la capăt să-ncepi aceeaşi cale fără să spui o vorbă de neizbânda ta;

Dacă poţi gândul, nervii şi inima, să-i pui să te slujească încă peste puterea lor, deşi în trupul firav o altă forţă nu-i, afară de voinţe ce le impune: „spor”;

Dacă te vrea mulţimea, deşi n-ai linguşit sau lângă rege umbli ca lâng-un oarecare; dacă de răi sau prieteni nu poţi fi rănit; dacă nu numai unul, ci toţi îţi dau crezare;

Dacă ajungi să umpli minutul trecător cu şaizeci de clipe de veşnicii mereu, vei fi pe-ntreg Pământul deplin stăpânitor şi, mai presus de toate, un OM – copilul meu!”

De Rudyard Kippling (în traducerea lui Corneliu Coposu).

Acesta este pariul secolului XXI pe care clasa politică românească (indiferent de culoare) va trebui să şi-l asume şi să-l câştige: va trebui să ne menţinem între primele 10 state ale lumii, atât în plan calitativ, cât şi cantitativ, în ceea ce priveşte coloniile plutitoare de tip Aquarius. Vom comenta, împreună, proiectul lui Marshall T. Savage şi-i vom aduce amendamente. Vom câştiga oare acest pariu? Să încercăm.

2. 22.12.1997. Politik als Beruf (1919): „Şi primii creştini ştiau foarte bine că lumea e condusă de demoni şi că acel care intră în politică, adică cel ce îngăduie folosirea puterii şi a violenţei, a semnat un pact cu diavolul, astfel încât devine incert faptul că în activitatea sa binele generează doar binele, iar răul doar răul, căci adesea se întâmplă exact invers. Cine nu ştie acest lucru, din punct de vedere politic, este un copil.”

Max Weber.

Este foarte probabil ca alegerile parlamentare să se desfăşoare în Noiembrie 1999, după admiterea României în NATO.

De aceea va fi foarte importantă valorificarea imensului potenţial electoral al „Stângii” care, pentru moment, se află în stadiul de „rezervă”. Dacă Uniunea Social-Democrată va reuşi să-l transforme într-o resursă, mereu regenerabilă, va domina, detaşat, viaţa politică din primul deceniu al secolului XXI.

Pentru a avea o imagine mai clară asupra demersului nostru, va trebui să formulăm câteva întrebări la care să găsim răspunsuri concludente.

Iată-le:

? Ce reprezintă stânga politică românească, acum, la sfârşitul sdecolului XX?

? Ce este dreapta politică şi cine o reprezintă?

? Cine reprezintă centrul? Există, cu adevărat, un centru autentic?

? Partidele politice actuale constituie asociaţii de indivizi uniţi prin interese, sau prin doctrine, sau prin lideri, sau câte puţin din fiecare din aceste categorii?

? Există doctrinari (ideologi-şefi sau Suslov-i sau Goebels-i) în cadrul actualelor partide?

? E bine să existe sau nu?

? Dacă da, ei trebuie să fie, în acelaşi timp, şi lideri de partid, sau nu?

Ar fi mult mai multe întrebări de formulat, dar nu este scopul acestei colecţii heteroclite de eseuri de a epuiza acest subiect. Dorinţa autorului este, doar, de a pune câteva probleme, de a arunca mingea de volley la fileu pentru a putea fi luftată de alţi jucători.

Actuala configuraţie a puzderiei de partide politice, grupate în coaliţii, mai mult sau mai puţin artificiale, porneşte de la modelul Seniorului aplicat cu succes Convenţiei Democrate.

Dar Conveţia nu va mai putea rezista prea mult, pentru că nu are şi nu poate avea o doctrină proprie, nu mai are un lider necontestat de talia lui Corneliu Coposu şi nu mai are interese comune. Elementul care încă o mai menţine, relativ unită, este frica: frica de stânga, frica de propriile greşeli, frica de numeroşii dezamăgiţi din propriile rânduri şi, ceea ce este mai grav, frica de a pierde puterea.

Convenţia Democrată este alcătuită din doi poli structural divergenţi: PNŢCD şi PNL.

PNŢCD, prin rolul hegemonic asumat la guvernare, va primi toate oalele sparte în cap, la sfârşitul acestei guvernări. Spunea Varujan Vosganian că PNŢCD va mai guverna peste exact 63 ani, referindu-se la guvernarea anterioară din 1929-1933. Oricum, Corneliu Coposu a murit prea devreme, nereuşind

să-şi desemneze un succesor tânăr şi dinamic. Actualul „conclav” de gerontocraţi girează o criză internă pe care ei nici măcar nu o percep. Mai mult, modelul de relaţii oculte al PDSR-ului a fost preluat de PNŢCD şi, la fel cum dl. Ion Iliescu n-a avut tăria de caracter să taie în carnea vie a celor corupţi, tot la fel continuă şi dl. Ion Diaconescu. Sfârşitul politic nu mai poate fi decât asemănător: pierderea alegerilor.

PNL, însă, deşi are un imens potenţial al dreptei româneşti de valorificat, ce nu va depăşi, totuşi, 30-35% din voturile electorilor, continuă să se macine între facţiuni. Scopul său imediat va fi să preia conducerea („leadership”) Convenţiei şi apoi să unifice toate tendinţele liberale.

Bătălia esenţială pentru viitorul acestei ţări se va purta pe teritoriul „Stângii”.

Există, acum, două tendinţe distincte:

? Cea a stângii social-democrate ce are printre patronii spirituali pe Ferdinand Lassalle, pe Eduard Bernstein (revizionistul lui Marx), pe Willy Brandt, pe François Mitterand, pe Felipe Gonzales şi, deşi, pe Tony Blair şi este reprezentată de actuala Uniune Social-Democrată prin domnii Roman şi Cunescu;

? Cea a stângii nostalgice, post-comuniste, de tradiţie marxist-leninistă a „socialismului real”, prinsă pe picior greşit de evoluţia eveimentelor europene ale deceniului X; este reprezentată de PDSR-ul domnului Ion Iliescu şi PSM-ul d-lui Verdet.

Între aceste două tendinţe „doctrinar-fundamentaliste” ale Stângii româneşti, gravitează, liber, câţiva sateliţi cu un anume potenţial, în plan orizontal (al hărţii electorale naţionale):

? Alianţa pentru România a d-lui Meleşcanu, cu un potenţial estimat la 8-9% din voturile electorilor;

? Partidul Socialist al d-lui Mohora, cu 2-3% din intenţia de vot;

? Partidul Democrat Agrar, cu 1-2%;

? Partidul Unităţii Naţionale Române (aripa Tabără), cu 2-3% din intenţia de vot;

? Mişcarea Ecologistă Română, cu 1-2%.

Este evident că prin ridicarea pragului electoral la 5% pentru accederea în parlament, aceste grupuri vor dispărea.

De aceea, ar trebui preluate sub stindardul Uniunii Social-Democrate, dar sub o formă diferită de organizare decât cea a actualei CDR (voi explica în continuare cum anume):

Potenţialul electoral al acestor partide este cuprins între 12 şi 17% din intenţiile de vot ale electorilor români.

Dacă luăm scenariul potenţialului maxim (care nu-i lipsit de interes pentru alegerile din 1999), avem un total de 30% (17% partidele menţionate mai sus plus 13%, cât a obţinut USD în 1996).

Cu 30% din voturi se câştigă orice alegeri în România.

Aceasta, însă, este o viziune statistică. Accelerarea acestui proces este dată de o viziune dinamică pe care o vom dezbate alături de organizare.

Mai gravitează, de asemenea, între cele două tendinţe de care povesteam, şi Partidul România Mare al d-lui Corneliu Vadim Tudor, care se află într-o creştere constantă, dar care nu va depăşi (împreună cu resturile PUNR-ului conduse de domnul Gh. Funar) 15% din intenţia de vot.

PDSR-ul condus de dl. Ion Iliescu va scădea constant dar sigur, astfel că la alegerile din 1999 nu va depăşi 15-16%, iar PSM-ul va atinge 2-3%, deci în total cam 35%, ceea ce ar trebui să fie un pericol pentru forţele democratice. În realitate, însă, această „stângă nostalgică” nu va prezenta nici un pericol, în primul rând pentru că doza de orgoliu pe centimetru cub în sângele domnilor Vadim Tudor şi Ion Iliescu este cu mult peste media considerată normală, iar dl. Păunescu este doar un mare poet, dar nu un politician.

Viziunea dinamică pentru USD şi creşterea accentuată în sondajele de opinie presupun câteva elemente de organizare şi imagine care, coroborate, vor putea conduce la succes. Desigur, sunt doar nişte supoziţii…

USD va putea fi un hibrid între un singur partid, cu o conducere unică, la vârf, şi o coaliţie la bază, în judeţe, preluând sistemul moţiunilor din PSD.

Preşedintele USD va putea fi ales prin vot direct, în două tururi de scrutin, de către toţi membrii Uniunii din ţară pentru un mandat de 5 ani. Va avea dreptul la două mandate consecutive. Va fi ales dintre mai mulţi candidaţi… Pe tichet, alături de el, vor fi şi doi vicepreşedinţi pentru acelaşi mandat de 5 ani.

În schimb, secretarii naţionali, care vor fi 8 (câte unul pentru fiecare euroregiune), vor fi aleşi pentru un mandat de 2 ani. Vor avea dreptul la două mandate consecutive şi la oricâte mandate nonconsecutive.

Se va forma astfel un Birou Naţional format din 11 membri unde preşedintele va putea să-şi menţină majoritatea (de 6 la 5) prin alegerea de către electori a trei dintre cei 8 secretari naţionali care coordonează euroregiunile. În acest fel este asigurată o doză suficientă de stabilitate, de tradiţie, de conservatorism benefic şi, în acelaşi timp, de înnoire, de modernitate, de opinie diferită şi necesară.

Un exemplu: Euroregiunea Sud-Vest (Oltenia) cuprinde 5 judeţe. Secretarul naţional USD, care este şi coordonator regional, este ales tot prin vot direct de către membrii USD din această euroregiune, dar pentru un mandat de 2 ani.

Moţiunile, în schimb, se manifestă din plin în cadrul fiecărui judeţ. Acolo este nivelul maxim de separare ideologică a nuanţelor în cadrul Stângii unite în USD. Acolo sunt preşedinţii fostelor partide socialiste, agrariene sau de nuanţă naţionalistă. Pentru că membrii Biroului Naţional (cei 11) vor trebui să reprezinte doar Uniunea, şi nu facţiunile.

Desigur, la toate alegerile, Uniunea va prezenta o singură listă – cea a Uniunii.

Diferenţierea la alegerile locale, pentru „moţiuni”, se va face în funcţie de sondajele de opinie, şi nu în funcţie de numărul de membri ai acestor facţiuni. Acestea ar fi câteva consideraţii asupra planului orizontal de organizare.

Cel vertical presupune cooptarea majorităţii sindicatelor şi coagularea lor într-o Uniune Sindicală Social-Democrată, precum şi modernizarea lor pentru a putea fi adaptate unei economii dinamice a începutului secolului XXI, care-şi propune să cucerească oceanele şi spaţiul cosmic.

Şi încă ceva: ecologismul va trebui ataşat social-democraţiei. Cu o altă ocazie vom detalia această aserţiune.

3. 25.12.1997. Exodul 1.8.: „Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif.”

Pe Mario Vargas Llosa l-am cunoscut prin 1986, cred, prin intermediul „Războiului sfârşitului lumii”, romanul care a rămas pentru mine cel mai bun din toate timpurile şi spaţiile culturale. Mai târziu, prin '88 sau '89, aveam să devorez, pe nerăsuflate, şi

„Conversaţie la catedrală” şi „Mătuşa Julia şi condeierul”. Nu ştiu care să fie explicaţia, dar am avut tendinţa să-l compar mereu pe Mario (Vargas Llosa) cu Gabriel Garcia Marquez şi rezultatul a fost, întotdeauna, în favoarea lui Mario.

Iată că, de câteva zile, mi-a căzut în mână „Peştele în apă”. Pe fondul acestei vacanţe obligatorii pe care fostul ministru al Mediului mi-a impus-o, care de altfel este binevenită, în plan cultural, am găsit timpul necesar să mă dedic lecturii, scrisului şi sportului. Scriu, cu mare fertilitate, acest opuscul de jurnal-eseu căruia m-am hotărât să-i schimb titlul din „Primele 200 de zile” în „Trăind politica”, citesc, extrem de încântat, jurnalul lui don Mario, „Peştele în apă”, descoperind o faţetă necunoscută a maestrului meu spiritual, cea de candidat la prezidenţia Perú-ului, şi constatând că experienţa sa tehnică în planul politicii era mai limitată decât a mea, dar savurând, cu un deliciu pe care numai naraţiunea acestui imens scriitor o poate produce, capitolele impare unde îşi rememorează devenirea existenţială. Şi, în sfârşit, înotul, practicat în piscina municipală de trei ori pe săptămână, cu câte o mie de metri obligatorii şi cu duşurile scoţiene reconfortante.

Cam aşa percep exilul ideal, fapt pentru care puterea devine, într-adevăr, o corvoadă insuportabilă. Totuşi, aştept cu nerăbdare reîntoarcerea mea pe scaunul directorial. Am informaţii în acest sens. Aş fi, astfel, singurul director din ţară revenit printr-un proces câştigat împotriva guvernului în funcţie. În afară de creşterea astronomică a cotei mele de popularitate (să fie fumuri adolescentine?), aş demonstra că republica noastră este un stat de drept, că putem şi trebuie să avem încredere în justiţie, că speranţa în mai bine nu a murit şi nu va muri niciodată. Structural, sunt un legalist şi un conservator până în măduva oaselor şi mi-ar plăcea să înving pentru a-i convinge şi pe ceilalţi „latini exaltaţi” de importanţa luptei judiciare purtate cu răbdare, calm şi speranţă.

VI. „DANUBIA”

Există, cu siguranţă, o legătură intrinsecă, organică, între organizarea internă a partidelor politice şi legea electorală modernizată, îmbunătăţită şi adaptată spaţiului nostru meta-cultural. Iată câteva posibile jaloane ale acesteia:

? Mandatul fiecărui deputat, senator sau consilier judeţean şi local să aibă o durată fixă de 4 ani; aceasta presupune că nu

vor mai putea avea loc alegeri anticipate, ceea ce ar conduce la o mai mare stabilitate;

? La jumătatea mandatului membrilor Camerei Deputaţilor şi la jumătatea mandatului primarilor aleşi s-ar desfăşura alegerile, pe liste, pentru Senat şi Consiliile Judeţene şi Locale;

? Mandatul miniştrilor (şi al preşedintelui Consiliului de Miniştri, desigur) şi al prefecţilor ar putea fi de doi ani şi s-ar putea prelungi câteva mandate.

În acest fel, nerăbdarea noastră tradiţională se va putea materializa la alegerile senatoriale, care vor putea schimba configuraţia guvernului.

De asemenea, ar trebui subliniat, mereu, că membrii Consiliului de Miniştri nu trebuie să fie şi membri ai Camerei sau Senatului sau, dacă sunt, atunci vor demisiona în mod obligatoriu din Parlament.

Vor fi, însă, membri ai Camerei Deputaţilor, preşedintele şi vicepreşedintele (sau vicepreşedinţii) Consiliului de Miniştri care nu vor avea şi responsabilităţi ministeriale. Ei vor fi preşedinţi ai partidelor coaliţiei guvernamentale, întârind rolul conducerii politice la vârf, dar nestânjenind rolul tehnic necesar al celor mai mulţi miniştri-specialişti ai resorturilor pe care le coordonează.

Cu siguranţă că va fi soluţia ideală aceea a votului mixt pentru Camera Deputaţilor:

? 100 locuri vor fi disputate de partidele sau coaliţiile ce vor depăşi 5% din numărul sufragiilor din ţară şi vor reprezenta liste naţionale pe care şefii de partide se vor regăsi, întotdeauna;

? 200 locuri vor reprezenta cele 200 circumscripţii electorale în care va fi împărţită ţara.

Sistemul de alegere va fi cel uninominal, în două tururi de scrutin, la fel ca cel pentru alegerea primarilor. Cele două scrutinuri se vor desfăşura la aceleaşi date, presupunând trei buletine de vot.

Doi ani mai târziu se vor desfăşura şi alegerile pentru Senat (în circumscripţii judeţene) şi pentru Consiliile Judeţene şi Locale, după acelaşi sistem de liste ca şi acum.

Marele avantaj ar consta în recircularea politică mai rapidă (la 2 ani) a oamenilor, ideilor şi acţiunilor acestora.

Deşi pare paradoxal, poate că Silviu Brucan a fost, pe termen lung, autorul concentrării şi coagulării vieţii noastre politice în mari partide de masă, poate chiar împotriva violenţei lui iniţiale. Ne amintim de acea lege ciudată prin care un partid putea lua naştere cu un minim de 251 membri. Scopul iniţial era discreditarea partidelor, dar rezultatul a fost contrar: întărirea rolului marilor partide doctrinare şi parlamentare. De fapt, aceasta este esenţa democraţiei...

2. 4.01.1998. Freeman Dyson:„...Expansiunea noastră în Univers nu este doar o expansiune a oamenilor şi a maşinilor. Este o expansiune a vieţii în întregul ei care se foloseşte de creierul omenesc pentru propriile ei scopuri.”

Cruciada spaţială.

Acum, la schimbarea erelor (vom păşi în curând în Era Vărsătorului), pe cei mai mulţi dintre noi, ne încearcă un sentiment de derută: nu ştim spre ce se va îndrepta umanitatea... Poate spre un război nuclear care ar „rezolva” problema demografică, sau poate spre o molimă de tip Ebola cu consecinţe asemănătoare războiului global, sau spre o modificare rapidă a climatului planetar, sau, de ce nu, spre o stabilizare paşnică în actualele limite tehnologice – aşa-numita „Creşetere Zero”. Acesta ar fi singurul scenariu periculos, pentru că natura umană nu poate admite stagnarea. Este ca şi cum ne-am condamna la autoextincţie. Noi nu putem trăi decât într-o expansiune continuă: spaţială, exponenţial-temporală, antientropică. Ne-a ales bine Creatorul ca unelte eficiente ale Voinţei Sale.

Acum, la schimbarea erelor, avem nevoie de un nou elan, de un impuls quasireligios, care să ne scoată din amorţeala globală în care vegetăm: fie că trăim prea bine, consumându-ne potenţialul individual de creaţie doar în distracţii şi devenind nişte „homini ludensis”, în ţările bogate, fie supravieţuind în condiţii-limită, în stare de semianimalitate, fără a atinge acea masă critică culturală de unde ar putea începe creaţia individuală, în ţările sărace, care sunt numite, în mod frecvent, ţări în curs de dezvoltare cu o sintagmă perfidă şi derutantă.

Acum, la schimbarea erelor, înainte de a argumenta, raţional, proiectul nostru obligatoriu de expansiune spaţială rapidă, va trebui să comentăm bazele filosofice ale acestui

proiect, pe care îl vom numi „Cruciada spaţială” („Outer Space Crusade”).

Dar, mai întâi, de ce este obligatoriu acest proiect? Pentru că nu avem decât două soluţii: fie ne extindem pe oceane şi în spaţiul extraatmosferic, fie dispărem ca specie.

Bazele filosofice ale „Cruciadei spaţiale” vor fi rezumate, acum, în câteva module sau minicapitole care, odată cu trecerea timpului, vor fi dezvoltate mai pe larg.

Iată o schemă a acestor baze…

I. Precursori, părinţi spirituali ai expansiunii omului în spaţiu;

II. Istoricul şi motivaţia marilor descoperiri geografice: cruciadele, conquista;

III. Argumentele reconversiunii militare NATO, înt-o dezvoltare organică şi constantă a tehnologiei spaţiale;

IV. Argumentele extinderii economice şi politice a Uniunii Europene şi în domeniile de vârf ale viitorului apropiat: oceanele şi spaţiul cosmic;

V. Restructurarea ONU (UNO) în sensul amplificării rolului de coordonare globală a eforturilor statelor membre de extindere asupra oceanelor şi a spaţiului cosmic;

VI. Argumente ecologice pentru proiectul „Cruciadei spaţiale” (Noua revoluţie verde EQONET);

VII. Argumente financiare;

VIII. Argumente politice şi etapizarea treptelor acestui proiect.

Acum, la schimbarea erelor, ne-am regăsit, din nou, menirea: de cuceritori şi civilizatori ai întunericului.

3. 05.01.1998. Vaclav Havel, 04.07.1994, Philadelphia: „Cred că există motive întemeiate pentru a sugera că Era Modernă s-a încheiat. Astăzi multe lucruri arată că străbatem o perioadă de tranziţie, când se pare că ceva este pe cale de dispariţie şi altceva se află în durerile facerii. Este ca şi cum un lucru s-ar destrăma, s-ar descompune şi s-ar epuiza, în vreme ce altul, încă nedefinit, s-ar ridica din ruine.”

Timp de reflecţie. Vacanţa elevilor. Şi a studenţilor. Sărbători. Creştineşti, în familie; uneori plicitiseală; palavre; amintiri; multă nemulţumire; lamentări laice, cu prietenii şi prietenele. Multe speranţe, multe vise: farmecul tinereţii…

Îi observ, cu plăcere, pe cei cunoscuţi şi mă bucur de bucuria lor. Nu prea am timp să reflectez pentru că citesc furibund. Din nou. De data asta multă economie politică şi politologie. Mă duc şi la bazinul de înot, foarte des. După zece lungimi de bazin, făcute în forţă, mă relaxez făcând pluta pe spate. Este splendid; înseamnă contopirea cu zeii… Apoi duşul scoţian, clasic. Plimbare scurtă. Spre casă. Foame de crocodil. Un somn bun de două ore. Grătare şi vin de casă. Cafea îndulcită cu miere. Neuronii lucrează la turaţia maximă: „Don't cry baby". Exilul în cultură, la care m-a supus vechiul ministru al Mediului, a devenit, până la urmă, benefic. Aşa s-a născut a treia carte: „Trăind politica".

Acest stil „întrerupt" îmi aminteşte de nişte pasaje din „Toamna Patriarhului". Gabriel Garcia-Marquez cita nu ştiu care romancier european (bineînţeles francez) adăugând acel ceva din geniul său. Sunt convins că a primit premiul Nobel pentru literatură pentru acest roman extraordinar şi mai puţin pentru „O sută de ani de singurătate". Don Gabito este „de stânga". Don Mario (Vargas Llosa) este „de dreapta" (liberal). Am ajuns la concluzia, în această perioadă de „proscris al societăţii", că este total neimportant dacă eşti „de stânga" sau „de dreapta". Este, în schimb, esenţial a fi om de onoare chiar dacă faci parte din „clasa politică". Sau nu mai este? Să fiu eu demodat? Nu mai ştiu ce să cred… Totuşi, dacă ar fi să analizez eficienţa diferitelor Mafii din Statele Unite, vom constata faptul că cea italo-americană numită Cosa Nostra continuă să se menţină, cu succes, în top. Cea rusească, însă, este măcinată de lupte interne, de suspiciuni, de nerespectarea cuvântului dat anterior de către partenerii de afaceri, de lipsa de onoare a oamenilor: „homo homini lupus". Probabil că nu-i întâmplătoare expresia „gente di respetto" pe care o poartă, cu mândrie, venerabilii mafioţi sicilieni. Înseamnă tradiţie – chiar dacă este tradiţia crimei; înseamnă onoare – chiar dacă este onoarea crimei; şi, până la urmă, înseamnă succes, adică etichetă temută, respectată şi vânată: „Mafia".

Am fost acuzat, printre altele, de tot felul de enormităţi, că am vândut droguri şi arme, cu aluzii transparente, că aş fi aparţinut unor structuri mafiote pe teritoriul Franţei.

Droguri nu pot vinde ca urmare a problemelor de conştiinţă: mi se pare cel mai mare pericol cu care se confruntă

societatea noastră, la zenitul Erei Moderne sau, dacă vreţi, în zorii Erei Spaţiale. Arme aş vinde, cu mare plăcere, dar Comunitatea Mormonă din Franţa, ca, de altfel, din toată lumea, nu se ocupă cu traficul de arme. Şi apoi, dacă chiar aş fi vândut arme, în Occident, nu aş fi acum exdirector al Agenţiei de Protecţie a Mediului, în proces cu propriul minister, ci m-aş afla în insulele Cayman sau Bahamas sau pe fundul oceanului, suprimat de adversari sau de parteneri de afaceri. Dar, la noi, continuă moda delaţiunii până spre cele mai înalte niveluri ale grupurilor de conducere ale partidelor politice, cu consecinţele catastrofale pe care le simţim. Legea funcţionarului pulic ar fi extrem de urgentă. Până acum, nimic. Continuăm să aşteptăm…

VII. MRACONIA

1. 07.01.1998. In the Absense of the Sacred: „Oamenii care elogiază tehnologia, spun că ea ne-a adus un nivel de viaţă mai bun, ceea ce înseamnă o mai mare viteză, o mai mare varietate de opţiuni, mai mult timp liber şi mai mult lux. Niciunul dintre aceste beneficii nu ne vorbeşte despre satisfacţie, fericire, siguranţă, ori capacitatea umană de a întreţine viaţa pe Pământ.”

Jerry Mander, 1991.

Îmi place mult Boris Elţân, poate pentru că este atât de uman. Mai trage la măsea, din când în când, gândeşte cu voce tare, uneori, ameţit, înjură, dansează toate genurile posibile şi are o vitalitate debordantă. Este pofticios la mâncare şi băutură, în ciuda unei operaţii de inimă. Nu este ascuns, nu este perfid decât în măsura în care i-o cere politica. Talentul său de politician va consta în capacitatea de a-şi găsi un succesor. Sau, poate, mai degrabă, în forţa de a modifica actualul sistem prezidenţial al Federaţiei Ruse, printr-unul parlamentar, poate apropiat de sistemul german, care pare mai potrivit pentru această imensă ţară.

Un mare pariu al secolului XXI este cel pus pe Rusia: va deveni acest spaţiu imens o nouă Canadă sau se va împotmoli, din nou, în autarhie, naţionalism, înapoiere şi imperialism?

Cheia viitorului se află, acum, în mâinile lui Boris Elţân.

2. 08.01.1998. Thoreau: „Omul nu este decât locul unde mă aflu, iar de aici perspectiva este infinită.”

Evoluţia viitoare a extinderii spaţiale a omului va trebui să se aplece, din când în când, asupra unei perioade mai vechi cu

câteva secole pentru a nu putea repeta unele din greşelile de atunci. Această afirmaţie pare depăşită: cum este posibil ca noi, civilizaţii de azi, cu mijloacele tehnologice de ultimă generaţie de care dispunem, să facem greşeli asemănătoare cu acei fanatici cavaleri ai Cruciadelor, sau cu acei conquistadori barbari ai Lumii Noi. Dar se uită ceva foarte important: fervoarea religioasă, care, în ciuda mijloacelor modeste ale acestor secole, a pus în mişcare regi, cavaleri, papi şi marinari care au condus omenirea spre un destin solar pe care noi, cei de azi, cei sceptici, cei neîncrezători, cei bolnavi de plictiseală şi de pesimism, cei care măsurăm Lumea cu milimetrul, când ar trebui să o măsurăm cu anul-lumină, de-abia dacă-l intuim.

Şi pentru că religia, în secolul nostru, a devenit mai mult un ritual exterior, o tradiţie oarecum formală, o haină frumoasă pe care o punem de sărbători, va trebui să găsim în politică oamenii de valoarea unui papă Urban al II-lea sau a Sfântului Bernard. Unul dintre ei ar putea fi un mare exemplu: John Fitzgerald Kennedy, care, deşi slab politician, a fost unul dintre vizionarii Erei Spaţiale. În mare parte, datorită lui, Statele Unite ale Americii au ajuns pe Lună, în 8 ani. Programul Apollo şi-a depăşit cu mult vremea sa. A fost elaborat cu 50 ani înainte de a-i fi venit timpul. Ar putea fi un avantaj, pentru că ne-ar stimula spre acel ideal, pe toţi, mobilizându-ne, dar, mai probabil, ar putea fi un mare dezavantaj, pentru că, sceptici incurabili ce suntem, nu am vedea cu ochi buni cheltuielile imense pentru programul spaţial, ale căror rezultate, în afară de televiziunea prin satelit, se lasă prea mult aşteptate. Dacă experienţa chineză a expediţiilor africane din secolul al XV-lea se repetă cu Programul Apollo, ar trebui să ne dea de gândit modul de abordare al extinderii noastre spaţiale. Probabil că singura metodă eficientă este cea „a paşilor mici” cu rezultate economice imediate şi pozitive, ale căror profituri ar putea stimula, ulterior, aventura noastră spaţială. Aceasta va fi calea pe care vom merge.

3. 17.01.1998. Societatea regală din Londra, Academia Naţională de Ştiinţe a Statelor Unite ale Americii: „Dacă previziunile curente privitoare la creşterea populaţiei se dovedesc a fi corecte, şi modelele activităţii umane pe planetă rămân neschimbate, s-ar putea ca ştiinţa şi tehnologia să nu fie în stare să împiedice nici degradarea ireversibilă a mediului

înconjurător, nici sărăcia continuă pentru cea mai mare parte a lumii.”

London, Washington, D. C., 1992.

Discursul preşedintelui Republicii, domnul Emil Constantinescu, a dovedit, încă o dată, talentul de politician al Domniei sale, care a aruncat pisica în grădina Parlamentului. Nu ştiu dacă a jucat poker, dar eschiva pe care a făcut-o demonstrează virtuozitate în domeniul pokerului politic. Cred că domnul Cristian Dumitrescu? A remarcat, extrem de exact, sensul criticilor exprimate indirect de Preşedintele Republicii. Opinia susţinerii totale a primului ministru este forţată. Prin convocarea Parlamentului şi acordarea (sau respingerea) încrederii guvernului Ciorbea, mingea a fost pasată pe terenul Partidului Democrat. Domnul Cristian Dumitrescu a nuanţat, în stilul clasic, posibilitatea pe care o vor exploata democraţii, în sensul că nu vor semna moţiunea de cenzură a opoziţiei, ceea ce s-ar putea interpreta că nu se presupune, în mod automat, că votul va fi pentru susţinerea actualului guvern. Dimpotrivă, printre rânduri, se observă că votul va fi contra sau abţinere. Cel mai probabil va fi împotrivă.

Dacă PD-ul ar vota pentru guvernul Ciorbea, ar scădea galopant în sondaje şi ar pierde, probabil definitiv, simpatia propriului electorat. Dacă ar vota contra guvernului, ar reuşi blocarea carierei politice a domnului Ciorbea şi ar deschide, în sfârşit, porţile ascensiunii domnului Radu Vasile, care, din poziţia de prim-ministru, va restructura din temelii PNŢCD. Numai atunci, într-adevăr, voi simţi că renasc. În afara Seniorului, numai domnul Radu Vasile ar fi singurul în stare, acum, în acest sfârşit de deceniu şi de secol, să schimbe direcţia greşită, spre prăpastia definitivă a istoriei, spre care se îndreaptă acest partid, sub conducerea actuală, a unor catastrofe politice. Dl. Ion Diaconescu are un singur merit: a făcut 17 ani de puşcărie. În rest, este un antitalent desăvârşit, şi aceasta este o afirmaţie destul de blândă. Este un chibiţ politic, umblă cu tot felul de tertipuri, învârteli, aranjamente de culise, şmecherii şi eschive. Pe scurt, este pieziş, nu are anvergură, nu are limbaj (nici măcar gramatical) şi nu are viziune asupra viitorului. Dacă îşi închipuie că îl va lăsa succesor pe domnul Victor Ciorbea, se înşală profund. Fie nu va reuşi, fie, dacă se va întâmpla, acesta va fi începutul sfârşitului PNŢCD.

Claudiu Iordache a avut dreptate când l-a caracterizat, caustic, pe Victor Ciorbea, înainte de investirea sa ca prim-ministru, în Decembrie 1996. Dar se pare că Ion Diaconescu l-a adoptat în mod total. Nu că nu ar fi cinstit, dar este moale, este un om de compromis, este venit pe uşa din dos a PNŢCD, de-abia în Martie 1996, este, într-adevăr, un Frankestein simpatic, dar nu poate deveni, sub nici un motiv, succesorul lui Corneliu Coposu. Păcat că Seniorul a murit prea devreme, parcă intuind interregnul acestui „Mazarin ţărănist" (Ion Diaconescu) care a schimbat structura conducerii acestui partid, permiţând accesul masiv al oportuniştilor. Mă gândesc acum la un singur exemplu: este normal ca fostul subprefect PDSR-ist să fie membru marcant al PNŢCD-ului? În acest caz, noi, cei vechi, va trebui să ne transferăm în PDSR, la schimb. Oricum, avem experienţă şi ne simţim mai bine în opoziţie. Ar fi tragic dacă „ochiul" ar fi înlocuit cu „ciolanul" drept simbol al PNŢCD-ului. Să sperăm, totuşi, că domnul Radu Vasile va prelua, la timp, succesiunea Seniorului nostru.

4. 18.01.1998. Goethe: „Dragă prietene, toată teoria este cenuşie, dar copacul viguros al vieţii este verde."

Pentru „Cruciada spaţială", al cărui prim pas este colonizarea oceanelor, în afară de voinţa umanităţii, mai sunt necesari şi banii. De fapt, este o sintagmă nepotrivită: ce înseamnă voinţa umanităţii? Pentru că nu există umanitate în sine, ci există oameni concreţi cu nevoi fireşti, cu interese mai mult sau mai puţin meschine, nobile sau dezinteresate, care, uneori, formează nişte grupuri de presiune foarte eficiente şi, prin liderii desemnaţi pentru un mandat limitat în timp, reuşesc să convingă şi imensa majoritate a celor pasivi. Unul dintre aceste grupuri de presiune este OCDE (Organizarea pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică). Aceşti trei poli ai iniţiativei cuceririi spaţiale îi vom avea în vedere în analiza noastră, adăugând, desigur, şi noile democraţii din Europa de Est în cadrul celor trei organizaţii. Marja de timp este suficientă: anul 2010. Până atunci va trebui schimbată radical mentalitatea actuală a oamenilor Erei Moderne, ceea ce presupune un efort mult mai mare decât obţinerea sutelor şi miilor de miliarde de dolari necesari pentru proiectele diverselor etape ale Cruciadei spaţiale.

Iar un deceniu pentru convingerea sacerdoţilor politicii deceniului X şi ai deceniului Zero reprezintă doar o clipă pe scara istoriei.

Cât despre bani, fondurile potenţiale sunt absolut imense. Conform Raportului privind dezvoltarea lumii, în 1994, şi Statistica Financiară Internaţională, produsul naţional brut (PNB) al ţărilor membre OCDE, în 1992, era de 59.635 miliarde dolari, reprezentând 78% din totalul mondial.

Dacă doar 1% din această imensă sumă ar fi investită anual, în construirea de insule plutitoare de tip Aquarius, al cărui cost calculat este de 1,1 miliarde dolari şi al cărui cost maxim este considerat 3 miliarde dolari, atunci s-ar putea construi, cu uşurinţă, 198 insule. Totalul estimat construit în vreo 30 ani este de cel mult 15.000 insule şi cel puţin 10.000 insule. Deci, cu un procent minim, poate începe cel mai măreţ proiect din istoria umanităţii, pe lângă care piramidele sau zidul chinezesc reprezintă un fel de castele de nisip construite de copii la malul mării.

Şi, până la urmă, contează prea puţin dacă este sau nu măreţ proiectul Cruciadei spaţiale. Ceea ce contează, cu adevărat, este că nu avem alternativă. În mai puţin de 50 ani, dacă nu facem nimic şi continuăm să ne înmulţim excesiv, continuăm să folosim resursele neregenerabile fără limite, continuăm să bombardăm atmosfera cu dioxid de carbon, vom privi, împreună, sfârşitul speciei noastre. Nici această soluţie nu ar fi, în mod absolut, rea pentru ansamblul lumii. Poate că, în felul acesta, vom lăsa liber Pământul pentru stăpânii săi de drept: arborii, şi florile, şi bizonii, şi crocodilii, şi delfinii… Poate că suntem „ultimii dinozauri” ai Pământului. Dar este păcat să alegem această cale… Avem forţa să deschidem capacul şi să plecăm spre stele. Atunci se vor rezolva, de la sine, toate problemele actuale: şi şomajul, şi poluarea, şi criza locuinţelor, şi inutilitatea construirii de noi autostrăzi, şi dispariţia automobilului.

Vom încerca această cale? Dacă da, vom parcurge, împreună în secvenţele următoare, modalităţile concrete de a ieşi din puţul gravitaţional al Pământului cu ajutorul prietenului nostru, Dr. Marshall T. Savage.

VIII. MIRABEL

1. 24.01.1998. „Sustainable Growth” în Develpment Review, 1990: „Este imposibil pentru economia mondială să iasă din sărăcie şi degradarea mediului înconjurător; pe măsură ce sistemul economic se dezvoltă, el încorporează o proporţie şi mai mare din ansamblul ecosistemului şi, la 100%, dacă nu mai înainte, va trebui să se oprească.”

Herman Daly.

Pe măsura trecerii timpului, ne apropiem de marginea prăpastiei existenţei noastre ca specie, pentru că istoria nu iartă. Trăim acum precum exemplarele de T. Rex (Tyrannosaurus Rex) în ultimele clipe – care, pe atunci, se numărau în milioane de ani – ale stăpânirii Pământului. Însă, diferenţa între acele jivine însetate de sânge, cu un creier minuscul, programat binar de către Creatorul nostru, şi noi, stăpânii absoluţi ai planetei, în acest moment, este că uneori noi avem capacitatea de a reflecta asupra acţiunilor noastre, asupra impactului lor cu „casa noastră comună” – Terra.

În afara destinului programat atât pentru dinozauride, cât şi pentu noi (pentru că este normal ca Dumnezeu să se plictisească să vadă variaţiuni pe aceeaşi temă), o neîncetată luptă pentru putere, dominare, pradă, distrugere şi satisfacţie a lucrului bine făcut, purtând două semnături ce nu se deosebesc decât prin gradul de complexitate, T. Rex şi Om, care presupune înlocuirea actorilor scenei planetare cu alţii având un coeficient de inteligenţă mai ridicat (asta presupune un joc al naturii mai divers, mai palpitant, de aceea nu se plictiseşte Dumnezeu), avem mereu posibilitatea de a alege între două căi diferite, suntem uneori la o răscruce care este mai frecvent o bifurcaţie decât o joncţiune. Doar aici acţionează liberul bostru arbitru. Ei bine, acum ne aflăm în faţa acestei bifurcaţii: fie alegem un alt spaţiu geografic unde vom migra, în valuri succesive, părăsind continentele, fie vom rămâne şi, în scurt timp, vom dispărea ca specie dominantă a Pământului, pentru că în codul nostru genetic nu există cromozomi sau gene care să accepte „creşterea Zero”, sau limitarea consumului, sau reducerea conştientă şi unanimă a numărului populaţiei, sau economisirea resurselor de hidrocarburi, sau reducerea globală a înarmării statelor lumii, acum, când nu mai există „Imperiul Răului”.

Noi nu ne naştem buni, în mod absolut, sau răi, în mod absolut, ci ne naştem cu simţul esenţial al expansiunii: toate

trebuinţele noastre presupun acest sentiment spaţial impregnat la toate celelalte vieţuitoare, ba mai mult, la tot ce mişcă în acest Univers imens – dacă am lua doar exemplul stelelor cu acele extinderi ale influenţelor calorice asupra sistemelor lor solare puţin înainte de marea implozie – şi de aceea nu avem altă soluţie raţională decât colonizarea spaţiilor libere care ne aşteaptă: mai întâi oceanele, şi apoi, foarte repede, spaţiul cosmic apropiat, începând prin valorificarea potenţialului imens oferit de satelitul nostru natural, Selena.

Nu ştiu care dintre noi, profeţii Erei Spaţiale, vom reuşi să convingem Sanhedrinul lumii moderne, care ar putea fi ONU (Organizaţia Naţiunilor Unite), dar va trebui să o facem foarte repede, pentru ca sacerdoţii acestei Ere Moderne – politicienii – să schimbe direcţia navei noastre terriene spre infinit.

Suntem obligaţi să convingem, chiar dacă pledăm pro buono.

Haideţi să trecem în revistă mijloacele care ne-ar putea sta la dispoziţie…

2. 25.01.1998. The Cloud Minders of Startrek: „Această planetă chinuită este un loc al celor mai violente contraste. Cei care sunt recompensaţi sunt total separaţi de cei care duc poverile. Nu este o conducere înţeleaptă.”

Spock – călător spaţial.

Ca şi la noi. Nu este o conducere înţeleaptă. Pentru că totul începe şi totul se termină cu libertatea cuvântului care trebuie să fie, mereu, absolută. Chiar dacă tinde spre calomnie, chiar dacă atacă guvernul în ansamblu din poziţia de membru al acestuia, chiar dacă răneşte nişte orgolii care aparţin unui Frankenstein care nu mai este chiar atât de simpatic pentru că este ros de invidie, de o tendinţă spre autoritarism şi, în acelaşi timp, este impregnat de talentul de a se băga pe sub pielea unui pitic politic care, din nefericire, moşteneşte (temporar sper) scaunul Seniorului, având pretenţia să-l instaleze pe acest intrus, venit pe uşa din spate, la comanda creştin-democraţiei româneşti.

Domnul Traian Băsescu are dreptate atunci când critică virulent prestaţia catastrofală a primului-ministru. Această criză politică (pentru că este, totuşi, aşa ceva) are cauze mai profunde decât cele legate de personalităţile puternice ale acestui guvern, decât cele legate de incompatibilitatea

programelor celor două mari partide din coaliţie: social-democrat şi creştin-democrat. Această criză este şi o consecinţă a crizei instituţiilor noastre politice: va trebui să dispară, foarte repede, republica semiprezidenţială, care va fi înlocuită cu o republică parlamentară, cu un preşedinte ales de parlament şi având o putere simbolică. Va trebui, de asemenea, restructurat din temelii sistemul partidelor politice printr-o nouă lege a partidelor. În primul rând, prin dispariţia coaliţiilor şi stabilirea unui prag electoral mai înalt (5%) pentru accederea în parlament. Orice alianţă electorală ar trebui să presupună, pentru pătrunderea în parlament, un multiplu de 5%. Dacă, spre exemplu, o coaliţie are în compoziţie 2 partide, va avea nevoie de un prag electoral de minimum 10%, dacă va cuprinde 3 partide, va avea nevoie de un prag electoral de 15%. Acest aspect ar conduce la dispariţia coaliţiilor şi ar avea un efect benefic deosebit, în sensul că, în parlament, ar accede doar câteva mari partide bine structurate şi având o conducere centralizată, puternică. Acestea ar putea închega mai uşor o coaliţie guvernamentală în care preşedintele partidului cel mai bine plasat în alegeri ar deveni prim-ministru (s-ar numi preşedinte al Consiliului de Miniştri), iar preşedintele partidului ce a obţinut un număr mai mic de voturi şi este agreat de către domnul prim-ministru, ar deveni vicepreşedinte (al Consiliului de Miniştri). În felul acesta, coaliţia s-ar putea forma după alegeri.

Acest aspect ar conduce şi la dispariţia Convenţiei Democratice, care ar reprezenta cea mai mare realizare a ultimilor ani în planul politicii româneşti. Acum, Convenţia este „un uriaş cu picioarele de lut”, o relicvă a istoriei recente, un aisberg cantonat la tropice. Corneliu Coposu a avut în vedere doar o alianţă electorală, limitată în timp până la câştigarea alegerilor. Aceasta s-a întâmplat în Noiembrie 1996, dar Convenţia nu s-a autodesfiinţat, ci a continuat să plutească în derivă, cu toate negocierile complicate care ar trebui purtate între puzderia de lideri şi care, datorită faptului că nu au loc (aceste consultări periodice), produc nişte frustrări care se accentuează, în timp.

Astfel, un sistem electoral modernizat ar îngrădi, poate, impetuozitatea noastră latină în domeniul politicii interne.

3. 31.01.1998. Sir James Goldsmith, 1994: „Ce remarcabil este să urmăreşti o civilizaţie care se autodistruge pentru că nu

este în stare să reexamineze validitatea unei ideologii economice în împrejurări total schimbate.”

Revoluţia tehnocraţilor.

Lumea noastră modernă a fost bulversată de câteva revoluţii majore care au avut ca punct de plecare Revoluţia copernicană. Nu intru acum în detalii, ci menţionez doar faptul că accentul s-a mutat de pe preeminenţa spiritului spre primordialitatea materiei şi fetişizarea sa. Ne vom îndrepta, în scurt timp, spre o epocă de sincretism sub direcţionarea necesară a Imperiului Spiritului. Asta ar însemna, printre multe alte consecinţe, îmbinarea armonioasă a planului vertical de evoluţie a sferei vieţii ca ansamblu integrat prin punerea la locul lor a tehnocraţilor în sensul coordonării departamentelor executive care, în plan orizontal, vor fi guvernate în continuare de către politicieni aleşi. Mai concret, aceasta înseamnă un sistem mai propiat de sistemul american sau francez, dar opus celui britanic. Adică şeful puterii executive este ales de electori, dar îşi numeşte echipa de miniştri dintre experţi neînregimentaţi politic, de preferinţă.

De fapt, componenta guvernamentală este doar una dintre cele trei domenii de influenţare ale direcţiei pe care o poate avea evoluţia Terrei. Celelalte două sunt: domeniul societăţii civile şi domeniul (sau sectorul) pieţei libere (în accepţiunea lui David C. Korten).

În ciuda viziunii sale antiglobaliste, are dreptul să critice, virulent, tendinţa actuală a dominării lumii de către baronii pieţei libere, care sunt marile corporaţii tansnaţionale, pentru că, în afara scopului acestora, unidimensional şi egoist – numai câştigul financiar cu orice preţ – finalitatea societăţii globale (modelate de acest guvern-fantomă) seamănă cu o călătorie printr-un tunel, cu un singur vagon în care se înghesuie umanitatea, care îşi accelerează viteza şi care va întâlni, la ieşire, un uriaş panou pe care scrie Coca-Cola cu care, desigur, se va ciocni, căzând, împreună, în abis. Cam aceasta este finalitatea propusă pentru mutanţii lui Homo sapiens, adică Homo ludens.

De aceea, în viitorul foarte apropiat, rolul guvernelor va trebui să crească în detrimentul rolului ocult al corporaţiilor. Din nou, politicul împotriva economicului, veţi spune? Da, pentru că avem mare nevoie de o singură direcţie, în scurt timp: spre

stele. Şi doar o voinţă politică globală, bazată pe cooperarea tehnocraţilor, va putea direcţiona, într-o singură generaţie, mutarea noastră pe insulele plutitoare de tip Aquarius în zonele intertropicale ale Oceanului Planetar şi evadarea, în aceeaşi perioadă, în spaţiul extraatmosferic apropiat (adică pe Lună şi în punctele Lagrange). Desigur, dacă dorim să nu dispărem fizic în următorul secol.

Apoi, rolul guvernelor va trebui să crească pentru că se vor baza, mai mult decât acum, pe cel de-al treilea sector: Societatea civilă. Este, de fapt, o întrepătrundere între o elită (guvernul) care direcţionează barca noastră unică (Terra) în oceanul Universului şi o masă aparent pasivă, noi „Cei şase miliarde” care suntem structuraţi pe naţiuni, partide politice, religii şi biserici, sindicate şi, în mod obligatoriu şi necesar, ziarişti. Este o putere difuză, aparentă, dar este singura putere în stare să schimbe guvernele. De aceea trebuie să avem mare grijă de a menţine vie această Societate civilă, într-o stare perpetuă de luptă interioară, paşnică, în primul rând prin libertatea absolută a cuvântului chiar dacă avem senzaţia, uneori, că trăim într-un adevărat haos. Pentru că haosul înseamnă libertate. Toate societăţile în evoluţie, în creştere accelerată, presupun un haos care adesea este aparent. În schimb, societăţile pe cale de dispariţie încremenesc prin uniformizare, hiperstandardizare, reglementare rigidă şi imuabilă. Vă veţi pune întrebarea: cine sunt tehnocraţii? Unul dintre primele răspunsuri argumentate l-a dat Pitagora…

4. 01.02.1998. Jesse Jackson: „Ei nu mai folosesc gloanţe şi frânghii, ci Banca Mondială şi Fondul Monetar Internaţional.”

Pentru a putea să ne transferăm, în timp util, mai întâi pe oceane – în acele insule plutitoare paradisiace de tip Aquarius – şi apoi pe Lună şi în Centura Lagrange, vom imagina, împreună, un singur scenariu care cuprinde un interval de timp de 28 ani împărţit în 4 etape de câte 7 ani fiecare. De ce? Pentru că o insulă plutitoare are nevoie pentru a fi gata complet de 6 ani şi jumătate (deci, cu aproximaţie, 7 ani) pentru a fi populată de 100.000 locuitori care vor produce un venit anual brut de 8 mld. $, un venit net de aprox. 5 mld. $ în care se include şi aportul energetic de 700 MW (brut) şi 413 MW (net). Acest scenariu de 4 etape are avantajul modularităţii în sensul că, după prima etapă de 7 ani, când toate coloniile construite în primul an

funcţionează la capacitate maximă, vom putea beneficia de aportul lor financiar (net) pentru accelerarea programului corectând eventualele disfuncţionalităţi „in situ”.

În afară de voinţa politică esenţială pentru acest proiect, se pune, desigur, şi problema banilor. De unde îi vom lua? Când vom putea începe demararea programului nostru şi cum îl vom putea ajusta pe parcursul celor 28 ani?

Să pornim de la fondurile potenţiale la îndemână în deceniul al X-lea al secolului XX.

Să analizăm următorul tabel:

Nr.

Crt. Instituţia financiarăsuma (mld.$)Ce reprezintă această sumăanul1. Total corporaţii înregistrate240Fonduri pT. Reclamă19892. BIRD120Âmprumuturi nete active19953. CFI 17Investiţii (din active)19954. ADI 93Surse (din pasiv)19955. BRI 43Depozite la termen19956. Clubul de la Paris 21Sume consolidate (total)19947. OCDE 60PNB?19928. BEI117Âmprumuturi acordate19959. FMI 47Total facilităţi de creditare1995TOTAL758

Totalul sumei câtorva dintre marile organizaţii financiare de la sfârşitul secolului XX, la care s-a adăugat şi suma folosită pentru reclame a marilor corporaţii trans- (sau multi-) naţionale atinge 758 mld. $. Dacă numai 10% din această sumă ar fi folosită la demararea Cruciadei spaţiale pentru prima etapă (proiectul Aquarius), începând cu anul 2011, rezultatele vot fi extraordinare. De ce anul 2011 ca anul Unu al proiectului? Pentru că, până atunci, un deceniu de experimentări va fi necesar şi apoi din motive de simetrie, de calcul facil: dacă anul Unu este 20011, este simplu de observat că anul 28 este 2038 (de exemplu).

Suma anuală de aproximativ 76 mld. $ anual (la nivelul anului 1995), care va putea fi mult mai mare în anul 2011, va putea fi folosită pentru construirea a 25 insule Aquarius (considerând preţul maxim de 3 mld. $ bucata, deşi Marshall T. Savage estimează că preţul ar fi de 1,1 mld. $).

În anii 2-6 (2012-2016) s-ar construi câte 50 de insule şi în anul 7 (2017) s-ar construi câte 75 insule Aquarius, astfel că după prima etapă de 7 ani ar exista 350 insule în Oceanul Indian, în zona ecuatorială.

Începând din anul 8 (primul an al etapei a II-a) se vor construi câte 100 insule anual pentru toţi cei 7 ani ai acestei etape. În schimb, în acest an 8, primele 25 insule încep să producă câte 5 mld. $ (netto), în anul 9, încă 50 insule produc, în total, 250 mld. $, iar în anul 10, cele 125 insule în funcţiune (25+50+50) produc în total cca. 625 mld. $ (netto). În acest al 10-lea an, prin construirea a 100 insule (a 3 mld. $ bucata) se cheltuiesc 300 mld. $ anual. Deci rămâne un fond net (teoretic) de 325 mld. $ anual. În anul 11 beneficiul este de 875 mld. $, iar cheltuielile de construcţie absorb 300 mld. $. Deci rentabilitatea este asigurată şi în creştere continuă, astfel că în etapa a III-a, începând cu anul 2025, se vor putea construi 100 insule anual (mai corect exprimat ar fi: se va începe construirea a încă 100 insule).

Faţă de venitul total de 3.500 mld $ obţinut de la toate insulele Aquarius ca produs din prima etapă, cheltuielile anuale de construcţie a 1.000 insule nu sunt exagerate: 3.000 mld. $. Astfel rămâne un surplus de 500 mld. $, care se măreşte an de an prin intrarea în funcţiune a altor sute de insule.

Astfel, după încheierea celor 4 etape, la nivelul anului 2046, venitul anual net al celor 8.050 insule Aquarius ar putea fi de 402.500 mld. $ (în preţurile actuale). Venitul net absolut este de 120.400 mld. $, asta însemnând că s-a amortizat total şi foarte benefic construirea celor 8.050 insule plutitoare producătoare de energie electrică ieftină şi de produse de maricultură.

Se vor mai pune câteva probleme, atât în plan vertical, cât şi orizontal.

În plan vertical, tot din motive de simetrie, ar trebui să considerăm anul 2021 anul 1 al funcţionării produsului Bifrost, de sub muntele Kilimanjaro, pentru lansarea economică a navetelor spaţiale (1 kg de încărcătură utilă ar costa 15-20 $ faţă de 8-12 $/gram, cât costă acum, deci o ieftinire de aproape 1.000 de ori).

În plan orizontal, vom vedea cui vor aparţine aceste insule producătoare de bogăţie şi modalităţile de asociere a celorlalţi care vin să participe mai târziu la proiectul Aquarius, care va fi prima etapă a Cruciadei spaţiale.

IX. PALMYRA

1. 18.02.1998. Willis Harman: „Schimbând, în mod deliberat, imaginea internă a realităţii, oamenii pot schimba lumea.”

Are sens să gândim cu glas tare, cu toată sinceritatea de care suntem în stare, şi, mai mult, să ne punem pe hârtie aceste gânduri, cu riscul de a fi interpretaţi răuvoitor?

Chiar dacă autorul acestui set de eseuri nu este foarte convins, a înclinat să răspundă afirmativ.

În primul rând, pentru a-şi elibera propriile angoase: deci, în scop terapeutic, pentru sănătatea minţii şi a spiritului.

Apoi, pentru faptul că societatea noastră tranzitorie, fără repere solide, implantate în solul politicii, are nevoie de cauterizări periodice de sinceritate, adesea supărătoare, care vor corecta prostia, infatuarea şi obtuzitatea acestor „Molohi” ai guvernării noastre. Partea interesantă este că cel ce vi se destăinuie a fost unul dintre cei mai frecvenţi susţinători ai acestor catastrofe politice. Poate de aceea nemulţumirea este mai mare decât la electorii ce nu aparţin clasei politice propriu-zise.

Cum se poate împăca „reaganismul” meu funciar cu socialismul francez?

Este un alt paradox al firii mele complicate şi, adesea, inconstante…

În primul rând, „reaganismul” şi-a pus amprenta pentru câteva decenii în două domenii fundamentale: cel politic, prin reuşita de necontestat a anihilării Sistemului comunist, pentru totdeauna; cel economic, prin accentuarea monetarismului lui Milton Friedman ca bază a oricărei economii sănătoase.

Chiar dacă David C. Korten nu este de acord cu ascensiunea libertarienilor, globalizarea economiei iniţiată de conservatorii reaganieni (şi theatcherieni) a deschis porţile universului extraatmosferic, deci a expansiunii într-un spaţiu infinit.

În plan concret, Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI) a contribuit la apariţia noilor tehnologii spaţiale, cu implicaţii uriaşe pentru evadarea noastră din groapa gravitaţională unde ne mai aflăm încă.

În al doilea rând, trăind în Franţa, am avut cei mai mulţi prieteni simpatizanţi sau membri ai Partidului socialist Francez. Şi toţi erau nişte oameni de o probitate morală indiscutabilă, de

o bunătate remarcabilă, de o clarviziune, în plan social, cu totul deosebită. Aşa că m-am ataşat, pentru totdeauna, ideilor lor generoase. Aveau dreptate (Regis Brunet, Michel Bruno, Michel Noel, Christian Borderie, Gil Aglaure etc.) când considerau că fiecare membru al Umanităţii trebuie să dispună de un minim necesar garantat, indiferent de comportament, de culoarea pielii, de culoarea politică, de religie, de etnie.

În virtutea acestor idei, în gările de metrou din Paris, puneam câte un franc în pălăria peruvienilor sau a cerşetorilor francezi din faţa magazinului „Codec” din Versailles, deşi aveam o situaţie financiară precară.

Probabil că este important să ţinem la libertatea de opinie mai mult decât la orice din această lume. Şi, indiferent de consecinţe, să ne păstrăm francheţea…

Victor Ciorbea este cel mai slab prim-ministru din ultima sută de ani. Ion Diaconescu se cramponează de Victoraş pentru a-l desemna succesor în funcţia de preşedinte al PNŢCD, ceea ce ar fi o blasfemie pentru toţi creştin-democraţii autentici.

Triada gerontocraţilor Ion Diaconescu, Gabriel Tepelea şi Constantin Ionescu va duce la dispariţie PNŢCD-ul, dar au scuza că nu-şi dau seama de consecinţele activităţii lor politice dezastruoase.

Dacă în primăvara lui 1998 nu se va produce un putch care să răstoarne actuala conducere depăşită a PNŢCD-ului, atunci acest partid dispare pentru totdeauna, pentu că istoria nu iartă, din fericire.

Corneliu Coposu ar fi meritat altfel de succesori.

Probabil că singurul politician care ar readuce acest partid pe linia de plutire ar fi senatorul Radu Vasile.

De ce atâta vehemenţă, vă întrebaţi? Pentru că nu-i normal să fiu exclus, împreună cu încă şase colegi, de către Biroul Municipal, care nu are competenţă în acest sens, pentru că nu-i normal ca Biroul Judeţean să confirme acea hotărâre ilegală, când se ştie că este format din nişte briganzi politici, nişte falsificatori de liste electorale, nişte traficanţi de influenţă care şi-ar avea locul în puşcărie şi nu în Parlament sau în Consiliul Judeţean.

Dar să nu vulgarizăm povestirea, pentru că, oricum, îşi va spune cuvântul…

2. 21.02.1998. Herman Daly – John Cobb Jr.: „O comunitate nu poate fi sănătoasă dacă nu exercită un control considerabil asupra vieţii sale economice.”

Abel şi Cain (II): despre exil şi putere.

Este aceeaşi faţetă a povestirii lui Abel şi Cain, dar presupune un grad mai înalt de generalizare. La prima vedere, aceste dominaţii sunt antinomice prin definiţie. Totuşi, ca urmare a îndelungatei practici politice, autorul acestui eseu a observat că adevăratul exil al omului se află cantonat la nivelul „Puterii” şi adevărata putere se află în „Exil”.

Să observăm un studiu de caz…

Abel a fost cioban… Dacă pe vremea aceea Dumnezeu ar fi rânduit Lumea după chipul şi asemănarea secolului nostru, adică dacă, atunci, clasa dominantă ar fi fost cea a politicienilor şi nu cea a preoţilor, ei bine Abel ar fi fost membru marcant al Partidului Conservator sau al Partidului Creştin-Democrat, mai pe scurt, un „ţărănist” de-al nostru. În plan politic ne-ar fi reprezentat fieful electoral în Parlament. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este cum a reuşit el să ne reprezinte. Mai concret, cum mă poate reprezenta Abel pe mine, Cain, fratele său politic, până la acel moment Zero care a schimbat viitorul…

Dar să fiu mai concret: domnul Sabin Abel este fiul unui fost deţinut politic care şi-a petrecut vreo doi ani la Canal. A fost exclus din toate şcolile în vremea Obsedantului deceniu, a lucrat pe şantierele Patriei, încă din tinereţe, urcând scara ierarhică până când, în preajma pensionării, a atins nivelul de şef birou administrativ, tehnician, magazioner etc. Apoi a venit Revoluţia şi, cu ajutorul prietenilor politici, inclusiv al domnului Geroge Cain, a reuşit să-l elimine pe senatorul-preşedinte al fiefului nostru, luându-i locul. Lui „Dumnezeu” i-a plăcut aceasta pentru că fusese coleg de puşcărie cu tatăl său.

În planul activităţii subterane, se pare că a fost „ciripitor” la „băieţii cu ochi albaştri”. Cum se explică plecarea sa în Germania, de două ori, şi revenirea în ţară, pe vremea Marelui tiran? Mai mult, plecarea s-a făcut împreună cu doamna inimii sale care avea să-i devină soţie. Apoi, tatăl său eliberat, se pare, după câteva luni de la Canal, şi nu după doi ani, fost doctor în drept, plecat în Germania cu paşaport de cetăţean român cu domiciliul în străinătate, la fiica sa, şi înfiinţează, în 1984, Uniunea Mondială a Românilor Liberi, împreună cu domnul Ion

Raţiu la Geneva şi, trei ani mai târziu, îi face chemare fiului pentru o vizită în Occident. Ar fi fost posibil altfel decât dacă nu era „colaborator”? Puţin probabil…

Mai mult, cum se explică faptul că „Dumnezeu” (Preşedintele partidului nostru şi, din păcate, succesorul Seniorului) sare ca ars când senatorul Ticu Dumitrescu vrea să scoată dosarele demnitarilor de la arhivă. Explicaţia logică este că are ceva de ascuns.

Ceea ce a pus capac relaţiei domnilor Sabin Abel şi George Cain a fost acea lovitură de pumnal dată pe la spate, fără însă a-l ucide pe domnul Cain: promiţând că merge la ministru (un ministru oarecare) să-l susţină, domnul Abel a pus o vorbă otrăvită şi, mai mult, a revenit de câteva ori până când acel ministru l-a demis pe domnul Cain. Cu siguranţă, ar fi fost mai onorabil ca domnul Abel să fie franc: gata, dragul meu Cain, ţi-ai făcut datoria, m-ai sprijinit, îţi mulţumesc, dar acum am alte obligaţii, mai mari; sper că mă înţelegi, ştii cum se spune, „maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să moară”. Dar n-a fost…

Tradiţia indică drept prim patron al francmasoneriei pe Cain. În Biblie, Cain a fost agricultor, ţăran, cu ochii în pământ, legat sufleteşte de mica sa proprietate, pe care nu o vrea nici mai mare dar nici mai mică, şi având un simţ remarcabil al dreptăţii pe care şi-l manifestă îndrăznind să polemizeze cu însuşi Marele tiran, pe vremuri. Vine Revoluţia şi este propulsat într-unul din „Marile Consilii”. Evenimentele evoluează, nu-i de acord şi se autoexilează în Franţa, apoi revine în fieful său natal, la mica sa proprietate, şi, pentru că în sângele său curge politică, nu poate sta liniştit şi activează Partidul Creştin-Democrat. Îl cunoaşte pe domnul Sabin Abel, îi devine adjunct şi, împreună, îl răstoarnă pe senatorul-preşedinte. Devine un tehnician al Puterii, un adevărat profesionist. Este deja un exilat, dar, din fericire, puterea Opoziţiei nu perverteşte spiritul la fel ca puterea Puterii. Aşa că, după Noiembrie 1996, nu mai este prea necesar, mai ales că ştie prea multe, şi, încet-încet, este marginalizat. Îşi dă seama târziu, pentru că are o doză de naivitate periculoasă, dar din acel moment nu mai există cale de întoarcere. Domnul Sabin Abel va fi pedepsit exemplar: prin dematerializare. Mai mult, nu va scăpa nici succesorul Seniorului. Toate acestea vor purta o singură semnătură: a

domnului George Cain. În aceste momente a început numărătoarea inversă…

3. 28.02.1998. Karl R. Popper – Logica cercetării ştiinţifice: „Pornind de la trăirile noastre senzoriale neinterpretate nu ajungem niciodată la ştiinţă, oricât de sârguincios le-am aduna şi ordona. Numai prin idei îndrăzneţe, prin anticipări nejustificate, prin speculaţii cutezătoare, puse mereu la încercare, putem captura natura. Acei dintre noi care nu doresc să-şi supună ideile riscului infirmării, nu participă la jocul numit ştiinţă.”

Forma finală (I)

În vremurile noastre agitate, acum, la sfârşitul celui mai furtunos secol al istoriei şi al ultimului mileniu al Erei Vărsătorului, în spaţiul geografic intraşi extracarpatic, clasa noastră politică pluteşte încă în derivă. Se afirmă, cu obstinaţie, că nu sistemul electoral determină liniile directoare ale politicii unei ţări, ci calitatea oamenilor implicaţi în această activitate atât de alunecoasă adeseori. Este adevărat, la nivel teoretic, dar, în practică, un bun sistem electoral, o reformă electorală inteligentă care creează o tradiţie a democraţiei şi conţine o îmbinare fericită dintre stabilitatea guvernamentală atât de neceaară pentru o bună lucrare refomratoare la nivel naţional şi demolarea potenţială şi legală a guvernului, prin alegeri naţionale, la un interval relativ scurt de timp, pentru „a nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea şi onorurile”, după cum sublinia Pitagora, fără însă a fi auzit.

Iată câteva dintre punctele Reformei electorale:

1. Pragul electoral pentru intrarea în Parlament dar şi Consiliile Judeţene şi în Consiliile Locale să fie de 5%, menţinut pe timp îndelungat.

2. Pragul de 5% va fi pentru un partid politic; pentru alianţele electorale, însă, va putea fi multiplu de 5%. Exemplu: 2 partide = 10%, 3 partide = 15% etc.

3. Alegerile naţionale se vor ţine odată la 2 ani pentru un mandat de 4 ani astfel:

— Separat pentru Camera Deputaţilor, dar şi pentru primari şi 2 ani mai târziu

— Separat pentru Senat şi Consilii Judeţene şi Locale, pentru un mandat stabil de 4 ani.

4. Stabilirea unei doze apreciabile a sistemului uninominal în două tururi de scrutin: integral pentru Senat şi întro mare proporţie la Camera Deputaţilor (poate 50%, cel puţin, sau 66% sau chiar 80%).

5. Sistem de listă însă pentru Consilii (judeţene şi locale).

6. Criteriul competenţei profesionale în defavoarea celui politic, în numirea miniştrilor: toţi miniştrii să devină independenţi după numire.

7. Titularul puterii executive (şi adjuncţii săi) directe, primul-minstru, va fi politician-membru al Camerei Deputaţilor şi, obligatoriu, şeful partidului celui mai bine reprezentat în Parlament.

8. Stabilirea unui interval de timp-limită pentru ocuparea funcţiei de preşedinte de partid (poate 10 ani), pentru toate partidele.

9. O nouă Constituţie care să transforme actuala Republică semiprezidenţială într-o Republică parlamentară.

Iată câteva dintre posibilele modificări la care se va mai reflecta.

4. 07.03.1998. Corneliu Coposu: „În fond, nu e importantă persoana mea, e importantă ideea legată de activitatea mea. Dacă această idee triumfă şi dacă ea este îmbrăţişată de prietenii mei şi de opinia publică, apariţia sau dispariţia mea sunt secundare. Totul este să supravieţuiască o atitudine. Dacă aceasta triumfă, dispariţia mea nu mai este semnificativă.”

Forma finală (II)

Ceea ce încercăm să facem, câţiva dintre noi, care nu putem accepta viaţa liniştită a unora, sau cea impregnată de distracţii ca scop suprem, a altora, este de a încerca lansarea unei idei care, în cazul în care va prinde, să reuşească să imprime o atitudine ce va dăinui decenii sau chiar secole. De fapt, până la urmă, nici acest mod de gândire nu-i important. Poate că nimic nu-i important. Dar, dacă ne stă în putere, cred că este necesar de a încerca să găsim o soluţie apropiatului colaps de care ne apropiem cu toţii, noi, sacerdoţii evoluţiei, noi oamenii; mi se pare mai frumos să spunem „noi cei şase miliarde”.

Am reuşit să străbat 3 deşerturi existenţiale până în acest moment de sfârşit de secol…

Primul, între Martie 1986 şi Decembrie 1989, a stat sub semnul atotputerniciei Securităţii, dar a produs o primă carte: un roman holografic pe care l-am numit „Dincolo de Styx”. A fost un fel de deşert Gobi pe care l-am trecut pe o cămilă bactriană, visând, spre evadare… La 15 ani după prima aselenizare a lui Neill Armstrong, privind Luna şi având în minte câteva lecturi proaspete de la Biblioteca Americană din Bucureşti (proiectele de capturare a energiei solare cu panouri amplasate pe orbita geostaţionară şi în punctele Lagrange propuse de către Gerald O'Neill, doctor în fizică al Universităţii Princeton), am intuit că viitorul nostru, al „celor şase miliarde”, nu va putea fi altul decât în spaţiul extraatmosferic: mai întâi pe Lună, apoi în Centura Legrange, apoi pe Marte… Pe atunci nu se ştia decât de pericolul războiului nuclear, nu apăruseră încă semnalele de alarmă cu care acum, peste încă 15 ani, suntem familiarizaţi: SIDA, distrugerea stratului de ozon, Ebola, creşterea conţinutului de dioxid de carbon în atmosferă, războaiele regionale endemice, suprapopularea, înfometarea, dezastrul ecologic, nepăsarea celor puternici şi bogaţi şi, peste noapte, colapsul ce se profilează la orizontul foarte apropiat.

Al doilea deşert existenţial, parcurs între Decembrie 1990 şi Aprilie 1992, a stat sub semnul aventurii capitalismului vest-european şi a produs o a doua carte: un alt roman holografic numit „Călare pe Tsunami” şi scris în cea mai plăcută oază culturală a lumii – Franţa; acest roman este în curs de publicare.

Şi, în sfârşit, acum, cel de-al treilea deşert, cel mai arid dintre toate, care, în nopţile reci, după zilele cumplite de arşiţă, produce aceste pagini de jurnal de campanie cărora le-am spus „Trăind politica”. Îmi imaginez că acesta este deşertul Arica, situat în Nordul Republicii Chile, unde am fost debarcat, cu brutalitate, în acel cumplit 17 Noiembrie 1997, de pe corabia ce purta numele Agenţia de Protecţie a Mediului (EPA), cu convingerea (din partea călăilor mei) că nu voi supravieţui.

Iată, însă, că am străbătut mai bine de trei pătrimi ale celui mai arid deşert din lume şi zăresc Anzii Cordilieri; mai mult, nu m-a părăsit speranţa nici o clipă, iar jurnalul meu este aproape gata.

De unde se poate trage concluzia că pot fi productiv, în plan cultural, doar dacă sunt aruncat în mijlocul unui deşert. Este şi acesta un mod de existenţă shocking, în limbajul

liceenilor, care îmi aminteşte de cartea cascadorului francez Gil Delamar – „Meseria mea e riscul”.

Ei bine, iată că a venit vremea ca oamenii să fie sensibilizaţi asupra pericolelor ce planează asupra planetei noastre şi, în locul disputelor sterile şi a certurilor politice pasionale şi ridicole ce caracterizează spaţiul nostru geografic nord-danubian, să accelerăm, împreună, pregătirea tehnologică pentru cucerirea oceanelor şi a Lunii, cu partenerii noştri atlantici, pregătindu-ne psihic pentru toate consecinţele ce ne vor schimba viaţa în bine: mai multă bogăţie, mai mult spaţiu, un orizont nelimitat şi, poate, un pic de reflecţie, asupra trecutului nostru zbuciumat.

Să încercăm să ieşim din groapa gravitaţională a Terrei?

X. SERENGETI

1. 24.11.1997. Emil Constantinescu: „Într-o Românie care a prins gustul marilor averi, a murit sărac. Într-o ţară în care nici un compromis nu pare imposibil, a murit cu Legiunea de Onoare la piept. După o viaţă în care a fost închis şi bătut, a murit fără să urască pe nimeni. Într-o lume în care până şi cei tineri cad pradă deznădejdii, a murit luptând. Atunci când mulţi dintre români se gândeau să-şi părăsească ţara, el şi-a trăit calvarul aici şi tot aici a rămas să moară. Corneliu Coposu îşi supravieţuieşte; acesta i-a fost destinul.”

— Bucureşti.

La începutul secolului XXI, o nouă ştiinţă, numită Bazele Paleontologiei, va sistematiza noţiunile acumulate dar va propune şi noi direcţii de cercetare. Va putea fi un fel de filosofie în Atena antică, o ştiinţă de frontieră care va îmbina, în plan vertical, elemente de istorie comparată a tehnologiei, astrofizică, mecanică celestă, oceanografie, geologie, biologie, robotică, genetică şi, desigur, economie politică.

În plan orizontal va cuprinde trei secţiuni: Bazele oceanologiei ecologice, Bazele spaţiului extraatmosferic apropiat şi Bazele spaţiului cosmic.

Bazele oceanologiei ecologice reprezintă un fel de protecţie a calităţii mediului în sens invers (adică în sensul real, normal): nu prin conservarea unui echilibru ecologic precar, ci prin construcţia realizată în temeiul inventării unei alte realităţi ecoglobale cu mijloacele financiare ce ne stau la dispoziţie acum, nu prin evoluţia lentă, liniară şi pozitivă a timpului, în

sensul crescător al anilor, ci printr-o explozie conceptuală imediată proiectată într-un viitor apropiat şi foarte realizabil (în plan financiar) şi coborârea din acel punct de climax spre prezent, cu modelarea drumului pe care-l vom parcurge spre acel viitor inventat, în sens global, cartezian.

Exemplu: Conversia tuturor macrodirecţiilor actuale ale Terrei (dacă există într-adevăr) cum ar fi politica înarmărilor galopante sau cea a creşterii Produsului Intern Brut, ca scop în sine, pentru toate ţările (fetişizarea lui Hermes), spre un singur scop, unanim acceptat: realizarea Proiectului Aquarius (al lui Marshall T. Savage) în patru etape scurte, totalizând cel mult 30 ani şi conducând spre o modificare fundamentală în evoluţia benefică ecosferelor terestre.

Ca efecte potenţiale vom observa:

? Înlocuirea totală a combustibililor fosili (în aceste trei decenii) cu centrale marine de tip OTEC, ce folosesc diferenţa de temperatură între suprafaţa oceanului şi adâncime: un total de 9.400 de centrale ar fi suficiente;

? Migrarea unui miliard de oameni, în interval de o generaţie, de pe insulele plutitoare de tip Aquarius şi plantarea spaţiului rămas liber cu păduri;

? Modificarea climei globale prin scăderea concentraţiei de dioxid de carbon, precum şi a astupării găurilor din stratul de ozon;

? Obţinerea unui venit net, la sfârşitul acestui interval scurt de timp, estimat la aproximativ 31013 miliarde $ pentru cele 10.000 colonii Aquarius (a se revedea 6.2,4; 7.2,4; 8.4).

Bazele spaţiului extraatmosferic apropiat sau, mai scurt, Bazele Selenologiei, formează, în plan vertical, acelaşi mozaic ştiinţific al cărui fundament constituie o nouă ramură: Noologia – ştiinţa ce studiază sfera inteligenţei (Noosfera). Într-adevăr, acum se predă, în marile universităţi, ştiinţa comunicării, dar aceasta reprezintă altceva: un model inductiv, occamian*.

Noosfera, însă, a devenit, în ultimele decenii, la fel de importantă ca atmosfera sau hidrosfera, dar se întinde mult mai departe prin intermediul sateliţilor geostaţionari şi al sateliţilor interplanetari.

Scopul mediatic al studierii Bazelor Selenologiei este de a convinge „majoritatea pasivă” de a coloniza Luna în cel mult 50 ani după încheierea Proiectului Aquarius. De ce? În primul rând

pentru energia solară gratuită, apoi pentru titan, aluminiu, oxigen, magneziu, pentru gravitaţia scăzută şi lipsa ultravioletelor care ne vor prelungi viaţa de cel puţin 3 ori şi, în sfârşit, pentru că pe eticheta codului nostru genetic scrie Homo viator şi nu Homo sapiens sau Homo faber.

Bazele spaţiului cosmic (având aceeaşi structură verticală heteroclită) va constitui modelul teoretic pentru expansiunea lui Homo viator de pe Lună şi Centura Lagrange (cele cinci puncte L1, L2, L3, L4 şi L5) spre Marte, Venus, Mercur şi Centura de asteroizi prin semiterraformarea acestora.

Oare vom reuşi să vedem primii paşi ai acestor vise?

2. 15.03.1998. Aurelian Paul Alecu: „Locul lui Corneliu Coposu nu-l poate lua nimeni. În locul lui Corneliu Coposu nu pot rămâne decât idealurile, năzuinţele şi dorurile lui. O ţară întreagă şi puternică.”

Singur împotriva tuturor? Aşa remarca un cunoscut redactor local de televiziune, referindu-se la autorul acestui jurnal. Nu chiar singur; din ce în ce mai mulţi oameni, de diverse culori politice, au început să-şi exprime simpatia pentru cel ce este perceput ca o victimă politică a propriului elan. Şi acesta este adevărul. După o îndelungată campanie electorală, soldată cu un deplin succes, atât la alegerile locale, cât şi la cele naţionale, actuala „victimă” a avut un rol esenţial, în sensul coordonării acestor campanii; a intervenit ruptura totală şi definitivă, atât cu preşedintele Organizaţiei Judeţene a creştin-democraţilor, cât şi cu eminenţa cenuşie, dl. Virgil Mandreş – fost informator al Securităţii, până în 1989.

De fapt, problema nu s-ar referi la activitatea Domniei Sale, înainte de '89, ci după această dată, când a avut misiunea de a distruge PNŢCD-ul din judeţul nostru şi a reuşit, cu succes, beneficiind de paravanul oferit de către deputat şi, indirect, de neimplicarea d-lui Ion Diaconescu – preşedinte al PNŢCD – care a fost şi este scutul constant al d-lui deputat al judeţului nostru.

Scopul acestor rânduri este un prim bilanţ al celor patru luni scurse de la demiterea mea din postul de director al Agenţiei de Protecţie a Mediului.

S-a prezis că voi fi terminat din punct de vedere psihic, profesional şi, mai ales, politic. Rezultatul este contrar: moralul este mai bun ca întotdeauna, ca urmare a încrederii absolute în

steaua mea norocoasă şi a speranţei, de factură creştină, că cei buni, cei drepţi şi cei curajoşi nu pot fi decât învingători.

Situaţia profesională este într-adevăr incertă: mi s-au luat orele – cea mai mare parte – rămânând doar cu cinci (din 18, cât are o catedră) ca măsură de represalii pentru faptul că am semnat o scrisoare deschisă, apărută şi în presa centrală, în care-l atacam dur (împreună cu colegii mei) pe acelaşi Virgil Mandreş.

Inspectorul general şcolar – o unealtă în mâna lui „Virgilius” – s-a conformat rapid.

Totuşi, sper ca dl. Prefect să rezolve norma didactică în favoarea mea. Apoi, munca la teza mea de doctorat s-a amplificat. Aceasta este adevărata miză, în plan profesional. Voi fi doctor în ştiinţe ale Pământului, în timp util?

Am devenit conştient de importanţa acestui obiectiv, care este un etalon pentru întreaga mea echipă.

În plan politic, s-a votat, în unanimitate, atât în Biroul Municipal, cât şi în Biroul Judeţean (ca urmare a depunerii contestaţiei), excluderea mea – împreună cu alţi 7 colegi – din PNŢCD Mehedinţi. Acei ageamii, din cele două birouri de conducere, fie nu au citit cu atenţie statutul PNŢCD, fie au uitat că un membru al Delegaţiei Permanente (pe ţară) nu poate fi exclus nici măcar de forul executiv suprem, care este BCCC-ul (Biroul de Conducere, Coordonare şi Control), ci doar de Juriul de Onoare şi Disciplină. Din informaţiile deţinute în acest moment, BCCC-ul a hotărât ca niciunul dintre noi, cei opt disidenţi mehedinţeni, să nu fie exclus.

Pentru mine, nu mai contează prea mult acest aspect. Chiar dacă dl. Radu Vasile va fi numit, în scurt timp, primul-ministru al Republicii – ceea ce îi doresc din tot sufletul – nu cred că va mai avea timpul necesar de a epura, cel puţin, jumătate din partidul ce a fost, cândva, al Seniorului şi a devenit o adunătură de „ciolănari”. Spunea, frumos, Nicu Dănuţă – vicepreşedinte al PDSR – că PNŢCD-ul este ca o cometă ce vine din hăurile Universului asupra ţării noastre, străluceşte, orbitor, vreo doi ani, după care dispare de unde a venit, pentru încă 65 de ani.

Se pare că are dreptate acest social-democrat. Cred că m-am hotărât: nu voi deveni un membru al PD-ului, ci al Alianţei pentru România, din mai multe motive:

? Îmi place dl. Theodor Meleşcanu pentru moderaţia şi prestanţa sa;

? Cred că Domnia Sa va fi viitorul preşedinte al României, începând din anul 2000, pentru că va primi şi voturile d-lui Corneliu Vadim-Tudor, voturi care nu ar merge spre dl. Petre Roman;

? Câţiva prieteni foarte vechi, membri ai ApR, m-au solicitat să vin alături de ei;

? Aş fi, astfel, singurul consilier municipal al Alianţei;

? Întreaga mea experienţă politică, bazată, atât pe o bună pregătire teoretică (seminar la Bucureşti cu James Colby – directorul de campanie electorală al Margaretei Thatcher şi imense legături cuprinse între Alexis de Tocqueville şi Alvin Toffler), cât şi pe o practică îndelungată, în special în opoziţie, luptând, mereu, cu adversari mai puternici şi mai mulţi şi învingându-i pe rând (cu unele excepţii), va contribui, sper, la obţinerea primului loc, atât în alegerile locale, cât şi în cele naţionale, în judeţul nostru;

? ApR este un partid de stânga, dar un partid moderat, pragmatic. De aceea cred că va trebui să devină vârful de lance al social-democraţiei româneşti unificând-o, fie în Uniunea Social-Democrată, fie, mai bine, în Alianţa Social-Democrată, dar după ce-şi va demonstra forţa în alegeri;

? ApR va coopta, mai întâi, PD-ul d-lui Petre Roman şi PDSR-ul d-lui Sergiu Cunescu şi apoi resturile PDSR-ului, după implozia sa, dar fără dl. Ion Iliescu.

Pe planul doctrinelor, în ţara noastră nu-şi vor găsi locul, în următoarele decenii, decât două doctrine: social-democraţia, mereu majoritară, mereu dominantă, şi liberalismul minoritar.

Creştin-democraţia va dispărea odată cu stingerea cometei numite PNŢCD, pentru că se va produce o implozie a Convenţiei Democratice (primul semn a fost suspendarea senatorului Ticu Dumitrescu), dar creştin-democraţia vă dispărea şi pentru că nu a reuşit să rezolve conflictul dintre Biserica Ortodoxă şi cea Greco-Catolică şi, mai cu seamă, pentru că nu a asigurat independenţa materială a preoţilor prin asigurarea unui salariu lunar obligatoriu.

Creştin-democraţii se vor împrăştia spre liberalism, dar şi spre social-democraţie.

Un curent doctrinar modern – Ecologismul – va gravita, la noi, în jurul social-democraţiei.

Iată, deci, câteva motive ce mă determină să mă despart, fără regrete, de creştin-democraţie, după 8 ani. O voi face după terminarea procesului meu contra Ministerului Mediului şi anunţarea verdictului favorabil. Aş fi, astfel, un mare învingător: un cetăţean este victorios împotriva statului, împotriva Puterii. Întotdeauna m-am simţit bine în calitate de insurgent. Mereu în Opoziţie?

3. 03.04.1998. Emil Cioran: „Fiecare om măsoară Lumea cu metrul propriu.” „Dorim reformarea morală a PNŢCD Mehedinţi”

Interviu cu domnul Alexandru Moleanu – avocat.

— Domnule avocat, este cunoscut că în judeţul Mehedinţi a fost înfiinţat Comtitetul de Asanare Morală a PNŢCD. Ce speraţi cu acest Comitet?

— Normal, reformarea morală a PNŢCD Mehedinţi, care, mai ales după alegerile din noiembrie 1998, a fost puternic penetrat de „elemente” ale stângii, cu preponderenţă PDSR.

— Ce fel de oameni compun acest Comitet de Asanare Morală?

— Intelectuali de care, cu mult timp înainte, domnul senator Radu Vasile a luat cunoştinţă, iar pe plan local sunt cunoscuţi drept demni şi intransigenţi (actualul prim-ministru a primit în data de 08.01.1998 o Scrisoare de susţinere din partea mai multor intelectuali, membri de marcă ai PNŢCD şi care au fost marginalizaţi din partid, condus de Virgil Mandreş).

— De ce l-aţi considerat pe domnul Radu Vasile persoana în jurul căruia v-aţi coalizat?

— Pentru că a fost şi este personalitatea morală şi principală de care un partid are nevoie pentru a fi modern şi eficient.

— Domnul Radu Vasile cunoaşte problemele cu care se confruntă Comitetul de Asanare Morală, în cadrul filialei Mehedinţi? Şi dacă da, cum consideraţi că va acţiona?

— Da, se cunosc, fiind prezentate documentat cu ocazia discuţiilor purtate personal de mine şi alţi colegi ai Grupului. Există posibilitatea monitorizării organizaţiilor locale şi judeţeană referitor la componenţa lor, la data alegerilor din anul

1996, precum şi soluţionarea Dosarului „ascuns” la Juriul de Onoare şi Disciplină, de peste doi ani.

Vă prezentăm textul Scrisorii deschise a Comitetului de Asanare Morală al PNŢCD Mehedinţi, care prevăzuse, cu mult înainte, schimbarea Guvernului şi a primului-ministru:

Scrisoare deschisă.

Domnului Ion Diaconescu, Preşedinte al PNŢCD.

Având în vedere situaţia deosebit de gravă în care a ajuns ţara ca urmare a incompetenţei politice a unor membri marcanţi ai PNŢCD.

Considerând că legea morală este singurul criteriu care trebuie să guverneze acest partid, care a fost cândva al lui Corneliu Coposu.

Luând act de scrisoarea „Celor 40” de la Braşov, precum şi de comunicatul Biroului de Conducere, Coordonare şi Control din data de 27 martie 1998.

Noi, semnatarii prezentei scrisori:

1. Declarăm înfiinţarea Comtitetului de Asanare Morală a PNŢCD Mehedinţi şi solicităm judecarea de către Juriul de Onoare şi Disciplină Centrală de Contestaţii a „Dosarului Mehedinţi” amânat de mai bine de un an, precum şi monitorizarea organizaţiilor locale şi judeţeană.

2. Lansăm apel către toate organizaţiile judeţene ale PNŢCD de a înfiinţa comitete de aceeaşi natură.

3. Cerem anularea influenţei nefaste a tandemului Galbeni – Tepelea, care a condus la actuala criză a PNŢCD.

4. Solicităm revizuirea atitudinii Biroului de Conducere, Coordonare şi Control al PNŢCD faţă de senatorii Constantin Ticu Dumitrescu, George Pruteanu şi deputatul Paul Alecu.

5. Considerăm imperios necesară organizarea Congresului Extraordinar al PNŢCD.

6. Propunem modificarea statutului PNŢCD în spirit creştin-democrat în vederea unei reprezentări reale a tuturor punctelor de vedere.

7. Considerăm că singura soluţie viabilă a actualei crize e formarea unui nou guvern al actualei coaliţii cu un puternic suport parlamentar, cu un alt prim-ministru reprezentant autentic al creştin-democraţiei.

Comitetul de Asanare Morală al PNŢCD Mehedinţi 27 martie 1998.

— Nicolae Gârjoabă – inginer – membru al Delegaţiei Permanente a PNŢCD;

— Radu Iman – medic – fost vicepreşedinte al PNŢCD Mehedinţi;

— Alexandru Popescu – profesor – membru al Delegaţiei Permanente a PNŢCD;

— Alexandru Moleanu – avocat – fost purtător de cuvânt al PNŢCD Turnu-Severin;

— Corneliu Popescu – economist – fost secretar al PNŢCD Turnu-Severin;

— Gabriel Popescu – student – coordonator al campaniei electorale a PNŢCD Turnu-Severin;

— Liviu Rogoveanu – profesor – fost membru în Biroul de Conducere Judeţean PNŢCD Mehedinţi;

— Constantin Savu – profesor – membru PNŢCD din 1946, fost preşedinte al CDR Mehedinţi.

4. 04.04.1998. Corneliu Coposu: „Ruga”

Cerne, Doamne, liniştea uitării
Peste nesfârşita suferinţă, Seamănă întinderi de credinţă
Şi sporeşte roua îndurării, Răsădeşte dragostea şi crinul
În ogorul năpădit de ură
Şi aşterne peste munţi de zgură
Liniştea, iertarea şi seninul!

Acest Motto nu este potrivit, de bună-seamă, pentru această secvenţă care îşi propune să treacă în revistă simbolistica acestui jurnal.

Acest Motto era pregătit pentru un text mai amplu, de bucurie, pentru desemnarea d-lui senator Radu Vasile în calitate de prim-ministru al României. Dar evenimentele zilelor următoare vor mai aduce noutăţi care ar fi utile de consemnat. De aceea, acum, vom comenta simbolistica acestei cărţi.

Denumirea fiecărui capitol a evoluat de-a lungul scrierii dinspre cantonarea în războiul personal cu Ministerul Mediului spre detaşarea în proiecte ce par acum fanteziste, precum „Aquarius”, dar care vor constitui şansa noastră de supravieţuire în viitorii 50 ani. Care noi? Veţi întreba…

Nu poate fi decât un singur răspuns: noi, „cei 6 miliarde”.

Iată titlurile capitolelor:

I. Moştenirea Seniorului.

II. Despre necesitatea Inchiziţiei.

III. Samba.
IV. Mai multă doctrină.
V. Dacă.
VI. Danubia.
VII. Mraconia.
VIII. Mirabel.
IX. Palmyra.
X. Seregenti.
XI. Kibo.
XII. Eyasi-Olduvai.

Comentariu: Capitolele I-V au titluri dintr-o paletă mai terestră, reprezentând aproape 42% din totalul volumului, în schimb, capitolele VI-XII au titluri ce se voiesc insule plutitoare în Oceanul Indian, producătoare de energie electrică, construite după proiectul „Aquarius”, după cum s-a mai amintit.

O persoană apropiată îmi spune că se impun, uneori, explicaţii pentru câteva denominaţii:

Mraconia este un mic afluent al Dunării (Danubia) situat în aval de Orşova, în Defileul Porţile de Fier, într-una din cele mai frumoase regiuni ale Europei.

Mirabel este aeroportul (cel nou) al Montrealului.

Palmyra – vechea cetate syriană a reginei Zenobia, distrusă de Aurelian, în 271, A. D.

Seregenti este câmpia situată la poalele muntelui Kilimanjaro sub care se va construi tunelul spaţial al proiectului „Bifrost”.

Kibo reprezintă craterul, veşnic îngheţat, al vulcanului Kilimanjaro.

Şi, în sfârşit, Eyasi este un lac situat la sud de Kilimanjaro, având o lungime de 80 km şi o lăţime de 20 km şi constituind, într-un viitor mediu, cel mai mare cosmodrom (astrodrom) al Terrei.

Iar Olduvai este defileul simbolic unde au fost descoperite cele mai vechi oseminte de hominide.

M-am gândit că este o asociere ideală între viitorul cosmodrom al Lumii (Eyasi) şi leagănul omenirii (Olduvai).

Cât despre semnificaţia motto-urilor, se remarcă predominarea celor de natură biblică (cu mici excepţii) până la capitolul VI, secvenţa 1, care nu are niciunul, urmând, apoi, cele

de sorginte laică, cu tentă pronunţat ştiinţifică, adesea din domeniul economic.

Cu siguranţă că, dacă acest „ghiveci” literar va avea succes, va fi analizată simbolistica sa de către semiologi.

Noi, însă, vom ciuli urechile să vedem lista noului guvern al d-lui Radu Vasile.

Imposibilul s-a produs.

XI. KIBO

1. 12.04.1998. Eclesiastul 9.16: „Mai bună este înţelepciunea decât tăria. Totuşi, înţelepciunea săracului este dispreţuită şi nimeni nu-l ascultă.”

Federaţia independenţilor.

Pornind de la premisa că există, uneori, necesitatea pentru unii politicieni de a demisiona din propriul partid, ca urmare a unor motive ce pot fi extrem de variate, ar fi foarte utilă legalizarea „Federaţiei Independenţilor” ca rezervor de politicieni nemulţumiţi de conducerile propriilor partide; ar fi un fel de lac de acumulare al parlamentarismului românesc. Această noutate va fi expusă având în vedere viitorul prag electoral de 5% pentru orice partid care va accede în Parlament şi ţinând cont de faptul că, în cele mai multe foruri (poate cu excepţia unei singure camere) legislative sitemul electoral va fi proporţional.

Considerând rezultatele, în plan naţional, ale alegerilor locale din Iunie 1996, pentru primari (sistemul uninominal în două tururi de scrutin) şi pentru Consiliile Locale (sistem de listă) avem următoarele rezultate:

NR. Total de electori… 17.737.425 (100%)

NR. De electori prezenţi… 10.016.932 (56,5%)

NR. Voturi valabile… 8.236.239 (46,4%)

Din care: pentru Primari

CDR… 1.409.270 (17,1%)

PDSR… 1.803.560 (21,9%)

USD… 1.098.301 (13,3%)

Independenţi… 697.784 (8,5%)

PSM… 500.267 (6,1%)

UDMR… 443.808 (5,4%)

PUNR… 441.524 (5,4%)

Resturi: 1.841.725 (22,3%)

Şi pentru Consiliile Locale

CDR... 1.445.636 (17,6%)
PDSR... 1.506.586 (18,3%)
USD... 968.717 (11,8%)
UDMR... 563.108 (6,8%)
Independenţi... 468.881 (5,7%)
PSM... 445.054 (5,4%)
PUNR... 433.766 (5,3%)
Resturi: 2.396.748 (29,1%)

Se observă faptul că Independenţii au depăşit pragul de 5%, necesar în viitor.

Diferenţa reglementată prin intermediul noii legi electorale ar consta în faptul că alegerea independenţilor pe listă nu se va face într-o ordine prestabilită de către o conducere centrală (nici nu ar fi indicat pentru că atunci nu ar mai exista independenţi) ci în ordinea descrescătoare a voturilor obţinute de către fiecare candidat independent. Însumarea voturilor obţinute de toţi independenţii şi depăşirea pragului de 5% le-ar asigura dreptul de accedere în Parlament sau în Consiliile Judeţene sau Locale.

Organizarea internă a Federaţiei Independenţilor ar presupune o lipsă asumată de organizare care ar garanta independenţa totală de opinie, de ideologie, de metodă a fiecărui membru al acestui club electoral. Preşedintele Federaţiei Independenţilor (FI) ar avea doar un rol onorific şi ar putea fi cel mai vârstnic independent sau cel care a obţinut cele mai bune rezultate în alegeri. Cu siguranţă că independenţii vor vota întotdeauna diferit unii faţă de alţii. Probabil că toate coaliţiile viitoare vor avea nevoie de câţiva independenţi.

Aceasta ar presupune o anumită doză de fragilitate a coaliţiilor, dar orice democraţie matură presupune, până la urmă, „dansul pe muchie de cuţit”.

Dar marele avantaj constă în asigurarea şi reprezentarea tuturor opiniilor, pentru că libertatea de opinie este primul drept al omului: „la început a fost cuvântul”.

Modalitatea de votare ar trebui să fie foarte simplă, clară şi transparentă: prin buletine de vot de culori diferite (fiecare culoare reprezentând un anumit partid) şi prin urne transparente.

Această insistenţă obsedantă adesea a autorului acestui opuscul, asupra aspectelor tehnice ale procesului electoral se

bazează pe experienţa sa din ultimii 8 ani (1990-1998) care conduce la ideea verificată a „beţiei puterii”. Toţi cei care ajung la Putere uită că au fost în Opoziţie şi se consideră eterni. Mai grav, nu mai comunică de pe poziţii egale cu electorii lor şi, ulterior, încearcă să manipuleze procesul electoral. De aceea trebuie să existe un mecanism tehnic care să-i împiedice. Pentru că democraţia înseamnă: mereu adaptare, mereu acceptarea criticii lor fără de putere, mereu posibilitatea comunicării pe acel acord fin atât de greu de obţinut; pe scurt: tinereţea spiritului.

2.13.04.1998. Moartea clinică a Convenţiei Democratice Române.

— Comentarii – Spre ştiinţă:?

D-lui Radu Vasile Secretar general?

D-lui Ulm Spineanu Vicepreşedinte PNŢCD

Autorul acestui scurt eseu politic se simte dator să răspundă uneia dintre întrebările unui binecunoscut deputat severinean, în emisiunea Casa Noastră de sâmbătă, 28 Martie 1998, a postului de televiziune „Datina”.

Este vorba despre sistemul electoral proporţional sau majoritar…

Înainte, însă, de a detalia această problemă, aş solicita permisiunea de a privi, împreună, tabloul politicii româneşti, actuale.

Instituţia prezidenţială: În temeiul Constituţiei din 1991, România a devenit o republică semiprezidenţială (din nefericire). Dacă dl. Emil Constantinescu va dori să candideze, din nou, o va putea face doar în calitate de independent (cu oarecare şanse) sau va demisiona temporar din postul de preşedinte al Republicii, înscriindu-se într-un partid.

Prognoză: dacă în turul al doilea dl. Emil Constantinescu îl va avea contracandidat pe dl. Meleşcanu, atunci Domnia sa va pierde alegerile.

Parlamentul: Aici sunt de acord, întru totul, cu domnul deputat (căruia nu doresc să-i pomenesc numele). Reforma electorală va presupune ridicarea pragului electoral la 5% pentru partide şi multiplu de 5% pentru coaliţii. Consecinţa ar fi restructurarea sau dispariţia Convenţiei.

În schimb, va fi foarte important de acceptat de către actuala clasă politică, a sitemului majoritar uninominal în două tururi de scrutin pentru una din camere.

Aş propune să se aplice acest sistem pentru Camera Deputaţilor, membrii Senatului fiind aleşi într-un Colegiu Naţional (o singură circumscripţie naţională) proporţional pe liste de partid, cu prag de 5%.

Astfel, în turul al II-lea al alegerilor pentru Camera Deputaţilor, ar candida doar primii doi clasaţi la turul întâi aparţinând, obligatoriu, unui partid ce a depăşit pragul de 5%, în plan naţional. Deci, în Parlament ar fi doar 4 mari partide (cel mult 5) şi nu peste 300, cum gândea onorabilul meu preopinent de la acea emisiune de televiziune.

Şi acum, voi încerca să furnizez material inflamabil detractorilor mei care ar dori să mă vadă în exteriorul PNŢCD-ului.

De ce moartea clinică a Convenţiei?

Pentru că este o realitate observabilă după 1996 (Noiembrie);?

Pentru că scopul Coaliţiei numite CDR a fost doar câştigarea alegerilor din 1996, şi nu împietrirea unui „moment politic" într-un punct inevitabil;?

Pentru că organizaţiile civice se vor reorienta spre cele două mari curente doctrinare ale Convenţiei – liberalismul şi creştin-democraţia;?

Şi, în sfârşit, pentru că există o incompatibilitate a liderilor Convenţiei, care a devenit ca fosta URSS, în toamna anului 1991.

Deci, cu cât se autodesfiinţează mai repede, cu atât mai bine pentru marile sale partide:

? PNL, în ascensiune constantă, cu bune perspective pentru alegerile naţionale, din toamna anului 2000;

? PNŢCD, în stagnare, până când noua echipă a „reformiştilor" va reuşi să înlăture complet şi definitiv gruparea „tradiţionaliştilor". Asta presupune o luptă acerbă pentru structurile de putere interioare care va decide viitorul şi chiar existenţa PNŢCD în deceniul următor. Dacă noua echipă, grupată în jurul d-lor Radu Vasile şi Ulm Spineanu îşi va alege „hopliţi spartani", în fiecare judeţ, „gata să moară pentru cauză sau să învingă", atunci va putea să conducă creştin-democraţia spre o nouă revigorare. Dacă, însă, această echipă se va complace în cocoloşirea şi în colaborarea cu conducerile Organizaţiilor judeţene care sunt compromise, atunci „Grupul de

la Vila 2” va accede, din nou, la supremaţia PNŢCD, cu consecinţe electorale catastrofale.

Care să fie scopul ascuns al acestui articol? Mă veţi întreba.

Incitarea la un răspuns! Deşi actuala conducere a Organizaţiilor judeţene a PNŢCD ştie că nu este legală excluderea unui membru al Delegaţiei Permanente a PNŢCD (la nivel naţional) totuşi continuă să susţină această inepţie. Mai mult, exclude (ilegal) încă un membru al Delegaţiei Permanente – dL. Ing. Nicolae Gârjoabă – pentru apariţia în cadrul emisiunii Casa Noastră, din 28 Martie, adică pentru Delictul de opinie.

Deci, din 4 membri ai Delegaţiei Permanente, 2 ar fi excluşi de ceilalţi 2. Unde s-a mai văzut o asemenea enormitate?

Deşi ştiu că timpul secretariatului general al PNŢCD este extrem de limitat, acum, având şi calitatea de prim-ministru al României, îl rog să aibă amabilitatea de a clarifica situaţia Organizaţiei PNŢCD Mehedinţi pentru a şti dacă se merită a reforma acest partid ce a început să se pietrifice.

În acest sens, Comitetul de Asanare Morală a propus câteva soluţii.

Turnu-Severin, Alexandru Popescu,

13.04.1998. (ex)membru al Delegaţiei Permanente a PNŢCD

3. 26.04.1998. A treia republică.

I. Câteva repere structurale asupra Reformei instituţionale din România de azi.

II. Detalii despre modificarea Legii electorale, explicaţii şi concluzii.

Consideraţii generale.

? Republica parlamentară reprezintă forma necesară a statului nostru începând cu deceniul următor;

? Astfel, preşedintele ar fi ales pentru un mandat de 6 ani de către Parlament;

? Ar avea dreptul la 2 mandate;

? Ar avea doar un rol de reprezentare;

? Referendum-ul este singura modalitate de validare a acestei iniţiative;

? Titularul puterii executive ar fi, în această formulă de organizare, Preşedintele Consiliului de Miniştri (PCM) – fostul prim-ministru;

? El nu va fi obligatoriu preşedintele partidului câştigător al alegerilor;

? De asemenea, el va fi, obligatoriu, membru al Senatului;

? Vicepreşedintele (sau vicepreşedinţii) Consiliului de Miniştri va fi (vor fi) membru (membri) al (ai) Senatului;

? Senatul va fi format din 100 membri aleşi pe liste de partid, într-o singură circumscripţie (România), după sistemul proporţional cu prag electoral de minim 5%;

? La aceşti 100 senatori aleşi se vor adăuga:

— Încă 13-15 senatori desmnaţi de către minorităţile conlucuitoare şi

— Încă 5-10 senatori pe viaţă care au fost fie şefi ai Statului Român, fie prim-miniştri.

? Camera Deputaţilor – formată din 300 membri aleşi în 300 circumscripţii după sistemul uninominal în 2 tururi de scrutin (ca alegerile pentru primari); astfel, în turul al II-lea participă primii 2 clasaţi, cu condiţia de a aprarţine unui partid ce a depăşit pragul de 5%, la nivel naţional;

? Cel puţin jumătate din membrii Consiliului de Miniştri (Guvernului) vor fi membri ai Camerei Deputaţilor (primul-ministru fiind membru al Senatului).

Noul model electoral intern propus pentru ApR

? Promovarea, la toate nivelurile, în plan politic, trebuie să aibă ca temei criteriul valoric reflectat prin rezultatele bune obţinute în alegeri.

Acest criteriu de promovare va fi dat de către rezultatul alegerilor locale (pentru Consiliile Judeţene) şi va fi exprimat prin 2 coeficienţi:

— PX reprezintă procentul obţinut de ApR în fiecare judeţ la alegerile pentru Consiliile Judeţene, comparativ cu media naţională a ApR; este un coeficient pur cantitativ şi constituie baza de calcul pentru desemnarea delegaţilor la Congres;

— PY reprezintă numărul de consilieri judeţeni ai ApR faţă de totalul consilierilor judeţeni (ai fiecărui judeţ) exprimat în procente (%); prin redistribuirea resturilor (presupunând că pragul electoral va fi de 5%), pY va avea valori mai mari decât pX; pY este într-o anumită măsură şi un coeficient calitativ.

Iată o posibilă schemă de organizare a ApR care va putea deveni un model naţional, în eventualitatea în care va funcţiona optim, consituind, astfel, un pol de atracţie pentru toate forţele social-democrate grupate în Alianţa Social-Democrată:

Legislativ Executiv Juidiciar

Biroul Naţional Biroul Naţional Curtea de Casaţie

Comitetul Naţional Litigii

Comitetul Naţional Biroul Judeţean

Biroul Local 9 senatori ApR

Delegaţia Permanentă – Municipal decani de vârstă

— Orăşenesc

— Comunal

Congresul Naţional Conferinţa anuală

? Biroul Naţional: 5 membri, aleşi pe tichet de către Congres: 1 preşedinte, 3 vicepreşedinţi + 1 secretar general;

? Comitetul Naţional: 15 membri, din care 5 din Biroul Naţional, 8 membri (secretari regionali) desemnaţi dintre preşedinţii Organizaţiilor Judeţene care au obţinut cele mai bune rezultate în alegerile pentru Consiliile Judeţene (după coeficientul pY), pentru un singur mandat de 4 ani, la sfârşitul acestuia având un loc pe lista pentru Senat dacă rezultatele muncii au fost bune. Desigur, secretarii regionali vor demisiona din funcţiile de preşedinţi ai Organizaţiilor Judeţene pe care le-au condus la victorie. Ar fi ideal să fie bine plătiţi, pentru a se ocupa numai cu organizarea politică a euroregiunii.

În România sunt 8 euroregiuni. Euroregiunea de SV (Oltenia) cuprinde judeţele Dolj, Gorj, Mehedinţi şi Vâlcea;

? Comitetul Naţional, în afară de cei 13 membri (8+5) mai are încă 2 secretari naţionali propuşi de preşedintele ApR dintre foştii membri ai Puterii Executive (naţionale sau judeţene), oameni cu experienţă managerială;

? Delegaţia Permanentă cuprinde toţi parlamentarii ApR (la care se includ, desigur, membrii Comitetului Naţional – dacă nu sunt parlamentari); secretarii regionali nu vor fi niciodată parlamentari decât după expirarea mandatului (ca un fel de căpitani nejucători la Tenis);

? Congresul Naţional format din 1.000 delegaţi aleşi + 15 delegaţi de drept (membrii Comitetului Naţional); total, 1.015.

Modul de alegere a preşedintelui ApR (împreună cu tichetul său: 3 vicepreşedinţi şi un secretar general) a fost

inspirat, într-o anumită măsură, de sistemul de desemnare al candidaţilor la prezidenţia SUA, în cadrul Convenţiilor Naţionale ale Partidelor Democrat şi Republican;

? Congresul, întrunit o dată la 4 ani, se desfăşoară imediat după alegerile locale;

? Preşedintele în exerciţiu (membru al Senatului), împreună cu membrii tichetului său, îşi depune candidatura pentru prezidenţia ApR înainte de alegerile locale;

? Are dreptul la 2 mandate de 4 ani, fiecare;

? Un (sau mai mulţi) senator(i), membru al ApR va fi contracandidat (cu propriul tichet);

? Toţi preşedinţii Organizaţiilor Judeţene îşi vor afirma opţiunea: fie pentru preşedintele în exerciţiu, fie pentru contracandidatul său (challenger);

? După încheierea alegerilor locale (în speţă pentru Consiliile Judeţene) în judeţele unde rezultatele au fost bune, după coeficientul pX, preşedinţii Organizaţiilor Judeţene vor rămâne pe funcţii (2 mandate maxim), desemnându-şi electorii (cu excepţia celor de drept), la Congres.

Un sistem piramidal, de sus în jos.

Acest sistem electoral, indiferent, favorizează judeţele dinamice, cu rezultate bune în alegeri, fără a ţine cont de mărimea acestora, pe care o consideră un criteriu static, nerelevant, astfel:

— Pentru Bucureşti 10% din electori = 100 (constant)

— Pentru primele 8 judeţe (20%) – categoria I = 300 electori (30%)

— Categoria a II-a: următoarele 10 judeţe (25%) = 250 electori (25%)

— Categoria a III-a: 10 judeţe (25%) = 200 electori (20%)

— Categoria a IV-a: 12 judeţe (30%) = 150 electori (15%)

* Total = 1.000 electori la care se adaugă cei 15 ai Comitetului Naţional.

Să luăm un exemplu: un judeţ din Categoria I cu 37,5 electori (cifra se rotunjeşte, desigur) presupune un număr de electori de drept cum ar fi membrii Biroului Judeţean, senatorul, deputatul etc., un număr de cel mult 10 persoane.

Astfel că ceilalţi 17-18 electori vor fi desemnaţi de preşedintele Organizaţiei Judeţene, adică 73-75%. Acest fapt presupune puterea foarte mare a preşedinţilor de organizaţii în

desemnarea preşedintelui Alianţei, dar bazată pe bunele rezultate în alegerile locale.

Acest sistem piramidal este eficient, mobil, dinamic şi destul de democratic.

Este o combinaţie (sperăm fericită) între charisma unui lider politic modern şi capacitatea confirmată prin rezultate a echipei pe care şi-a ales-o.

Acest sistem (de sus în jos) este cu mult mai bun decât actualul sistem al unor partide pietrificate în propriul proiect (de jos în sus).

? Conferinţele Judeţene ar cuprinde doar 305 membri (5 de drept – membrii Biroului Judeţean) şi ar folosi acelaşi procentaj ca cel naţional, cu diferenţa că în loc de municipiul Bucureşti ar fi municipiul-reşedinţă de judeţ şi în loc de judeţe ar fi comunele.

Astfel ar fi favorizate comunele cu bune rezultate, după coeficientul pX în defavoarea celor cu slabe rezultate;

? Conferinţele anuale (tot 1.015 membri-participanţi la Congres) ar valida direcţiile strategice majore ale preşedintelui ApR (sau ASD).

Pentru că, până la urmă, este inevitabilă formarea unui pol social-democrat în România care să depăşească mereu 30% (coeficientul pX) din opţiunile electoratului.

De ce s-ar numi Alianţa Social-Democrată în loc de USD?

Turnu-Severin Alexandru Popescu

26.04.1998. Viitor membru al Alianţei Social-Democrate

P. S.: Îl rog pe dl. Preşedinte Nelu Suru să prelucreze (eventual scurtând) materialul, trimiţându-l, în numele colectiv al Organizaţiei MH, d-lui Marian Enache. Sunt convins că va ieşi ceva bun.

4. 26.07.1998. Ecleziastul 9.1.: „Oamenii nu ştiu nimic mai dinainte, totul este înaintea lor în viitor.”

Ce curios! În luna Mai, când am selectat acest motto, starea sănătăţii tatălui meu era bună. În ultimele trei luni s-au petrecut evenimente pentru un secol.

Zilele trecute mă gândeam să reiau scrierea la acest jurnal. Privind în urmă, observ că are imense spaţii inutile. Mă gândeam să-l ard, pentru că scopul său iniţial a fost de a-mi reţine o stare mentală bună după demiterea mea de la direcţiunea Agenţiei. Dar, reflectând mai adânc şi având-o ca

model pe Alice Voinescu, mi-am zis că n-ar fi rău ca acest jurnal să continue în viitorii 40 de ani, cu toate aiurelile ce se strecoară, inevitabil, în acest gen de scriitură.

În 14 Iulie am câştigat procesul contra Ministerului Mediului la Curtea de Apel Craiova. Dacă ar mai fi trăit tata încă 3 săptămâni, ar fi văzut rezultatul pe care mi l-a prezis. A fost cel mai convins susţinător al nevinovăţiei mele.

În 8 Iunie s-a internat în spital pentru un control de rutină: o urografie. Analizele au ieşit rău. Singura soluţie: operaţia de prostată de care s-a temut de 14 ani. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi intrat în blocaj renal.

După operaţie s-a simţit mai bine, însă a avut o presimţire sumbră. Pulsul a fost foarte scăzut. După două transfuzii de sânge, inima nu a mai rezistat. S-a stins sâmbătă 27 Iunie 1998.

Încep să descopăr acum, când realizez această dispariţie total neaşteptată, singurătatea infinită în care mă aflu.

A fost mereu de o gentileţe desăvârşită, deşi a dorit doar binele, nu şi-a impus niciodată opinia, iar eu, ca un fiu rătăcitor, am ales numai răul.

În Noiembrie 1997, după demiterea mea, mi-a acordat sprijinul său necondiţionat, atât moral, cât şi material. M-a povăţuit să nu cedez, adresându-mă justiţiei. Şi iată, acum, rezultatul este cel prezis de el. Dar parcă nu mai are farmec pentru mine.

Mi-a mai sugerat pe patul spitalului să mă recăsătoresc. Va trebui să reflectez la abandonarea cochiliei de singurătate pe care mi-o impusesem.

XII. EYASI – OLDUVAI

1. 30.07.1998. Eugen Lovinescu: „Numirea unui scriitor ca ministru nu este o ascensiune, ci o abatere din domeniul eternului în domeniul vremelnicului şi al ierarhiei.”

* * * „A new look” – o nouă imagine – pentru volumul următor al acestui Jurnal: Viaţa ca o aventură, proiectat pe parcursul viitorilor 40 de ani; mai vie, mai dinamică, mai agresivă cu întrebările pe care mi le voi pune; ca în filmele cu teroriştii: incendii şi explozii ale terenului de reflectare, pentru liniştea contemplării suprarealiste; cu secvenţe scurte şi concentrate, ca nişte clipuri publicitare dense… A l'américaine.

Oscilez, încă, asupra titlului: „La Curtea Supremă” sau „Gladiatorii viitorului”?

Evenimentele sunt cele mai prevăzute de către dL. Avocat. Ministerul Mediului a făcut recurs la Curtea Supremă ca urmare a eşecului juristului său la Curtea de Apel Craiova. Toţi mă privesc altfel: cu consideraţie… Ce dulce-i gustul vistoriei! Dar nu mai are famrec pentru mine acum. Dacă ar mai fi trăit tata, să-mi simtă victoria…

Oricum, este binevenit acest time-out.

Îmi voi lua cele 6 luni libere, cuvenite pentru finalizarea tezei de doctorat. Între 1 octombrie şi 1 aprilie: anotimpul de iarnă; ca păsările migratoare…

DL. Deputat Ulpiu Goldiş a picat azi la test. Ne-am întâlnit zilele trecute, întâmplător; şi azi, în faţa sediului PNŢCD. M-a invitat la o cafea Jakobs. A fost foarte bună. Ştie că am câştigat procesul. Regretă că nu mai fac parte din acest partid. Este covins că acum eram deja secretar de stat. Mă gândesc, zâmbind înţelegător, oare nu era mai bine să mă susţină în urmă cu un an, să rămân director? Nu era mai simplu să nu semneze şi el propunerea de excludere a mea din PNŢCD, când ştia că era nedrept şi nelegal? Nu era mai simplu să-mi spună „trebuie să te eliminăm, îmi pare rău… Ştii că trăim în Ţara Mioriţei” şi l-aş fi înţeles şi iertat. Este un mare actor. Desăvârşit. Crede în propriile minciuni. Dar nu mă mai interesează. Dumnezeu cu mila. Să ne despărţim de trecut printr-un zâmbet…

O mare parte, mult prea volumioasă, a acestui Jurnal cuprinde tot felul de propuneri pentru organizare şi reformă electorală: un balast absolut! La ce bun această încrâncenare pentru a reglementa, în nişte tipare imposibile, un popor ce are drept balade naţionale nişte poeme sadice şi, uneori, satirice: Meşterul Manole şi Mioriţa Versus Ţiganiada. Mihail Sadoveanu a înţeles bine spiritul poporului nostru: singura soluţie juridică este cea sugerată de Victoria Lipan în Baltagul.

2. 02.08.1998. Octavio La Paz: „Cine a văzut speranţa, nu o mai uită. O caută sub toate cerurile şi printre toţi oamenii. Şi visează că, într-o zi, o va întâlni din nou, nu ştiu unde… Poate între ai săi.” „Labirintul singurătăţii”

În urmă cu 10 ani, pe vremea asta, la începutul lui August, la Zalău însă, terminam primul roman (holografic) ce avea să devină un roman de sertar: „Dincolo de Styx”. De câteva ori am recitit prefaţa şi câteva butade inserate acolo.

La o primă privire, vorbele înţelepte ale marilor gânditori cuprinse în paginile unui roman care prin definiţie înseamnă o felie de viaţă care arde de acţiune, de dinamism, de sfâşieri – ar putea crea o senzaţie de preţiozitate, de suverană distanţiere într-un turn de fildeş unde se închid nişte scriitori snobi.

Totuşi, alternanţa de prinţi-şi-cerşetori a cuvântului ar putea fi acceptabilă pentru câţiva nebuni moderni cu sufletul tânăr şi barba grizonată care se simt în largul lor în mijlocul elevelor adolescentine, încântându-le cu poveştile lor marinăreşti. Interesant este că sunt adevărate. Ca Omar Kayyam cu „ulciorul făcut din trup de fată din care beau drumeţii la hanul de la răspântie” sau ca Scott Fitzgerald comparându-şi falusul cu cel al statuilor greceşti din muzeele Franţei pentru Zelda – nevastă-sa (avea să-şi dea foc într-un acces de nebunie, eliberându-l în sfârşit) – care prefera cantitatea carnală.

Mare-i grădina lui Dumnezeu!

Parcă a trecut un secol de atunci. Am fost crescut ca un prinţ: niciodată vreo grijă materială, niciodată vreun mic norişor financiar; o singură credinţă: să fiu mereu cu ochii pe carte, cu mâna pe vioară sau pe şevalet. Doar cu prima variantă am fost de acord. Şi am ajuns astfel succesorul guvernatorului unui imperiu ce se dezmembrează, ce se prăbuşeşte. Sunt singurul supravieţuitor şi resimt această singurătate.

De aceea îmi voi scoate concetăţenii spre oceane şi spre stele. Pământul nostru a devenit mult prea mic. De aceea sunt şi atâtea războaie locale.

Până de curând (încă eram director) eram extrem de nerăbdător. Vream să realizez multe şi aveam senzaţia lipsei de timp. De abia după demitere am descoperit eternitatea. Şi aveam mare nevoie de această descoperire. Acum sunt liniştit pentru că ştiu că tot ceea ce mi-am propus se va împlini.

3. 03.08.1998. Anonymus: „Cel ce ştie să aştepte nu are nevoie să facă concesii.”

În şase luni de directorat am avut 3 secretare. Nu pentru că am mania schimbării lor – în societatea noastră birocratizată excesiv, nici nu s-ar putea – ci pentru că aşa s-a întâmplat: prima s-a transferat pentru un salariu mai mare, a doua, angajată temporar şi, văzând că vine furtuna asupra mea, mi-a ascultat sugestia şi s-a mutat într-o instituţie cu un venit mai

mare, de câteva ori, şi nu regretă acum. A treia este sora unei disponibilizate cu singura vină de a fi fost proaspăt anagajată, dar este şi nepoata unui prieten, consilier municipal.

Dintre toate, am îndrăgit-o cel mai mult, pe cea de-a doua. Este vorba, desigur, de aspectul profesional. În afară de viteza de lucru, remarcabilă, la maşina de scris, avea un aer deosebit de deschis, simpatic, plăcut. Avea stil. Va fi un excelent director de public relations. Dacă voi ajunge guvernator, o voi solicita.

Alicia şi Isabela reprezintă, ca personaje de roman (mai mult sau mai puţin), aceeaşi persoană: Monica; de care voi divorţa în scurt timp, după 19 ani de căsătorie, din care 8 ani de separare voluntară. De fapt, divorţul este un act de civilizaţie. Cred că ne vom înţelege în această nouă calitate juridică.

Poate că oamenii ar trebui să fie împreună fără a fi căsătoriţi, oficial. Cu siguranţă s-ar înţelege mai bine.

Personajul feminin este extrem de greu de descris, de pătruns, de înţeles. Se poate face doar prin ricoşeu, prin observare indirectă. La fel cum observăm coroana solară: la eclipsă. Oricum, acest exerciţiu stilistic este fascinant: aceasta este adevărata vânătoare spirituală – sufletul feminin…

O secretară înseamnă o îmbinare, în proporţii indefinite, de profesionism (birotică) şi stil jovial; îţi mulţumesc, Diana.

Norocul şi întâmplarea joacă adesea un rol determinant: Demie Moore a fost vecină cu tânăra aspirantă la actorie Nastasia Kinskie. Acum, amândouă sunt nişte „monştri sacri” ai ecranului.

4. 04.08.1998. Alexandru Paleologu: „Numai lumea prostiei este omogenă, lumea inteligenţei, nu.”

Spirala în mişcare datorată unui bobârnac. Divin. Mi se spunea „regizorul”. M-a interesat regia de film. Am devenit geograf.

Demie Moore este foarte sexy. Şi foarte talentată. Dar nu este frumoasă.

Cu siguranţă, zeul lumii noastre este marele Will (Shakespeare). Să mai repet? 4 copii abandonaţi la Stratford-on-Avon, cu o ţărăncuţă, pentru Globe Theatre. Dacă ar fi fost un soţ model şi un tată model, ce ne-ar fi rămas nouă, fanilor săi?

„Lumea-i o scenă…” Let's dance!

Avem intenţia să dansăm cu lupii la Curtea Supremă. Ne-am propus să schimbăm înfăţişarea acestei ţări nefericite: domnul avocat şi cum mine. Pentru asta, vom trece cu bine de faza a doua a procesului şi vom mediatiza succesul la televiziunea naţională.

Oare cum am avut răbdare să scriu asemenea „balast”?

Poate că al doilea volum al Jurnalului va avea o nouă înfăţişare (A New Look). Constat că mă încăpăţânez să continui. Haideţi să vedem ce iese. Împreună!

Cele mai multe probleme ale societăţii noastre nu-şi pot găsi o rezolvare decât printr-o abordare comună a noastră, indiferent de partid, culoare, etnie etc.

Şi numai împreună!

Drobeta Turnu-Severin Alexandru Popescu.

EPILOG: Dl. Radu Vasile a dezamăgit ireversibil în calitate de prim-ministru.

SFÂRŞIT